

Dareions gryning

Nicholas Hjelmberg

Åttonde delen av Cindarellkrönikan

Prolog.....	3
1. Cinda flykt	5
2. Salassa.....	14
3. Slav i Saabahl.....	21
4. En stads många ansikten.....	29
5. Gästabudet.....	38
6. Det förgångna återvänder.....	45
7. Ord i sten.....	53
8. Dareion	61
9. Månens och solens fall	69
10. Öknens stad	82
11. Under solen.....	93
12. Ödets gång.....	106
13. Handel med kött och blod	117
14. Följ oss.....	128
15. Stenstaden.....	140
16. Det höga tornet.....	147
17. Biblioteket	155
18. Arenan	163
19. Tvinnade trådar.....	171
20. Tjänare i Saabahl	178
Epilog.....	190

Prolog

“Den väg du vandrar den vandrar du icke allén så låt vare sig hat eller fruktan styra stegen ty Cindar är med dig i livet och Cindar tar emot dig i döden.”

Cindars Ord, kap 4, tal 6

De två männen betraktade under tystnad resultatet av den våldsamma förödelser. Husen låg i ruiner, åkrarna hade uppslukats av marken och flodens lopp hade ändrats. Det bergspass genom vilket det livgivande vattnet hade flutit in hade nu blockerats av rasmassorna och endast en liten rännil förmådde tränga förbi. Men inte ens denna lilla rännil tyckes vilja stanna i den nu föröddadalen ty den återvände nästan omedelbart in bland rasmassorna igen för att inte längre synas till.

”Det förlovade landets gryning lovar inte gott, min gode präst”, sade den ene mannen.

”Jag varnade dig för att icke heller detta är Cindarell, o konung”, svarade prästen. ”Vi är fortfarande i Dareion. Vi är fortfarande inlåsta i det höga tornet. Vi väntar fortfarande på att Cindar ska visa oss vägen.”

”Bespara mig dina sagor”, suckade kungen.

”Det är sagorna som hjälper oss att förstå Cindars vilja, o konung. ”De innehåller ett frö av sanning, likt varje blomma och träd i hans skapelse, och för den som förmår se detta frö ska också Cindars vilja uppenbaras.”

”Var var Cindar när vi seglade över vattnet? Var var Cindar när vi sattes i bojer? Var var Cindar när vi vandrade genom sanden?”

”Cindar dväljs i Cindarell, o konung. Vi måste bida vår tid i det höga tornet till dess att han i sin nåd visar sig för oss och ger oss fria igen.”

”Vänta är en syssla för präster. En kung måste handla. Det var min farfars far som bröt våra bojer i Saabahl. Det var min farfar som kämpade utanför Dareions

murar tillsammans dareierna och angarthierna och det var min far som ledde vårt folk till sitt förlovade land. Vad ska då jag lämna till mina söner?"

"Betänk att varje handling av dina förfäder blott lagt till stenar till de murar som omger oss. Vi må tro oss vara fria men vi har bara byggt oss själva ett större fängelse."

Kungen slog uppgivet ut med händerna.

"Vad råder du mig då att göra?" klagade han.

Prästen pekade upp mot bergen.

"Vi måste återvända till Cindar. Vi måste återvända till den plats där han lämnade oss och där vänta på att han åter hämtar oss. Vi måste återvända till våra bojar."

"Ska jag då göra mina förfäders värv till intet?" utbrast kungen. "Ska jag ge upp vår frihet?"

"Du ska ge våra barn sin frihet", svarade prästen lugnt. "Du ska söka Cindar."

Kungen svarade inte omedelbart. I stället betraktade han stilla hur den uppåtgående solen kastade sina strålar över dalen.

"Söka Cindar?" mumlade han för sig själv.

1. Cinda flykt

”Låtom oss färdas tillsammans, på det att vi som en familj tillsammans ska finna det förlovade landet.”

”Men tänk om vi färdas åt fel håll och inga finner det förlovade landet. Nej, låtom oss hellre färdas ensamma åt varsitt håll, på det att några av oss ska finna rätt väg och berätta därom för andra.”

”Men hur ska vi ensamma kunna möta världens faror?” genmälades det.

”Nej låtom oss hellre färdas i par, på det att den ene alltid ska kunna hjälpa den andre.”

Cindars Ord, kap 6, tal 1

Det var en mäktig syn. Havet omkring dem var fullt av fartyg som sakta stävade framåt och fler och fler anslöt hela tiden. Bakom dem försvann de sista konturerna av deras urhem i solnedgången. Framför dem öppnade sig det stora okända havet. Cindars sista stam hade anträtt Cindas sista flykt.

Men Minns ögon bedrog henne och det visste hon alltför väl. Det var inte stora och starka skepp som hon såg utan små och bräckliga farkoster som knappt höll sig flytande. Det var inte luttrade sjömän som seglade dem utan män och kvinnor som på generationer inte beträtt havet. Framför allt var det inte någon kung i spetsen för dem utan två ynglingar som hade lika lite kännedom om folket de ledde som om havet de seglade på. Likväl var det mot deras farkost som folkets blickar vändes.

Ale vände sig ånyo mot änkedrottning Rynja.

”Min drottning”, inledde han försiktigt.

Men Rynja skakade bara på huvudet.

”Kung Ravlaug av Cinda är borta. Prins Ravgurd av Cinda är borta. Själva Cinda är borta. Drottning Rynja av Cinda är därför också borta.”

”Men Rynja är kvar och så också ditt folk. De ser till dig för vägledning.”

Rynja skakade åter på huvudet.

”Min make valde vägen men är inte kvar att leda dem. Min son öppnade vägen men är inte kvar att leda dem. Kvar är bara de som visade vägen och det är dem som mitt folk följer. Riva följer er.”

”Oss?” utbrast Ale. ”Hur ska vi kunna leda er?”

”Ni har lett oss längre än någon annan av våra kungar. Ni har korsat det hav som ingen av Riva korsat. Ni har sett det förlovade land som ingen av Riva sett. Vilka skulle annars leda oss?”

”Jo men...”, stammade Ale, ”jag är ingen kung.”

Drottningen log menande.

”Det är inte en kung folket behöver just nu, det är en ledare. Era ord kommer inte att vägas efter er börd. Era ord kommer att vägas efter ordens innebörd.”

Ale lutade sig tillbaka, märkbart tagen av det stora ansvar som drottningen lagt på deras axlar, och Minn satte sig närmare honom.

”Hon har rätt”, viskade hon. ”De lyssnade till oss på Cinda ting, de lyssnade till oss när vi lärde dem tillverka redskap och utrustning för flykten och de kommer att lyssna till oss nu.”

Hon tittade upp mot den mörknande himlen.

”Dagen är snart förbi”, sade hon. ”Vi bör binda ihop fartygen för natten. När morgondagen gryr blir det säkert lättare att se klart.”

Ale nickade och med Rynjas hjälp förmedlade de instruktioner till de kringliggande båtarna. Deras handlingar sade mer än ord och inom kort hade alla båtar i sikte följt deras exempel och flera sammanhållna grupper bildats. Lyckligtvis var vädrets makter nådiga och Riva fick avnjuta sin första natt i frihet på sju sekler på ett stilla vatten under en stjärnklar himmel.

Både Ale och Rynja somnade snabbt men Minn låg länge vaken och tittade upp mot stjärnorna. De såg likadana ut som hemma i Cindarell. Satt någon där i detta nu och betraktade samma stjärnor som hon? Hennes far, alvkungen Elendor, kanske? Eller hennes mor, vem det än månne vara? Tänkte de i så fall på henne? Skulle hon någonsin få se dem igen?

Hon suckade och lät blicken vandra vidare från stjärna till stjärna. Alla var de bekanta, inga gav några svar. Men de där stjärnorna kände hon bestämt inte igen.

Borta vid horisonten lyste några ljusstarka stjärnor som hon inte hade sett förut. Eller...?

Hon satte sig käpprätt upp. Hon hade sett dem förut!

”Ale”, viskade hon och skakade liv i sin kamrat. ”Där är de igen. De mystiska ljusen på havet.”

Ale satte sig upp och gnuggade ögonen. Visst var det samma ljus som de sett tidigare, både från Cinda och under seglatsen dit, och den här gången kunde det inte råda någon tvekan. Det var skeppslanternor.

Nu hade också Rynja vaknat och hon nickade instämmande.

”Ja, vi har också sett dem, men aldrig i så klart väder förut. Vare sig de är våra fränder eller ej så syns det mig att de har större och bättre fartyg än vi.”

”Kan vi signalera till dem?” föreslog Ale men drottningen skakade på huvudet.

”Förvisso kan inga drakar längre hindra oss från att tända eldar men det kan havet. Vi saknar såväl torra elddon som bränsle.”

”Då måste vi själva ta oss till dem”, sade Ale. ”Låt oss lossa vår båt så får de andra följa efter så fort de kan.”

”Din tvekan att leda övervann du snabbt”, reflekterade Rynja med ett snett leende. Hon skyndade sig emellertid att verkställa hans befallning och snart var de på väg mot de mystiska ljusskenen.

Skeppet Alatea hade trots sina segel och åror inte förmått avslöja ljusskenens hemlighet. Den här gången närmade de sig i en primitiv kanot med en paddel som inte var mycket bättre än deras egna händer. Men till skillnad från tidigare så förblev ljusskenen stilla, som om de väntade på dem, och snart framträdde verkligen konturerna av ett skepp.

Eller var det ett skepp? Vid första anblicken såg det mer ut som en hög med drivved. Bordläggningen tycktes bestå inte av plankor utan av hela stockar, alla av olika längd och tjocklek. De var klumpigt surrade med vass och sly, som om havet självt sammanfogat dem, och nödortfugt tätade med dy och alger, som om vattendjupens växter sträckt sig ovan ytan och vuxit samman med detta främmande element. Men så fanns där också delar som måste härröra från land. Seglen var lapptäcken av tygbitar i olika färg och storlek, blocken och taljorna skiljde sig inte från dem som fanns på vanliga fartyg och lanternorna var av främmande smide där den inte var den andra lik. Men det som verkligen fick

denna skapelse att urskiljas från resten av havet var de mänskliga skuggor som vilade mot relingarna.

Trots detta ingav skeppet Minn en känsla av olust, som om en förbannelse vilade över det och som hotade att dra med sig alla i dess närhet. Men det var för sent att vända om nu ty Ale hade redan anropat de främmande besättningsmannen.

”Hallå!” ropade han ut i mörkret. ”Vi är skeppsbrutna!”

Ropet gav upphov till rörelser på däck och snart kastades repändar med änterhakar ut mot deras egen farkost.

”Var hälsade”, svarade en röst på en dialekt som var främmande men ändå fullt förståelig för dem medan de drogs in mot skeppet. En lykta sänktes ned och nyfikna blickar från dunkelhöljda ansikten riktades mot dem. ”Havet ger och havet tar. Räck oss er utrustning och sedan era händer så drar vi upp er.”

De följde uppmaningen och lät Rynja räddas först. Men knappt hade de kommit ombord förrän skarpslipade spjut och ljuster riktades mot dem.

”Vad vill detta säga?” utbrast Rynja förorrättat. ”Hur vågar ni bära hand på Rivas sista drottning?” Hon hade lämnat kvar sin drottningkrona på Cinda men en drottningstolthet bar hon ännu med sig.

En muskulös man med väderbitet ansikte och rullande gång klev fram mot dem med ett elakt leende. I handen bar han en rostig huggare.

”Vi har ingen kung”, skrattade han. ”Varför skulle vi då böja oss för någon annans drottning?”

Rynja blev högröd i ansiktet men tvingades svälja sin stolthet när huggarens spets riktades mot hennes ansikte.

”Ni räcker oss själva er utrustning och era händer, eller hur?” sade mannen, nu med bistert allvar i rösten. ”Tig nu om du inte vill göra vår kung sällskap.”

Ale gjorde en ansats att rusa till hennes försvar men Minn höll honom tillbaka. De hade dumt nog lämnat ifrån sig sina svärd och därmed också sina liv. Vilka de här männen än var så ägde de inte Rivas heder. De skulle inte tveka att ta såväl svärd som liv.

”Inte nu”, viskade hon. ”Vår tid kommer.”

Orden lugnade omedelbart Ale. Kanske hade han fortfarande hennes kraftfulla angrepp på Cinda i färskt minne. Men då hade målet för hennes krafter varit ondskefulla drakar. Skulle hon kunna vända samma krafter mot människor, ondskefulla eller ej?

Hon hann inte fundera närmare ty den väderbitne mannen vände sig nu mot dem.

”Vad viskar ni om?” spottade han fram. ”Vad är det ni döljer? Finns det kanske fler där ute?”

Varken Ale eller Minn svarade men Minn såg hur Rynja kämpade med sin stolthet. Lögnen var ju främmande för henne men sanningen skulle förråda hennes folk. Minn var tvungen att avleda honom men hur? Hans kumpaner var för många och deras vapen för nära för att hon skulle våga använda sina krafter. Men om hon däremot skulle vara ensam med honom?

”Jag kan avslöja saker”, sade hon djärvt och gav honom en utmanande blick. ”Men bara för dig.”

Ale såg förkrossad ut och för ett ögonblick ångrade hon sina ord. Måtte han förstå henne. Rynja däremot tycktes förstå och gav henne ett menande ögonkast. Piraterna skrattade rått och deras anförare tryckte sin klinga under hennes haka och tvingade hennes blick att möta hans.

”Jaså?” väste han hånfullt. ”Den fina damen vet att köpslå med sin kropp? Nåväl, men vet också att det du inte avslöjar i natt, det avslöjar solen i morgon. Jag råder dig att använda dina tillgångar väl medan de ännu har ett värde.”

Minn svalde och undertryckte med möda sina känslor.

”Värdet avgör du”, svarade hon så tappert hon bara förmådde.

”Vi får väl se”, svarade mannen, och föste henne med huggaren bort mot vad som antagligen var hans hytt men som mer såg ut som ett tält på däck.

Minn vände förtvivlat på huvudet och sökte en sista ögonkontakt med Ale. Åh, måtte han förstå. Men Ales uppmärksamhet hade redan gått från henne och stannat hos två pirater och när hon insåg orsaken så kände hon ett styng i hjärtat. Piraterna hade funnit Ales svärd och stod nu och synade det inför hans ögon. Än en gång hade svärdet trätt mellan honom och henne. Mer hann hon inte se förrän hon motades in i det illaluktande tältet och allt blev mörkt omkring henne.

Vad skulle hon göra nu? Medan mannen sökte tända ett ljus så letade hon febrilt i sitt inre efter råd. Helst hade hon velat göra mot honom det som hon gjort mot Cindas drakar eller ännu hellre se honom lida först. Men Ale och Rynja var ju ännu i piraternas våld och hur skulle det då gå för dem? Kanske kunde hon använda sina krafter till att helt enkelt försvinna för hans ögon, så som hon lärt sig av Morvana? Men skulle hon hinna befria sina vänner innan han slog larm? Bäst vore förstås om hon kunde förmå pirathövdingen att följa hennes vilja men hon hade aldrig gjort något sådant förut. Var det ens möjligt? Det fanns bara ett sätt att ta reda på det!

Men innan hon hann sätta sina planer i verket så kom en plötslig yrsel över henne. Benen vek sig och hon tvingades ta stöd för att inte falla ihop. Mannen såg det och tog ett ilsket steg mot henne.

”Vänta lite”, fick hon fram. ”Låt mig få... vila lite först.”

Hennes vädjan klingade dock för döva öron.

”Jag känner nog till den där sortens sjuka”, väste han och grep hårdhänt tag i hennes armar.

Men så hejdade han sig plötsligt och fick något fundersamt i blicken. Hans grepp mjuknade och han hjälpte henne varsamt att sätta sig ned. Sedan tog han ett steg tillbaka och blängde surt på henne.

”Nåväl”, sade han. ”Hur länge ska jag vänta?”

Minn kände sig redan bättre men hon var fortfarande matt i hela kroppen. Hon måste vinna tid.

”Låt mig... berätta något så länge”, försökte hon.

”Försöker du beveka mig med sagor?”

”Ja”, svarade Minn, som plötsligt kommit att tänka på en av de många sagor som berättats vid Rivas midvintergille. ”En saga om havet.”

”Havet vet jag tillräckligt om redan”, replikerade pirathövdingen och spottade i golvet.

”Den handlar om land också, om sökandet efter land.”

Mannen tycktes begrunda hennes svar.

”Låt gå då”, muttrade han till slut.

”För länge sedan”, började Minn, ”så beredde sig ett fjärran folk på en fjärran plats att med sorg i sina hjärtan lämna sitt älskade fäderneshem för att på sin guds begäran segla över havet och söka sig nya och bättre marker bortom det. Dock bredde sig havet ändlöst ut åt alla håll och de sju stammarna misströstade om var det förlovade landet kunde finnas.”

Medan hon berättade höll hon blicken stadigt fäst på sin åhörare för att se hur han skulle reagera men än så länge så lyssnade han tålmodigt på hennes historia.

”Låtom oss segla gemensamt, på det att vi som en familj tillsammans ska finna det förlovade landet', sade några.

'Men tänk om vi seglar åt fel håll och aldrig finner det förlovade landet', invände andra. 'Nej, låtom oss hellre alla segla åt varsitt håll, på det att några av oss ska finna det och berätta det för de andra.'

'Men hur ska vi ensamma kunna möta världens faror?' genmälde det. 'Endast tillsammans är vi starka.'”

Minn tystnade ett ögonblick. Var det här verkligen rätt historia att berätta? Sagan handlade om vikten av att söka på olika håll men samtidigt hjälpa varandra, så som Cindars stammar gjort. Hennes åhörare hade dock satt sig ned och följde nu hennes historia med fortsatt uppmärksamhet. Hon tog därför mod till sig och fortsatte.

”Diskussionerna gick fram och tillbaka men till slut enades man om en medelväg. Två och två i olika väderstreck skulle man segla, således både sökandes åt olika håll och sökandes tillsammans. Två stammar färdades österut, två stammar västerut och två stammar söderut. Blott den sjunde stammen blev kvar. Alla lovade dock att återvända och berätta om vad de funnit på det att de åter skulle förenas i det förlovade landet.”

Minn tystnade ånyo för att hämta andan men innan hon hann återuppta berättelsen så blev hon avbruten av en fråga.

”Fann de land?”

Pirathövdingen hade plötsligt rest sig upp och stirrade nu på henne, men inte längre med illvilja i blicken utan något annat, något som såg ut som en törstandes blick på vatten eller en hungrandes blick på mat. Hans blick vädjade om att hon skulle fortsätta.

”Ja”, skyndade hon sig att svara, ”de som for österut fann verkligen det förlovade landet.”

Så fortsatte hon att återberätta de folksagor hon hört i Cindarell, de sagor som berättade om hur Seren den store överlistade svartfolken och tog västra Cindarell i anspråk och hur hans sonsöner sedan flyttade fram rikets gränser till norra och östra Cindarell tills de åter nådde havet och det förlovade landets ände.

”Och de andra stammarna?” frågade pirathövdingen vidare när sagorna nått sitt slut.

”De sagorna känner jag inte till”, medgav Minn. ”Våra sagor berättar bara om vårt land.”

Han klev fram till henne och blev stående med ett allvarligt ansiktsuttryck.

”Vi har också sagor om havet”, sade han till slut. ”Sagor om att söka tillsammans och hjälpa varandra. Men de slutar inte lika lyckligt.”

”Berätta”, bad Minn. Sin olust för denne man hade hon fullständigt glömt bort, nu var hon bara nyfiken på hans ord.

”För länge sedan”, inledde han, ”så seglade två bröder tillsammans över havet. De färdades länge och väl men en dag började maten tryta. Den förste brodern hade större fiskelycka och delade broderligt med sig till den andre.

’Klokt var det att färdas i par’, sade då den andre brodern, ty nu kan vi dela varandras mat.’

Bröderna färdades vidare men en dag blev plötsligt den blå himlen svart och det stilla havet vilt. Illa åtgångna blev brödernas skepp och när stormen lagt sig hade den förste broderns segel förstörts.

'Klokt var det att färdas i par', sade då den förste brodern, 'ty nu kan vi dela varandras segel.'

I horisonten syntes land och den andre brodern lovade att segla dit och återvända med hjälp. Men det förunnades honom inte att nå land ty pirater omringade skeppet och förberedde sig på att borda det.

'Klokt var det att färdas i par', sade då den andre brodern, ty nu kan vi dela varandras öde.'

Svek fanns emellertid i den andre broderns hjärta ty han köpslog med piraternas anförare och köpte sin frihet med den förste broderns trældom. Piraterna gladdes storligen och återvände till sitt land med sina nyvunna slavar. Den förslavade brodern förbannade dock sin frie broder.

'Illa har du handlat, inte bara mot mig utan också mot dina andra bröder som nu förgäves väntar på dig. Må du straffas med att sist av alla upptäcka det förlovade landet.'

Intet svarade den andre brodern men glädjen av det förlovade landet i horisonten grumlades av förräderiets skam. Likväl satte man segel men då föll en tät dimma över dem och när den slutligen lättade fanns inte längre land att se åt något håll. Sedan dess seglar brodern ensam på havet i hopp om att hans gud ska ge honom nåd och visa också honom det förlovade landet."

"Och...", frågade Minn darrande, "vilka var brödernas namn?"

"De som förråddes var av Parators stam och de som förrådde dem var av Salassas stam. Det är Salassas ättlingar vi är och det är vi som än idag ensamma söker det förlovade landet, det land som era förfäder fann tillsammans."

2. Salassa

”Havet ger och havet tar.”

Gammalt piratordspråk

Ale visste inte vad han skulle tro. Ena stunden hade de varit piraternas fångar, andra så var de deras gäster. Vad hade egentligen hänt mellan Minn och pirathövdingen? Hade hennes krafter åstadkommit detta? Eller något annat...? Han visste inte vad som var värst och försökte irriterat slå bort tanken. Den återkom dock gång på gång, som en irriterande mygga som vägrar lämna en i fred.

De hade inte riktigt haft tid att tala med varandra sedan... sedan det som hänt mellan dem på Cinda. Ju längre tiden gick, desto mer avlägsna tedde sig händelserna och stundtals kom han på sig med att undra om det bara varit en dröm. Hennes sista blick innan hon försvunnit in i hytten hade heller inte lugnat honom, snarare tvärtom. Den hade uttryckt en blandning av oro och besvikelse, som om han hade gjort något fel.

Skulle han ha ingripit? Minn hade ju själv hållit honom tillbaka. Men hade hon verkligen menat det så? Hade han gett upp henne för lättvindigt? Borde han ha gjort lite motstånd, om än bara symboliskt? Eller borde han ha anfallit sin antagonist, hur hopplöst det än hade varit, för att verkligen bevisa sina känslor för henne? Åh, varför var kvinnor så svåra att förstå sig på?

Nu tittade hon inte längre på honom utan ägnade sig i stället åt att diskutera med Rynja. Rivas förra drottning skulle tydligen återvända till sitt folk medan Minn fortsatte till piratnästet, så mycket hade han förmått ta till sig. Vad han själv förväntades göra visste han inte. Han hade åtminstone fått tillbaka sitt svärd och satt nu och putsade det förstrött. Vad annat kunde han väl göra?

Till slut gav sig i alla fall fartyget av, med både honom och Minn ombord. Han reste sig upp och försökte på nytt få kontakt med Minn men förgäves. Pirathövdingen förklarade att hon inte mådde så bra och hjälpte henne tillbaka till hytten. I stället så anslöt sig hans kumpaner till Ale och ansatte honom med frågor, den ena märkligare än den andra.

”Kommer du verkligen från land?” frågade en.

”Hurdant är det?” inföll en annan.

”Hur hittade ni dit?” undrade en tredje.

”Var är ni själva från?” kunde han inte låta bli att genmäla.

”Från havet förstås. Vi föds här och vi dör här.”

”Men vad lever ni på då?” utbrast Ale. När ni inte ägnar er åt...?” Plötsligt förmådde han inte längre ta ordet sjöröveri i sin mun och avbröt sig tvärt.

”Himlen ger oss vatten och havet ger oss mat”, svarade en av dem lakoniskt. ”Ibland möter vi andra skepp som vi handlar med.”

”Men varför seglar ni inte i land någonstans?”

De tittade på honom som om han sagt någonting konstigt.

”Vi har inte hittat något”, svarade samme man till slut. ”Närhelst vi siktar något som liknar land så fångas vi av dimmor eller kastas tillbaka av stormar.”

Den antipati som Ale känt mot dessa män hade nu förbytt i medlidande.

”Kan ni inte komma till vårt land?” kunde han inte låta bli att fråga.

”Det ska vi när förbannelsen är bruten, när alla andra av våra bröder kommit till ert land. Då får också vi komma i land. Det har din kamrat sagt oss.”

”Minn?” stammade Ale. ”Men då är ni...?”

Han avbröts av ett rop från utkiken.

”Salassa i sikte!”

Ale kände sig med ens så väldigt liten och han vände sig skamset bort mot fartygets mål, det mål han först nu förstod var detsamma som deras eget mål. Fartyget närmade sig en grupp små öar, ingen av dem större än att han kunde se från den ena sidan till den andra. De saknade såväl berg som skogar men i gengäld upptogs varenda liten plätt av odlingsmark. Inte heller syntes några boningshus till, bara enkla hyddor och tält. Var detta alltså det förlovade land som förunnats broderfolket Salassa? Var detta den förbannelse de pratade om? Varför hade Cindar utdömt ett så hårt straff till sina egna barn?

Den man som han trott vara pirathövding förberedde sig för att gå iland medan hans besättningsmän dröjde kvar. Ale tvekade först men så såg han hur Minn kom ut ur hytten och förberedde sig att gå iland hon med. Hon såg faktiskt lite

illamående ut, trots att sjön varit lugn, och han skämdes än mer för de tankar han hyst. Han gick försiktigt efter dem och då ingen tycktes opponera sig gick han iland han med.

Fler överraskningar väntade honom dock på ön. Så fort han satte sin fot på den så kändes det som om han skulle trampa rakt igenom marken och han drog sig förskräckt tillbaka. Det han hade trott var fast mark var i själva verket mjukt och eftergivet. När han tittade närmare insåg han att ön alls inte var någon ö utan bestod av vass och sjögräs. Han befann sig på en enorm flotte!

Minn gick däremot vidare utan att bry sig om att marken sviktade under henne och han hade inget annat val än att följa efter, hur onaturligt det än kändes.

Under tiden hade fler och fler skepp anlänt till ön, lika främmande som det som fört Ale och Minn dit, och från vart och ett av dem klev en hårdför man eller kvinna i land. Till slut var de så många att Ale började undra om flotten skulle klara att bära dem alla. Varför hade allesamman kommit hit egentligen? Tydligen var Ale inte ensam om att undra detta ty en av nykomlingarna, en kvinna med ansiktet fullt av tatueringar, gjorde sig till talesperson för dem och klev fram.

”Dina signaler lovade oss slavar, Last”, sade hon. ”Var är de?”

”Havet har dem”, svarade pirathövdingen, som alltså hette Last. ”Men priset är lika högt som det vi betalade första gången.”

Svaret gav upphov till ett förvirrat sorl.

”Inget pris är så högt”, replikerade kvinnan. ”Det våra förfäder sålde betalar vi än idag. Det våra förfäder sålde kan vi inte sälja igen.”

”Nej, men vi kan göra försäljningen ogjord.”

”Omöjligt. Talesättet säger att den som blir slav i sydländerna förblir slav och det gäller våra bröder av Parators stam också.”

”Ja, våra bröder må ännu vara slavar men våra andra bröder är ännu fria och dem kan vi ännu hjälpa.”

I det här läget kallade Last till sig Ale och Minn.

”Hova och Mark fann det förlovade landet i öster och dessa båda kommer därifrån. Riva är på väg dit och genom att hjälpa dem kan vi göra en första avbetalning.”

Ett nytt sorl vidtog och Ale kom på sig med att faktiskt sakna rivanernas långa tingsdiskussioner. De hade i alla fall inte pratat i mun på varandra. Den tatuerade kvinnan klev fram till Minn och synade henne kritiskt.

”Skulle de här veklingarna vara våra bröder?” frågade hon sarkastiskt och sökte tvinga upp hennes mun, som om det var en häst hon granskade.

”Låt bli det där!” fräste Minn och knuffade undan kvinnan.

”Hon har i alla fall ditt humör, Lissa”, skrattade en av åhörarna.

”De ser faktiskt inte ut som några av de sydländska folken”, medgav en annan.

”Har de verkligen kommit hit för vår skull”, undrade en tredje. ”Vad vill de ha för det?”

”Vi vill inte ha något”, utbrast Ale förbryllat. ”Vi söker Salassas kung för att erbjuda honom Cindarells tron.”

Det som han trodde var ett storslaget erbjudande möttes dock bara av gapskratt.

”Vår siste kung betalade dyrt för sitt förräderi mot Parator”, sade Lissa. ”Havet blev hans borgenär. Sedan dess råder varje salassier sig själv. Här hittar du ingen kung.”

Ales mod sjönk. Skulle de då aldrig hitta någon kung bland de förlorade stammarna? Hans erbjudande hade fallit platt till marken men diskussionerna fortsatte.

”Det ligger inte för oss att sälja på kredit”, sade Last, ”men om vi kan sona våra förfäders förräderi mot Parator genom att hjälpa Riva så anser jag att det är en risk väl värd att ta.”

”Hur ska vi kunna göra det om vi inte själva kan finna land?” yttrade någon kritiskt.

”Vi kan åtminstone segla dem över havet. Ta sig iland får de sedan göra med sina egna farkoster.”

”Hur ska våra familjer på öarna överleva om våra skepp seglar österut?” frågade en annan.

”Några skepp får stanna och hjälpa dem vars skepp åker.”

”Skulle vi hjälpa andra än våra egna?” utbrast Lissa. ”Det är ju otänkbart.”

”Om ni hade hjälpt varandra tidigare hade ni inte befunnit er här”, inföll Minn plötsligt. ”Förbannelsen gäller er tillsammans, eller hur? Då måste ni också sona er skuld tillsammans.”

”Det var så Hova och Mark fann vårt förlovade land”, lade Last till. ”Tillsammans.”

Lissa lät blicken vandra mellan dem.

”Nåväl”, sade hon till slut. ”Men skulden omfattar inte bara en stam. Först när alla stammar funnit landet kan också vi finna det. Så föll Parators ord.”

”Det är riktigt”, medgav Last. ”Det är därför jag önskar att du, som känner sydlänningarnas språk bäst, för våra vänner till dem.”

”Oss?” utbrast Ale. ”Ska vi inte följa med tillbaka till Cindarell?”

”Nej”, svarade Minn i Lasts ställe. ”Vi ska följa efter de andra stammarna.”

”Vart då någonstans?”

”Till det land där de såldes som slavar. Till Saabahl.”

Till Saabahl. Ale stod och begrundade detta mål i fören på det salassiska fartyg som nu i ensamt majestät klöv vågorna söderut. Alla andra fartyg stävade österut, blott deras väg bar åt detta håll. Till Saabahl.

Som liten hade han hört många historier om länderna bortom haven i söder. Abboten i det kloster som han och Minn växt upp i hade avfärdat dem som hedniska, ständigt vilande i mörker i avsaknad av Cindars ljus och bebodda av människor med få dygder och många laster. Någon enstaka gång hade han också sett saker därifrån. Köpmän hade fört med sig fina tyger i alla regnbågens färger, dekorerat lergods tunnare än pergament och starkt doftande pulver som sades bota all världens sjukdomar. En gång hade han till och med fått se en sydlänning, om än bara på avstånd, och han hade varit så mörk i hyn att han bara måste ha kommit från ett land utan ljus.

Mest känd av sydländernas städer, eller ökänd beroende på vem man frågade, var Saabahl. Världens nav kallade köpmännen denna stad, en stad kring vilken alla sydländer snurrade och till vilken alla deras rikedomar samlades. Av samma anledning kallade prästerna Saabahl för världens navel, en stad där all smuts samlades, vilket för övrigt var det enda bevis Ale stött på för att också präster hade

humor. Det var därför till Saabahl som de mest förvägna av köpmännen begav sig och de som lyckades återvända med sina många och främmande varor blev så rika att de aldrig mer behövde lämna Cindarell. Ale undrade hur stor denna stad var som ensam kunde frambringa så många olika saker.

Minn visste säkert mer om sydländerna men hon hade legat under däck större delen av resan och bett om att få vara i fred. Mådde hon verkligen så dåligt, hon som brukade njuta av att låta havsluften blåsa genom håret när också garvade sjömän tvingades luta sig över relingen? Eller undvek hon bara hans sällskap?

I stället kom deras nya följeslagare Lissa fram till honom.

”Ensam?” frågade hon rakt på sak.

Ale nickade tyst.

”Det är ensamt på havet”, fortsatte hon. ”Men havet ger frihet också. Vi kan färdas vart vi vill. Inga spår lämnar vi bakom oss och inget av det förflutna förföljer oss i nuet.”

”Men ni kan bara färdas på havet, inte gå i land”, svarade Ale och insåg först efteråt hur illa det lät. Lissa tycktes dock inte ta illa upp.

”Ni kan färdas vart ni vill”, sade hon. ”Men ändå tränger ni ihop er i det ni kallar städer. Ni är bundna till er mark och ert hus och kan inte ta med er det någonstans. Vari ligger friheten i detta?”

”De flesta av oss vill inget hellre än att få stanna på en plats där vi trivs”, genmälde Ale.

Han tänkte på sitt eget kringflackande liv alltsedan den där dagen då han och Minn tvingats lämna Gylde tillsammans med magikern Elrind och krigaren Legim. Sedan dess hade han inte haft något han kunnat kalla ett hem. Lissa begrundade hans ord och nickade sedan förstående. De stod sedan tysta ett tag och blickade ut över det ändlösa havet.

”Nåväl”, sade hon till slut, ”om du vill slippa ensamheten för en stund så är det bara att säga till.”

Ale rodnade inför hennes frispråkighet och skyndade sig att byta samtalsämne.

”Är det långt kvar till Saabahl?” frågade han.

”Jag vet inte”, svarade hon utan att bry sig om hans reaktion. ”Vi hittar aldrig dit, köpmännen från Saabahl hittar oss.”

”Hur då?”

Lissa gav honom ett snett leende.

”De seglar mot dimman”, sade hon. ”Samma dimma som hindrar oss från att hitta land hjälper dem från land att hitta oss.”

”Kommer de sedan att ge oss skeppsplats till sitt land?”

Han fick ett bittert skratt till svar.

”Saabahls köpmän är inte som havet”, svarade hon. ”De tar men de ger inte. Främlingar äger dessutom inte tillträde till Saabahl med mindre än att de kommer med tillgångar.”

”Men hur ska vi då komma i land?”

”På samma sätt som en gång våra bröder”, svarade hon lakoniskt. ”Som tillgångar. Som slavar.”

3. Slav i Saabahl

”O Saabahl, du älskade min
till dig alla floder och vägar far
jag ger mig hän i famnen din
både själ och hjärta du tar
och ingenting lämnar du kvar”

Ur Hurin um-Alansurs skrift Saabahl min älskade

Det främmande skeppet lade sig jämsides med deras. Spetsarna från rader av skäkter glimmade i solskenet och alla ombord höll andan. Men så hissade skeppet en guldgul flagga och Lissa slappnade av.

”De saabahlitiska köpmännen önskar handla med oss”, sade hon lättat. ”Det är ett gott tecken.”

”Hur menar du?” undrade Minn, som äntligen lyckats resa sig ur sjukbädden.

”Man dödar inte den val som ännu ger mjölk”, svarade hon. ”Eftersom de tycker att vårt skepp fortfarande är sjödugligt så räknar de med att kunna handla med oss många gånger än.”

”Och om de hade tyckt motsatsen?”

”Då hade de plundrat och sänkt oss.”

”Vad?”

”Det är väl bättre än att havet gör det”, svarade Lissa oberört. ”Vi hade gjort detsamma.”

Minn kände att hon nu hade ännu en anledning att få fast mark under fötterna igen. Det främmande skeppet halade sina trekantiga segel och fällde in sina åror. En landgång hissades ned mot dem och en märkligt klädd man beträdde den. Han bar en fotsida dräkt i fint vitt tyg som hölls ihop i livet av ett guldkimrande brett skärp och på huvudet tronade en hög spetsig hatt utan brätte som lyckades motstå vindens alla försök att blåsa av den. De mörka ögonen mellan de tjocka svarta

ögonbrynen och de än tjockare och svartare mustascherna gav honom ett dystert och nästan hotfullt uttryck. Det motsades emellertid helt av det bländvita leende som han fyrade av mot dem.

”*Saalum saalum*, min dyra vän Lissa”, hälsade han med kraftig brytning.

”*Saalum*, min gode Ummar”, återgäldade Lissa hälsningen med en underdånighet som var raka motsatsen mot hennes vanliga ton. ”Må dina skepp bli lika talrika som nattens stjärnor.”

”Om Saabahl vill, om Saabahl vill”, svarade Ummar och bugade fromt med armarna korslagda över bröstet. ”Och må din skönhet överträffas blott av aftonens måne”, fortsatte han.

”Vilka varor bringar du till havs idag?”

Köpmannens leende slocknade och han slog ut med händerna.

”Ack, sandstormar och rövare skingrade vårkaravanerna och gamar och schakaler kastade sig över de få varor som nådde fram. Jag räddade dock ett parti prima hamparep och segeltyg ur deras näbbar och klor. Visserligen blev priset högre men vad gör man inte för en vän.”

”Jag förstår”, svarade Lissa, ”också vårfisken har varit sen och din ärade kollega Salah lade redan förra månvarvet ett bud på dess rom. Men jag säljer förstås hellre till dig om du kan betala samma pris.”

”Salah lovar ofta mer än han kan hålla. Förste Tjänaren lär oss att ett bud idag är mer värt än två i morgon.”

”Förvisso, men lär han oss inte också att stå vid vårt ord? Dock räcker kanske rommen till er båda. Den första hälften kan du betala Salahs pris för och sedan sälja vidare till honom. Den andra hälften kan jag då erbjuda dig för halva Salahs pris. Bara för dig, min vän, bara för dig.”

”En upplyst rättvisa värdig den Förste Tjänaren”, svarade Ummar och bugade sig djupt.

”Jag har också en vängåva till dig, ärade Ummar”, fortsatte Lissa.

Köpmannen stelnade till. Av det tidigare samtalet att döma var han antagligen van vid att gåvor aldrig gavs utan tanke på gengåvor.

”De här båda slavarna var tänkta som en gåva till Salah”, sade hon och pekade på Ale och Minn. ”Jag skänker dem dock gärna till dig för att besegla vår vänskap.”

Ummar granskade dem kritiskt.

”Förvisso är det sagt att man inte ska skåda given kamel i munnen”, muttrade han, ”men de är inte av ditt folk hoppas jag? Senast en av er smög sig ombord så fick vi stiltje i tre dagar innan vi kunde återbörda honom till havet.”

”Tro mig”, suckade Lissa, ”de hör inte hemma på havet utan gör mer nytta på land.”

”Vilken nytta då? Saabahls slavmarknad är mättad just nu och själv har jag redan de slavar jag behöver.”

”Pojken är en duktig svärdskämpe och flickan kan hela. De kommer säkert att ge dig god avkastning så länge de förblir i din tjänst. Annars kan jag ju alltid ge dem till din kollega i stället.”

Köpmannen tvinnade sina mustascher medan han begrundade erbjudandet.

”Nå, då kompletterar de ju åtminstone varandra. Men du sa ju att de inte gör nytta på havet, eller hur? Sänd därför med mat för återresan till Saabahl så tar jag ödmjukt emot gåvan.”

”Vi har ett avtal, högt värderade Ummar”, sade Lissa och avslutade förhandlingen med en bugning.

Ale och Minn gick ned under däck och packade ihop sina få tillhörigheter. Det dröjde inte länge förrän drottning Rynja gjorde dem sällskap.

”Här skiljs våra vägar åt”, sade hon. ” Hur gärna jag än vill kan jag inte längre följa med er.”

”Varför inte det?” undrade Ale förskräckt.

”Min plats är hos mitt folk. Våra prövningar är långt ifrån över. Bakom oss har vi det enda hem vi känt och framför oss har vi de syskon vi inte känt på många generationer. Förr stödde jag min konung Ravlaug och vårdade vårt heliga träd Cindrasil. Nu måste jag stödja hela mitt folk och hjälpa det att slå rot i det förlovade landet. I Cindarell kommer våra vägar åter löpa samman.”

”Men hur ska vi klara oss ensamma i Saabahl?”

”På samma sätt som ni klarade er ensamma på Cinda”, svarade drottningen leende. ”Tillsammans.”

Minn kände hur ögonen tårades. Under den korta tid hon känt Rynja hade de två kommit varandra nära och hon hade kunnat tala med henne om saker som hon

inte ens kunnat tala med Ale om. Nu kändes det som om hon än en gång skulle förlora den mor hon aldrig fått lära känna.

”Men helt ensamma ska ni inte vara”, fortsatte Rynja. ”På er färd vill jag skänka er dessa ting.”

Med de orden överräckte hon först frändernas ring, den signetring som den förste konungen Seren den store burit.

”Min make avlade sig kungsringen före sin död och den tillhör heller inte mig. Den tillhör Cindarells blivande konung. Jag ger den därför tillbaka till er på det att ni ska återuppta er jakt på de förlorade stammarna. Måhända finner ni den utvalde inom Parators stam.”

Ale tog emot ringen och kysste vördnadsfullt den hand som givit den. Därefter tog drottningen fram den kruka vari det heliga trädet Cindrasils späda skott ännu grodde.

”Cindrasil anförtroddes mig som ung och är mig lika kär som min salige son Ravgurd. Cindrasil manade Rivas stam till flykt och förtärde vår fiende Nidafrosts avkommor. Det är därför svårt för både mig och för Riva att avstå vårt heliga träd. Men sejdaren Rivandur förutspådde före sin död att kamper ännu återstår för Cindrasil innan hon och alla Cindars barn kan slå rot i Cindarell. Tag henne därför med er och vårda henne väl på det att när hon vuxit sig stark ska ge er hjälp när ni som bäst behöver det.”

Minn tog med darrande händer emot krukan och synade det späda trädet. Redan kunde Cindrasils sju grenar anas och nu bar inte bara en av dem knoppar utan två. Kunde det betyda att inte bara Riva utan också Salassa nu var på rätt väg? Skulle alla sju grenar blomstra den dag träd och människor återförenats i Cindarell? Skulle hon själv få uppleva den dagen? Hon hoppades verkligen det.

Slutligen överräckte Rynja det skrin i vilka Cindars nedtecknade ord förvarades.

”Vår faders ord har bevarats i hans barns hjärtan men när vi skingrades så skingrades också hans ord. Riva gladdes när vi åter fick höra dem från våra bröder Hova och Mark och så också Salassa. Fyra av de sju stammarnas minnen har nu återförenats. Må ni därför sprida orden vidare på det att också våra tre andra bröder må höra dem och alla sju bröders minnen återförenas.”

Den här gången tog Ale och Minn gemensamt emot drottningens gåva. Faderns ord, barnens träd och det förlovade landets ring hade således anförtrotts dem och

hela Cindars folks öde lagts på deras axlar. Skulle de ensamma orka bära det? Som om hon känt deras tvivel lade Rynja sina händer på deras axlar.

”När mörkret sluter sig om er och allt omkring er ter sig främmande och farligt, se då till dessa ting och minns att det finns hopp för oss alla i Cindarell. Jag lämnar er nu men i mina tankar förblir ni kvar.”

Minn knep ihop ögonen för att hålla tårarna borta och kramade hårt Cindas drottning. När de så lämnade lastrummet blev Rynja kvar. Det var tydligt att inte heller hon orkade med ytterligare ett avsked.

Uppe på däck såg de att saabahliterna redan återvänt till sitt skepp och att alla nu väntade på dem. Innan de klev upp på landgången tog sig emellertid Lissa tid att utbyta några sista ord med dem.

”Jag önskar att jag kunde ge er fler råd men där havet slutar, där slutar också mina kunskaper”, förklarade hon. ”Detta enda kan jag dock säga er att saabahliterna ogärna ger tillbaka vad de en gång tagit. Tala därför tyst om ert ärende tills ni lärt känna landet. Tala också tyst om Cindar och om Cindarells kungar. Över Saabahl råder guden med samma namn och i Saabahl verkställs hans råd av hans tjänare av ätten Saal. Kom ihåg att när ni väl är i land så är det ni och inte de som är främlingar. Farväl nu och må havets djup ännu få vänta på er.”

Med dessa föga uppmuntrande ord lämnade de så salassiernas skepp och när förtöjningslinorna kapades så kapades också de sista banden med deras eget folk. Framför dem väntade nu en främmande herre och ett främmande land.

Knappt hade de hunnit ombord förrän köpmannen Ummars gestalt tornade upp sig framför dem. Han hade bytt om till en havsblå kort rock och en trekantig fjäderprydd hatt i samma färg. Också leendet var borta och hans ansikte hade återtagit sitt bistra uttryck.

”Vilka är era namn?” frågade han barskt. ”Almun? Mi... neyah? Det duger inte. Så länge jag äger er så äger jag också era namn och era namn ska vara Halim och Miyah.” Men så sprack hans ansikte åter upp i ett leende. ”Det ska dock inte sägas om Ummar al-Kharaf att han inte tar hand om sina ägodelar. Mitt skepp förde inte bara segeltyg utan också klädestyg i finaste bomull och siden. Låt havet få era gamla paltor så ska mina tjänare sy upp nya åt er.”

När skymningen sakta föll så fann sig Ale och Minn således iförda rena kläder, utsträckta på bekväma kuddar och njutandes allehanda läckerheter medan skeppet

stillsamt stävade söderut. Ummar var vid gott humör och talade med dem, inte som en slavägare till sina slavar utan som en fader till sina barn.

”Vet, Halim och Miyah, att det är bättre att vara slav i Saabahl än att vara en fri barbar. I vårt land lyser solen på hög som låg, såväl bokstavligen som bildligt, ty den store Saabahl välsignar oss både med gott väder och ymnig rikedom. Vi var alla slavar en gång i tiden, fångade icke blott i kedjor utan också i okunnighet, hedendom och barbari. I sin nåd sände emellertid Saabahl sin tjänare Marekh um-Saal till oss att väcka oss ur vårt slaveri. Denna tid benämner vi därför Uppvaknandets tid.”

Ummar höjde sin bägare till en skål.

”Också ni kan nå Uppvaknande. Genom gott leverne och träget arbete kan slavar än idag vinna sin frihet och upptas i Saabahls nåd. Ingen människa är för liten för Saabahl. Men Saabahl är större!”

De övriga slaverna besvarade sin herres skål och Ale och Minn gjorde sitt bästa för att efterlikna deras manér. Än så länge hade de behandlats väl och av orden att döma var Saabahls slaveri bättre än den trældom de sett på Cinda.

”Om livet som slav är så här så undrar jag om inte paratorerna självmant stannat i Saabahl”, undslapp det Ale medan han kämpade för att få en kladdig kaka att lossna från händerna.

”Tala tyst om det”, manade Minn honom irriterat. ”Dessutom vet vi ju ännu inte vad som väntar oss i land.”

Hon kände sig inte alls bekväm med det hela. Det berodde inte bara på att det glatta sidentyget hon bar och den likaledes glatta sidenkudden hon satt på som fick henne att känna sig som ett stycke tvål på ett såphalt golv. Ale hade säkert inget att oroa sig för. Även om hans huvud inte hade mycket att komma med så kunde åtminstone hans händer göra nytta i köpmannens hushåll. Men hon däremot. Vad förväntades hon bidra med? Hon var inte lika stark som Ale, hon skulle aldrig kunna sy så här fina kläder som de här och kokkonsten var henne fullständigt främmande.

Lissa hade visserligen sagt att Minn kunde hela men sjuklingar hade sällan pengar och Ummar föreföll vara en köpman ända in i mörkret. Tänk om han hade helt andra planer för henne. De andra sjömännen hade redan börjat kasta lystna blickar på henne och hon behövde inte förstå deras språk för att gissa sig till deras

tankar. Åh, varför hade hon inte följt med Rynja och hennes folk tillbaka till Cindarell i stället, tillbaka hem?

Men nej, det var faktiskt det här hon ville. Det var inte bara allfader Cindahrinds sista önskan som drev henne till Saabahl i jakt på de förlorade stammarna utan det var också någonting i Saabahl som lockade. "Följ oss." Så hade magernas sista ord på stenbordet på Cinda lytt och det var den uppmaningen som hon nu följde. De hade inte tagit med sig sina hemligheter i graven, det var hon övertygad om. Nej, de hade tagit med sig sina hemligheter dit de hade flytt och ett av de länder som de hade flytt till var Saabahl. Någonstans bortom havet väntade hemligheterna kanske ännu. På henne.

Efter några dagars resa under en allt varmare sol siktades så äntligen land. Det första som skimrade över horisonten var takspirorna som sträckte sig mot himlen. Sedan kom kupolerna, som med sina gyllene beläggningar skimrade ikapp med solen. Under dessa utbredde sig en stad i bländvit marmor, så vidsträckt att själva Cindarells huvudstad Serena tedde sig som en liten by. Från staden sträckte två vågbrytare ut sig, så breda att två vagnar skulle kunnat passera varandra på dem, och omfamnade en hamnbassäng stor som en sjö. Längst ut på vågbrytarna blickade mot de ankommande fartygen två jättelika bronsstatyer, föreställandes en man och en kvinna vars höjda händer möttes ovanför hamninloppet.

Själva hamnen var full av fartyg. Många liknande deras eget med djupgående skrov och trekantiga segel men där fanns också lätta flatbottnade båtar med segel som påminde om solfjädrar, tyngre skepp med kraftiga skrov där det enda seglet kompensterades av dubbla eller tredubbla rader med åror och till och med farkoster som bestod av två sammanbyggda skrov med en plattform mellan sig. Över vattnet ljöd rop och skrik på otaliga språk, alla lika okända för Minn, och trängseln var stor. Först framåt skymningen kunde deras fartyg segla in genom hamninloppet. Då hände plötsligt någonting skrämmande.

Det var som om de båda bronsstatyerna vaknade till liv. Deras dittills tomma ögonhålor flammade upp och ur de öppna munnarna slog röda eldslågor ut. Tankarna gick omedelbart till Nideld, den fruktansvärda eldsprutande drake som överfallit dem utanför Cinda, och Minn såg i ögonvrån hur Ale famlade efter sitt svärd. Men Ummar bara skrattade när han såg deras reaktion.

”Har ni inga fyrtorner i ert eget land?” skrockade han. ”Det där kärleksparet upptänds av eldar varje kväll på det att nattens mörker inte ska hindra fartyg från att köpa och sälja.”

Minn rodnade. Hon hade varit med om så många övernaturliga ting att hon inte kunde föreställa sig att vanliga människor kunde åstadkomma något så stort och uppseendeväckande. Men så hade de heller inte något liknande hemma i Cindarell.

”Vilka föreställer de?” frågade hon.

Skrattet dog på Ummars läppar.

”De föreställer Saabahl”, sade han bestämt.

”Båda två?” inflikade Ale förbryllat.

”Naturligtvis! Saabahl är en!”

”Men...”, började Ale men tystades diskret av Minn.

Det var uppenbart att de trampat på en öm tå. Det fanns mer i den här staden än denna ende gud men dess folk ville inte gärna erkänna det. Lissa hade rätt, de behövde vara försiktiga medan de lärde känna landet. Sålunda anlände Ale och Minn som slavar till Saabahl.

4. En stads många ansikten

”Lättare är det att lära känna sig själv, än att lära känna staden Saabahls själ.”

Gammalt sabaahlitiskt ordspråk

De hade seglat mot en vit stad men den stad de angjorde var svart. Den sydländska natten var betydligt mörkare än hemma i Cindarell och det var som om en tjock slöja lagts över Saabahl. Förste man att lämna skeppet var köpmannen Ummar, nu iförd en smaragdgrön rock över ett par röda pösiga byxor. Så snart han satt sina snabelskoklädda fötter på land så stannade han upp, tryckte handflatorna mot bröstet och bugade sig fyra gånger åt de fyra väderstrecken så djupt att hans ansikte nästan snuddade vid knäna under att han reciterade ord på sitt främmande modersmål. Efter den fjärde och sista bugningen slog han ut med händerna och tog ett djupt andetag. Hans tjänare följde sin herres exempel och efter att tvekande ha utbytt blickar så gjorde Ale och Minn detsamma men under ödmjuk tystnad då de inte kände landets språk. Gesten räckte dock för att röna Ummars uppskattning.

”Vi tackar Saabahl för Uppvaknandet”, förklarade han. ”De fyra bugningarna symboliserar de fyrtio årens kamp för att väcka folket.”

”Hur utkämpades den kampen?” undrade Ale nyfiket.

”Det är en historia för lång för en enda natt”, svarade köpmannen. ”Under det ringa hemmets tak berättas den bäst.”

En kaftanklädd man med långt vitt skägg och en tjock bok under armen klev fram till Ummar. Ord utväxlades, en börs bytte diskret ägare, varvid mannen avlägsnade sig igen.

”Tulltjänstemännen blir mer nitiska för varje gång”, suckade köpmannen.

Hans besättningsmän började lasta av skeppet medan han själv begav sig inåt staden tillsammans med sina närmaste slavar, till vilka också Ale och Minn hörde. Staden var inte upplyst och de tunga dunkla fasaderna slöt sig snart kring dem. Ur enstaka fönstergluggar trängde dock både ljud och ljus fram och ledde hjälpligt

deras väg. Ale tyckte att det kändes som att vandra genom en grotta full med skrämmande ögon och främmande läten.

”Natt är natt och dag är dag och aldrig mötas de två”, svarade Ummar lakoniskt när Ale förde stadens mörker på tal. ”Vi ska inte söka förmörka Saabahls dag eller lysa upp Saabahls natt.” Han sade dock ingenting om varför stadens invånare i så fall lyste upp sina hem i stället för att som i Cindarell lägga sig med solen.

Ummar förde dem genom trånga och slingrande gränder lika säkert som om det hade varit fullt dagsljus och stannade framför en mörk vägg. En hälsning från honom besvarades dock med att en dörr i väggen öppnades och ett välkomnande ljus flödade ut. I dörröppningen stod en fryntlig kvinna med öppna välkomnande armar. Hennes leende stelnade dock med ens och hon försvann in igen. Ummar suckade och skyndade in med sina slavar tätt efter sig. Ale och Minn följde med de också och fann sig stående i ett stort rum som skiljde sig fullständigt från den oansenliga fasaden.

Golven var täckta av tjocka färgstarka mattor och väggarna klädda med tavlor och gobelänger med varierande motiv. Rummet upptogs av tygklädda bänkar intill små bord där små snidade träfigurer av olika slag höll upp runda glasskivor. I taket hängde en enda väldig ljuskrona vars många vita vaxljus trängdes med slipade glasbitar som kastade ljuset över hela rummet. Flera valvgångar ledde vidare till andra rum och Ale fick en känsla av att man kunde gå vilse i köpmannens ”ringa hem”.

Husägaren själv var inbegripen i ett hetsigt samtal med den kvinna som av allt att döma var hans hustru. Plötsligt fick hon syn på Ale och Minn och skyndade fram till dem. Ale avfärdade hon ganska omgående men Minn blev föremål för en granskning än mer detaljerad än den hennes make utfört. Husfrun förde handen över Minns hals, pressade upp hennes ögonlock och luktade på hennes hår. Sedan fick hon något belåtet i blicken, vände sig åter mot Ummar och yttrade några ord.

Nu var det Ummars tur att bli upprörd över något. Han knöt sina händer och höjde dem över huvudet under det att han utbrast i något som till och med Ale kunde förstå var en svordom. Hans hustru var dock lugn nu och lade beskyddande sina händer på Ales och Minns axlar. Ummar slog ut med armarna och lämnade rummet så det föll på husfruns lott att ta hand Ale och Minn.

Med tecken och gester visade hon dem till var sitt rum. Ales rum var betydligt enklare än det första rummet men med sina mjuka sängar och vackert målade tvättfat var det ändå betydligt finare än något annat rum han sovit i. Trots alla de frågor som dagens intryck fyllt hans huvud med så somnade han snabbt och njöt en god sömn utan drömmar.

När morgonen kom väcktes Ale av ett uppträde ute i det stora rummet. Han klädde sig raskt men fann sig ändå komma dit efter Minn. Deras husbonde var redan uppe och det var hans samtal som väckt de båda. Det var dock inte från Ummar som de mest högljudda orden kom utan från den man som han talade med, eller snarare försökte lugna av minerna och gesterna att döma. Mannen i fråga var i samma ålder men där upphörde likheterna. Han var huvudet kortare än köpmannen och det blev inte bättre av att han var lätt kutryggig. Hans magra och bleka yttre förlänade honom ett sjukligt utseende och när hans händer inte slogs ut i upprörda gester så vreds de oroligt mot varandra. När så Ale och Minn trädde in vändes plötsligt all hans uppmärksamhet mot dem och han for ut i svavelosande eder som man inte behövde kunna språket för att förstå.

”*Naan alaach!*” röt Ummar, vars tålamod lika plötsligt tycktes ta slut, och mannen tystnade genast, bugade sig underdånigt och lämnade rummet.

”Frid finner blott den som ingenting äger”, suckade Ummar och höjde händerna mot taket.

”Har vi gjort något fel?” undrade Ale oroligt men lugnades snabbt av köpmannens leende.

”Icke ni, min gode Halim”, svarade han. ”Men min slav Felhan menar att jag har gjort fel som släppt in hedningar i mitt hem. Så gudfruktig är han att han glömmer bort att en ägares ansvar omfattar också de icke upplysta.”

”Vilka hedningar då?”

Ummar stirrade först på honom men brast sedan ut i ett rungande gapskratt.

”Är det en krigare eller en gycklare som jag har köpt?” fick han fram mellan skrattsalvorna. ”Men så säger också Saabahl att intet läker en åkomma så väl som ett gott skratt. Jag mår nu bättre och ni behöver heller inte oroa er. I Saabahl är också de icke uppväckta välkomna och vad min slav beträffar så har han beviljats ledighet under den kommande högtiden och kommer icke att vidare störa er.”

Köpmannens ord och än mer Minns himlande ögon gjorde att Ale avstod från ytterligare frågor. Lyckligtvis kallade i samma ögonblick husfrun till morgonmål och han skyndade sig att lämna det hela bakom sig. Tyvärr bidrog morgonmålet bara än mer till hans förvirring.

Brödet bestod av små fyllda degknyten där ingen fyllning var den andra lik så att varje ny tugga blev en oväntad smakupplevelse. Osten smulades sönder i hans händer och var både kladdigare och saltare än vad han var van vid. De stora och saftiga frukterna visade sig vara sura medan de små och torra slog honom med sin oväntade sälta. Av de två drycker som stod till buds så var den mörka så bitter att både tunga och mage gjorde uppror medan den klara smakade så mycket av blommor att han trodde sig ha druckit ur en blomvas av misstag. Det var med en uppgiven suck som han lämnade bordet.

Efter morgonmålet förklarade Ummar för dem att han skulle bege sig till marknaden och att både Ale och Minn förväntades ledsaga honom. Till Ales förvåning mötte han dock upp dem vid dörren inte iförd någon av sina sedvanliga eleganta klädnader utan en sliten kaftan i ett grovt säckvävsliknande tyg. På fötterna bar han enkla sandaler och runt huvudet hade han virat flera lager av tygremsor i olika färger. Ale och Minn såg nu betydligt mer förnäma ut än sin herre. Minn såg dock inte överraskad ut och Ale fann det bäst att inte fråga utan vänta på att svaren kom till honom i stället.

De gator som den gångna kvällen gapat tomma var nu fyllda av såväl folk som djur och luften dallrade av deras röster och läten. Försäljare ropade ut sina varor, gärna genom att skrika i förbipasserandes öron eller rycka tag i deras kläder, köpare knuffades för att komma åt att se varor bara för att sedan börja skälla ut försäljarna med ord och gester, vissa tiggare sträckte fram öppna händer medan andra med knutna händer hade misstänkt bråttom iväg och uniformerade vakter banade väg åt förnäma herrar, vägar som ibland korsade de vägar stora lösgående djur banade åt sig själva, till synes oberörda av kalabaliken runt omkring dem.

Men plötsligt så hände det något längre upp på gatan. De högljudda ropen upphörde tvärt och tystnaden svepte likt en våg nedför gatan. I stället uppsteg ljudet av många olika instrument, ett ljud som sakta närmade sig. En kil öppnade sig genom folkmassan och längs den kastade sig folk till marken. Ummar tecknade hastigt åt Ale och Minn att göra detsamma och de gjorde som han sade.

Med ansiktet vänt mot marken kunde Ale bara skymta fötterna på en stor procession som närmade sig. De första fötterna var små och snabelskoklädda och

rörde sig med rytmiska steg. Det var från dessa som musiken kom. De följdes av dussin paraderande soldatkängor. Därefter kom två parallella linjer av kraftiga nakna fötter, vars taktfasta steg tycktes tyngda av en börda. Efter ytterligare ett dussin soldatkängor avslutades processionen med lätta kvinnofötter i någon slags tunna genomskinliga hosor som efter sig lämnade ett spår av utströdda kopparmynt.

Detta var emellertid inte nog för att stilla Ales nyfikenhet och han kunde inte låta bli att försiktigt lyfta huvudet när de nakna fötterna passerade. Han såg då att de tillhörde mörkhyade män med breda och bara bringor som mellan sig bar en färggrann palankin. I den satt en knubbig liten man iförd en illgrön vadderad jacka och med en likaledes illgrön hög turban på huvudet. Med en närmast road blick betraktade han de omgivande folkmassorna medan han ivrigt tvinnade sina långa smala mustascher. Vid hans sida fanns två vackra beslöjade kvinnor som ömsom masserade honom, ömsom fläktade honom med praktfulla solfjädrar. Men den som främst fängade Ales uppmärksamhet var den man som stod bakom honom.

Mannen var från topp till tå iförd en gyllenskimrande klädnad. Till och med ansiktet var täckt av en gyllene mask med hål endast för ögon och mun. Till skillnad från sin herre så höll han sig stilla men Ale fick ändå intrycket att inget undgick hans dolda ögon. Med ens rörde han på huvudet och tycktes stirra rakt mot den plats där de befann sig. Ale böjde snabbt ned huvudet igen men tyckte sig likväl känna den gyllene mannens granskande blick på sig. I ögonvrån skymtade han hur bärarna saktade in på stegen och han greps av en plötslig oro.

Men Ales oro besannades aldrig ty i stället grep ödet in på ett oväntat sätt. Den respekt som folket visade processionen delades inte av de lösgående djuren och plötsligt klev en rödbrokig ko ut i gatan, precis mellan Ale och palankinen. Det stora djurets uppdykande gav upphov till rabalder då processionens soldater nervöst drog vapen mot djuret, som om det varit en anfallande fiende, samtidigt som förtvivlade ägare å ena sidan sökte driva tillbaka sin boskap med hårda ord och tag, å andra sidan sökte bibehålla sin underdåniga vördnad. Spektaklet väckte munterhet bland flera av åskådarna medan andra valde att försiktigt dra sig undan. Till de senare hörde Ummar.

”Ett dåligt omen för det nya styret”, mumlade han när de kommit utom hörhåll.

”Vem var det?” undrade Ale.

”Den Högste Tjänaren Mokhatar um-Saal förstås. Ättling i rakt nedstigande led till Den Förste Tjänaren Marekh um-Saal, vår profet som väckte oss ur vår hedniska slummer och uppenbarade för oss Saabahls storhet. Må hans styre bli godare och längre än hans olyckliga företrädares. Men Saabahl är större!”

”Vad hände med hans företrädare?”

”Han förlorade huvudet, som så många före honom”, löd det lakoniska svaret. ”Men det talrika huset Saal är likt sagans hydra, om du hugger av ett huvud så kommer två åter.”

”Men vem var den där mannen bakom honom?” insköt plötsligt Minn. Av hennes bleka ansikte att döma hade det inte bara varit Ale som oroats av den gyllene manens blick.

”Åh, det var den Högste Tjänarens rådgivare, Sol och Måne. Likt solen och månen vakar han över Saabahl och intet under himlen är honom fördolt. Men låt oss tala mer om detta senare ty dagen är redan gammal och affärer är som fiske, ju tidigare du går ut, desto större förtjänst får du.”

Ale hade gärna fått höra mer redan nu men samtidigt var han glad att lämna den granskande rådgivarens blick bakom sig och Minn tycktes dela hans uppfattning. De fortsatte således gatan fram men Saabahls gator visade sig inte vara lätta att röra sig på. Vid ett tillfälle tryckte någon en guldpeng i Ales hand bara för att därefter försöka ta hans svärd. När så en annan man försökte erbjuda honom en kamel under det att han ivrigt gestikulerade mot Minn så var han klok nog att avböja. Deras husbonde däremot flanerade lika lugnt som om han befunnit sig i sitt eget hus utan att se åt eller antastas av någon. Likväl var det som om folkmassan delade på sig varhelst han drog fram. Till en början var det helt obegripligt, som om en osynlig kraft hjälpte honom igenom det hela. Men så småningom började Ale ge akt på de små tecken som styrde köpmannens steg.

Med snabba ögonkast och diskreta huvudrörelser observerade han de varor och personer de passerade och lika snabbt och diskret vände säljarna sin uppmärksamhet mot andra kunder i stället. På samma sätt fann han små luckor i folkmassan som han hastigt kunde glida in i på sin väg framåt, likt en groda som genom att hoppa på förbiflytande blad förmår korsa en strid flod.

Till slut fann han i alla fall något som fängade hans intresse för plötsligt saktade han in på stegen, lät sig knuffas åt sidan av folk och ”råkade” hamna framför en försäljares stånd. Denne uppfattade kvickt situationen, grep tag i honom och drog

in honom i en mörk valvport. Ale och Minn följde raskt efter och kom in i ett dunkelt rum som var fyllt från golv till tak med allehanda matvaror, den ena mer främmande än den andra.

Där fanns frukt och grönsaker i alla regnbågens färger, nötter i storlekar från små som frön till stora som huvuden, fiskar med de mest skrämmande utseenden och kött som av pälsverken på väggarna att döma kom från såväl randiga som fläckiga djur. Mitt i allt detta stod en liten man med smalt ansikte och än smalare svart skägg som nådde honom ända ned till midjan. Han bugade underdånigt och klappade sedan händerna. Tre tjänare i Ales ålder rusade omedelbart in i rummet, den första med en bricka skramlande koppar, den andra med färgglada kuddar och den tredje med en märklig anordning av metallklädda glaströr i vilken en färgad vätska bubblade.

Ummar, Ale och Minn bjöds att slå sig ned och serverades den märkliga drycken. Den visade sig påminna om de varma örtdryckerna hemma i Cindarell men var både starkare och sötare. Som Ale var törstig efter den ansträngande promenaden tömde han raskt sin kopp, varefter en av tjänarna snabbt fyllde på den. Under tiden inledde Ummar och handelsmannen ett ivrigt samtal.

Till en början var tonen hjärtlig och av gesterna att döma tävlade de i att utbyta komplimanger. Men snart höjdes rösterna och tonfallet tycktes plötsligt aggressivare. När så Ummar reste sig upp och skrek ut sin förtvivlan så började Ale oroligt undra om han borde ingripa. En blick från Minn höll tillbaka honom men också hon såg brydd ut. Deras husbonde började nu slita sitt hår och riva sönder sina kläder. Handelsmannen svarade med att under högljudda jämranden lämna rummet, bara för att återvända lika snabbt med en kvinna och fyra små barn i sitt sällskap, som om de bara väntat på rätt tillfälle att komma in. Kvinnan stämde in i klagolåten medan barnen omringade Ummar och gråtande sträckte fram sina öppna händer mot honom.

Men lika plötsligt som spektaklet uppstått, lika plötsligt upphörde det. Kvinnan och barnen lämnade rummet och de båda männen satte sig igen. Händer skakades och bugningar utbyttes, varvid de tre tjänarna återvände med korgar som de började fylla med varor.

”En god köpslagan”, kommenterade Ummar nöjt när de så lämnade handelshuset med varsin korg.

Väl ute igen fann de att folkmassorna hade försvunnit och de hade gatorna nästan för sig själva trots att solen stod som högst på himlen.

”Saabahls zenit”, kommenterade Ummar och tog fram en käpp som han med ett hastigt handgrepp förvandlade till ett stycke utspänt tyg. ”Den heta årstiden har börjat och vist folk undviker solen så här dags”, fortsatte han i det att han skuggade sig själv med sin käpp. ”Låt oss därför återvända hem med våra varor.”

Det var verkligen varmt. Inte ens under Cindarells värmeböljor hade Ale upplevt något som liknade den hetta som nu slog emot dem. Under havsfärden hade åtminstone vinden erbjudit svalka men här stod luften stilla. Solstrålarna hettade obarmhärtigt hans hud och stora svettpärlor började rinna utför hans ansikte. Snart började också hans ögon att spela honom spratt. Husen runt omkring dem blev dimmiga och svarta fläckar dansade framför hans ögon.

Ale förstod nu frånvaron av fönster i köpmannens hus och längtade så till dess dunkla och svala inre. Hur långt kunde det vara kvar nu? Hundra steg? Tusen? Han förmådde inte längre se skillnad på husen de passerade eller ens förstå om de gick rakt fram eller i cirklar. Minn verkade må ännu sämre ty hennes gång blev mer och mer ostadig. Åh, måtte de ändå komma fram snart.

Lyckligtvis vände sig deras husbonde om och blev snabbt varse deras umbäranden.

”Ah, ni är bestämt inte vana vid vår starka sol”, sade han. ”Jag ber om tillgift, Saabahl lär oss att vi vårdar hans skapelse genom att vårda vår egendom.”

Han ledde hastigt in dem på en tvärgata och ut på en allé som löpte längs med en bred flod. Under de många broarna gled pråmar och segelfartyg sakta fram och det strömmande vattnet förde med sig en välkommen fläkt. Det var emellertid inte denna plats som var Ummars mål utan han fortsatte in på en bakgata och plötsligt befann de sig på en liten skuggad innergård med en porlande fontän i mitten. En framskyndande tjänare bjöd dem att slå sig ned vid ett litet bord. Efter att ha utbytt ett par ord med deras husbonde försvann han igen bara för att återkomma med en stor silverbricka balanserandes på huvudet. På den stod en anordning som liknade den dryckeskokare de sett hos handelsmannen samt två kristallskimrande skålar med ett gnistrande innehåll. Ummar tecknade åt dem att ta för sig från skålarna.

”Var inte rädda”, förklarade han. ”Den kan tyckas brännande först men ger svalka och välbefinnande. Som allt annat i livet avnjuts den med måtta, ty den

snabbe straffas med trötthet medan den långsamme finner att det rinner mellan fingrarna och förlorar allting.”

Ale förstod inte riktigt liknelsen men lät nyfikenheten ge vika för den lockande svalkan och han tog prövande en sked i munnen. Till hans häpnad kände han igen smaken, men ändå inte. Det var som att samtidigt äta ett sött äpple och kall snö.

”Ljuvligt, inte sant?” sade Ummar leende. ”Ni har säkert inget liknande i ert hemland men jag har hört att vittberesta sjömän kallar det is på ert språk.”

”Där vi var senast såg vi is lika stort som Saabahl”, undslapp Ale sig och tänkte på den enorma glaciär som täckt ön Cinda, den glaciär där den fruktansvärda Nidafrost hållit till.

Men i stället för att imponeras brast Ummar ut i gapskratt.

”Du är i sanning en gycklare, dyre Halim”, fick han fram. ”Hur skulle en sådan ismassa kunna fraktas från sina växtplatser uppe bland bergen? Hur stort skulle inte det djur vara vars skinn skulle kunna skydda ismassan från den smältande solen?”

Ale öppnade munnen för att säga emot men insåg det omöjliga och förblev tyst. Under tiden lossade Ummar ett litet rör från dryckeskokaren och förde det njutningsfyllt till munnen. Men i stället för att dricka så verkade han andas in drycken och då och då släppte han ut en tung rök ur munnen, något som också det förde tankarna till Nidafrost.

Men inte heller detta kunde Ale berätta om ty hur skulle någon kunna föreställa sig fasorna på Cinda utan att själv ha upplevt dem? Nu om inte förr började det gå upp för honom att han faktiskt befann sig i ett främmande land där få av hans kunskaper och erfarenheter skulle vara honom till nytta.

5. Gästabudet

”Från vänner och fiender får man höra sanningen.”

Gammalt sabaahlitiskt ordspråk

Dagens sysslor var långt ifrån över. Medan Ale fick byta sitt svärd mot en vedyxa så sattes Minn i köket tillsammans med husfrun. Deras husbonde Ummar ämnade hålla ett gästabud och de varor de handlat på morgonen skulle nu förvandlas till en festmåltid till kvällen.

Minns farhågor angående den främmande maten visade sig snart besannas. Vedspis och grytor må vara som hemma men där upphörde likheterna. Lyckligtvis var husfrun förstående. Med leenden och gester uppmuntrade hon Minn att smaka på varje ingrediens och blev barnsligt förtjust varje gång något tycktes falla henne i smaken. Minn lärde sig snart att det inte verkade finnas något rätt eller fel i den saabahlitiska matlagningen. Kött, fisk, frukt och grönsaker blandades friskt i grytorna och med små nypor av kryddor i taget öppnades nya smakvägar, den ena mer spännande än den andra, tills Minn och husfrun samfällt nickade uppskattande.

Grytorna fick sedan reda sig själva medan de fortsatte med att baka bröd och kakor enligt samma principer. Grunddegarna påminde om dem hemma i Cindarells men sedan fylldes de med allehanda ingredienser utan att låta sig begränsas av några förutfattade meningar om hur ett bröd eller en kaka skulle smaka.

När så också bröden lämnades att jäsa på egen hand så körde husfrun vänligt men bestämt ut henne ur köket och vidare in i sovrummet. Hon pekade på solen, på Minn och på sängen, drog för gardinerna och bäddade ned henne, som om Minn vore hennes lilla dotter. Minn försökte först protestera men så hörde hon ljudliga snarkningar från Ales rum intill och gav upp. Kanske var det sed att sova inte bara under dygnets mörkaste timmar utan också under de varmaste. Hur som helst så kände hon så fort hon lade sig hur utmattad hon faktiskt var och mumlade i stället fram ett tack.

”*Shomi*”, svarade husfrun. Minn förstod först inte men så pekade hon på sig själv. ”*Shomi*”, upprepade hon.

”Ah”, svarade Minn och pekade på sig själv. ”*Miyah*.”

Shomi nickade och pekade sedan med ett frågande ansiktsuttryck på Minns mage. Minn antog att husfrun undrade om Minn fortfarande var hungrig och skakade på huvudet men hon framhårdade.

”*Ummar?*”, frågade hon.

Undrade hon vad Minns färdkamrat hette?

”*Halim*”, svarade hon prövande och med det svaret lät sig Shomi nöja och lämnade henne så att få sova.

Minn grubblade ett tag på vad husfrun egentligen hade menat men så övermannades hon av tröttheten och allt försvann i sömnens töcken.

När Minn vaknade igen så var det till liv och rörelse från det stora rummet. Solen hade nu gått ned och gästbudet av allt att döma börjat. Hon klädde på sig i all hast och skyndade ut. Ummars mottagningsrum hade intagits av dussinet elegant klädda herrar. De låg alla bekvämt utsträckta på var sin divan och lät sig väl smaka av de godbitar som Ale och Shomi skyndade sig att servera dem. Varför hade de inte väckt henne?

Ale gav henne en anklagande blick när han såg henne men Ummar tycktes inte ta illa upp. Deras husbonde var för kvällen iförd en röd dräkt i sammet och en huvudbonad som närmast förde tankarna till en nattluva. Han hade varit inbegripen i ett samtal med sin närmaste granne, en äldre skägglös herre med plirande ögon och polisonger som nådde honom nästan till axlarna, men avfytrade nu ett bländande leende mot Minn.

”God kväll, *Miyah*”, sade han. ”Jag hoppas att vilan styrkt er.”

Minn visste inte hur hon skulle återgälda den artiga hälsningen och neg bara underdånigt. Den andre herren däremot spärrade upp ögonen.

”Har du förvärvat nordröna slavar, min hedervärde *Ummar*?” frågade han på hennes eget tungomål, därtill med mindre brytning än köpmannen. ”Sådana har vi inte sett i Saabahl sedan Uppvaknandets tid.”

”Ska du börja dra dina gamla skrönor igen, gode Hurin?” skrattade en annan herre med gråsprängt helskägg. Hela sällskapet hade nu skiftat till hennes modersmål. ”Alla vet ju att det inte finns något land i den yttersta norden. De sjöfarande handelsmännen kallar sig bara nordröna för att inte avslöja var deras marknader egentligen ligger.”

”Det *finns* land, högt värderade Salah”, svarade mannen, som alltså hette Hurin, förorättat. Jag har själv sett det och skrivit om det.”

”Och jag har själv läst det och skrattat åt det”, replikerade hans motpart. ”Ett land där luften är fylld av vatten och vattnet är hårt som jord. Vad är det om inte en skröna? Du fann säkert landet i botten av en bägare vin.”

Repliken belönades med skrattsalvor men Minn blev alldeles kall inombords. De måste allesamman vara beresta män ty de hade skiftat språk lika lätt och ledigt som sjömän när de anträdde en ny hamn. Nu talade de om Cindarell som om det vore ett sagoland. Å andra sidan hade hon fram till nu betraktat deras land likaledes. Men de talade också om andra slavar som talade deras språk, slavar som kommit till Saabahl för länge sedan. Kunde det vara de bröder och systrar som Salassa sålt, kunde det vara männen och kvinnorna av Parators stam? Hon måste ta risken.

”Finns det fler slavar som talar mitt språk?” klämde hon försiktigt ur sig. ”Om det inte är förmätet att fråga.”

Ummar höjde på ett ögonbryn men Hurin tycktes glad åt att ha funnit någon som ville lyssna till honom, slavinna eller ej.

”Det är en historia som sträcker sig tillbaka vårt ärorika lands befrielse”, sade han ivrigt, ”den tid som i våra annaler benämns Uppvaknandets tid. Det var för snart sju sekler sedan som Saabahl väckte sin Förste Tjänare, Marekh um-Saal, och manade honom att predika för sitt folk och störta det fördärvade folket Dareion.”

Ummar korsade händerna över bröstet och böjde fromt sitt huvud.

”Ära vare Förste Tjänaren, men Saabahl är större”, mumlade han.

”Det heliga kriget blev långt och blodigt och Saabahl sände i sin outgrundliga vilja sin profet i exil över havet tillsammans med hans anhängare. Där försåg Saabahl den Förste Tjänaren med slavar och fartyg som vände krigslyckan. Marekh um-Saal återvände från havet och befriade Saabahl, folket vände sig från de många gudarna till Den Ende och de otrogna flydde ut i öknen.”

Minn lyssnade spánt på den lärde mannens berättelse. Slavarna från havet kunde inte vara några andra än Parators stam men var fanns de nu? Lissas varningar ringde emellertid i hennes öron och hon höll sig tyst för att inte avslöja deras sökande efter dem.

”Det var Saabahls vilja att hans folk skulle handla över havet”, inföll i stället Ummar stilla.

”Du är alltför fäst vid havsrutternas, högt vördade Ummar”, skrattade Salah. ”Varför ansluter du dig inte till min karavan och söker lyckan längs västra karavanvägen i stället?”

”Därför att västra karavanvägen passerar Dareions döda stad och jag riskerar hellre pirater på havet än vålnader på land.”

Salah ryckte på axlarna.

”Ju större risk, desto större vinst. Det är bara beklagligt att så få andra inser det. Jag saknar fortfarande folk till mitt affärsföretag.”

Hurin var emellertid allt för inne i sin berättelse för att ta någon notis om de båda herrarnas meningsutbyte.

”När Marek um-Saals mission var fullbordad kallades han åter till Saabahl, frid vare över hans minne. Hans talrika ättlingar övertog hans fallna mantel och sedan den tiden betjänas Saabahl av en Högste Tjänare av huset Saal och huset Saal betjänas av slavar, så som under Uppvaknandets tid.”

”De var vår frälsning då men är vår förbannelse nu”, insköt en undersätsig man med så yvigt hår och skägg att det var svårt att säga när det ena slutade och det andra började. ”Det vi en gång själva gjorde, det överlåter vi nu åt andra. Det går utför med vår arbetsvilja och vårt kunnande.”

”Vad spelar det för roll så länge vi kan köpa det vi behöver?” undrade Salah förstrött och läppjade på sitt vin. ”Anar jag en bitterhet hos min högt respekterade vän Kharem för att ännu ett byggkontrakt gått din släkt förbi?”

Kommentaren väckte viss munterhet men Kharem stod på sig.

”Med all rätt”, replikerade han med hetta. ”Våra slavar kan bara underhålla det gamla, inte skapa något nytt. Se bara på Främlingarnas ö, denna vårta i en kvinnas annars så vackra ansikte. Vi hade själva kunnat återuppbygga den gamla stadens anrika byggnader efter det andra dareiska krigets härjningar men i stället bjöd vi in främlingar att bygga en ny stad full av främmande nymodigheter.”

”Det andra dareiska kriget var det värsta av de tre”, suckade Hurin. ”Farsoterna tog vår framtid i form av vår ungdom och bränderna tog vårt förflutna i form av våra böcker. Det gamla bibliotek som en gång stod på Främlingarnas ö lär ha hyst kunskap från alla världens hörn. Nu återstår blott hjärtskärande ruiner.”

”Vidskepelse från alla världens hörn kom i dess ställe”, tillade Ummar filosofiskt. ”Sina främmande gudar tog främlingarna med sig. Det lär inte finnas en gud i världen som inte har ett hus på Främlingarnas ö.”

”De tog med sig sina pengar också”, inföll Salah med skärpa. ”Glöm inte det.”

Hans ord möttes av instämmande hummanden och nickanden. Minn blev orolig för att berättelsen om Parator inte skulle komma att återupptas men visste inte hur hon bäst skulle leda diskussionen tillbaka till de första slavarnas öde. Ale löste situationen, men om det var genom ett klokt infall eller hans vanliga tanklöshet kunde Minn inte avgöra.

”Hur kunde det andra kriget bli så hårt?” undrade han oskyldigt. ”Kunde inte slavarna hjälpa till den gången?”

Minn tyckte att Ummar åter höjde ett ögonbryn men det blev Hurin som först tog till orda.

”När vi förlorade biblioteket förlorade vi också vår kunskap om de första slavarnas öde”, sade han beklagande. ”Det enda vi vet är att de inte längre fanns i Saabahl under det tredje och sista dareiska kriget. I deras ställe sände emellertid Saabahl till sin Högste Tjänare den gode rådgivaren Sol och Måne. Genom hans försorg besegrades slutligen Dareion och deras sista stad förstördes till grunden.”

”Några nya slavar från havet har vi heller inte fått till skänks”, sade Salah sorgset. ”Numera måste vi köpa dem själva bland de sydröna folken bortom öknen. Och de blir allt bättre på att ta betalt.”

”Har du försökt betala med solsten?” undrade Kharem. ”Mina leverantörer av marmor har förtalt mig om ett stigande intresse för dessa kristaller bland slavarna och jag har skickliga slipare i min sold. De tror tydligen att de besitter övernaturliga krafter.”

”Sådan vidskepelse”, fnös Ummar. ”Men solsten kan jag förvisso införskaffa från mina nordliga handelskontakter.”

”Verkligen?” funderade Salah. ”Mina vänner, låt oss samtala närmare över varsin vattenpipa.”

Diskussionen hade nu oåterkalleligen lämnat det ämne som intresserade Minn men den hade hur som helst nått en väg utan fortsättning. De hade hittat Parators stam bara för att förlora dem igen i det förflutnas dimmor. Om de försvann från Saabahl för flera hundra år sedan, hur skulle de då kunna återfinna dem nu? Men än en gång var det Ale som visste besked.

”Vi behöver inte leta efter dem”, sade han när de var ensamma i köket. ”Vi behöver bara se till att de letar efter oss.”

”Hur då?” undrade Minn. ”Du såg hur misstänksamt Ummar tittade på oss så fort vi visade intresse för andra slavar. Hur ska vi då kunna göra det känt att vi vill befria slavar av Parators stam? Handelsmännen här kommer nog inte att se med blida ögon på dem som försöker ta ifrån dem deras egendom.”

”Vi kan träffa paratorerna på en plats dit bara de och inga andra går. Du hörde väl hur Ummar nämnde att det fanns gudshus på den där Främlingarnas ö. Om Parators stam fortfarande finns i Saabahl så är det den enda plats där de kan tillbe Cindar, eller hur?”

Minn betraktade honom förvånat och sökte förgäves efter invändningar. Hon hade så lyssnat efter Parators öde att hon inte lagt det andra som sades på minnet. Det var faktiskt sant så som Ale sade. Där Cindars hus fanns måste också Cindars barn finnas. Det var bara det att hon ogärna ville erkänna att hon själv inte tänkt på det.

”Fast jag vet inte hur vi ska kunna ta oss dit utan Ummars vetskap”, medgav Ale besvärat.

”Den saken ordnar jag”, svarade Minn snabbt, glad åt att kunna bidra till lösningen hon också.

Med ett fruktfat i händerna återvände hon ut i rummet. Diskussionen hade tillfälligt avstannat medan gästerna stillsamt avnjöt sina vattenpipor och lät den tunga röken fylla rummet. Minn serverade gästerna en efter en och när hon var framme vid Hurin så kvävde hon avsiktligt en gäspning.

”Dina slavar är bestämt inte vana vid Saabahls kvällar, min frikostige Ummar”, skrattade den lärde mannen. ”Du förstår, i deras hemländer är det sed att man går upp och ned med solen.”

”Sover de bort den behagligaste delen av dagen?” undrade Ummar förbryllat. ”Nåväl, maten är serverad och min hustru lär inte förlåta mig om jag driver dem

för hårt. Hon har fattat tycke för dem, ser ni”, tillade han med en blinkning som gästerna besvarade med förstående nickningar.

Han vände sig till Minn.

”Du och Halim kan dra er tillbaka för kvällen. Förse er med mat från köket och vederkvick er sedan ty i morgon infaller Saabahls helgade ljusdag.”

”Ack, en dag utan förtjänst”, skrockade Salah men hyssjades av sin värd.

”Häda inte. Den första fullmånen efter att dagen blivit längre än natten inleder vårt nya år och då renar vi oss genom att inte äta, dricka eller arbeta. Era tjänster tarvas således inte förrän efter morgondagens solnedgång.”

Minn neg underdånigt och backade ut ur rummet. Det gick ju bättre än hon vågat hoppas på. Om Saabahls folk bara var hälften så fromma som deras husbonde så hade de nu hela natten på sig att i hemlighet leta efter Cindars folk.

6. Det förgångna återvänder

”Såsom jag har skapat er till min avbild, så kommer ock andra att söka avbilda er. I dessa bilder må ni spegla er själva och se såväl era förtjänster som era brister. Sök dock icke krossa spegeln ty ehuru den visar blott en skuggvärld så är också skuggorna skapade av mitt ljus. Sök heller icke träda in i spegelns dunkla värld och föra ut skuggorna i ljuset på det att ni icke ska gå vilse och de icke blekna bort. Sök hellre följa min väg och bevara mitt ljus på det att skuggorna själva ska finna den rätta vägen och komma ut ur mörkret.”

Cindars Ord, kap 1, tal 5

Genom en bakdörr smög Ale och Minn ut i den svarta saabahlitiska natten. Fullmånen var dock uppe och dess bleka sken gav dem tillräckligt med ljus för att ta sig fram genom staden. Från husen de passerade vittnade sorlet från samtal och tonerna från musik om invånarnas firande av det nya året men gatorna och gränderna hade de för sig själva. Med sig förde de sina vapen för att skydda sig och Cindars artefakter för att styrka sina ord. Ale bar på frändernas ring och skrinet med Cindars ord medan Minn bar på krukans med det heliga trädet Cindrasil.

De följde samma väg som de tagit tillsammans med Ummar och nådde snart fram till floden. Den var bredare än någon flod de sett i Cindarell och påminde mer om en mindre sjö. Ale sökte urskilja flodens början och slut men från där de stod tycktes flodarmar sträcka ut sig i flera olika riktningar och broar spände över vattnet åt flera olika håll. Detta var inte en flod genom en stad, det var en stad på vatten.

Den överväldigande synen fick Ale att börja misströsta igen. Han hade inte väntat sig att staden var så stor. Inte ens Cindarells huvudstad Serena bestod av mer än några kvarter kring flodstränderna och ett par öar. Saabahl däremot tycktes hysa fler hus än alla Cindarells städer tillsammans. Hur skulle de kunna hitta den ö som kallades Främlingarnas ö bland alla dessa holmar och landtungor? Lyckligtvis gav Minns skarpa blick dem vägledning.

”Se på den där ön”, sade hon. ”Byggnaderna där skiljer sig från resten av staden. Den skulle kunna vara ön vi söker.”

Ale kunde inte bedöma sannolikheten i hennes ord men inte långt från dem fanns en bro som tillät dem att undersöka ön på närmare håll. Den var uppförd i välputsad granit och föreföll stark nog att bära tio tungt lastade vagnar på en gång.

Väl på andra sidan såg sig Ale förundrat om. Det var som att kliva in i en helt ny stad. Borta var de magnifika marmorbyggnaderna och gyllene kupolerna som så dominerat Saabahls stadsbild. I stället möttes de av en brokig blandning av stora och små hus i skilda material och byggstilar. Lätta trähus i grälla färger och med tak prydda av snidade djurfigurer kunde stå jämte tunga stenhäus lika nakna som naturens egna klippor. Borta var också de raka gatorna och kvarteren. De här husen såg ut att vara uppförda helt utan plan, likt svampar som skjutit upp ur marken där det passat dem bäst.

Även stadslivet skilde sig på denna sida om vattnet. Medan Saabahls invånare mangrant dragit sig tillbaka till sina hem för att med familj och vänner i fromhet fira sitt nya år så visade Främlingarnas ö upp en mer blandad sida. Vissa kvarter vilade tysta i mörker medan andra sjöd av stadens typiska nattliga aktiviteter. De vars dag ännu inte slutat förenades över skummande bågare på krogarna medan de vars dag nyligen börjat utnyttjade gatornas tomhet till att frakta sina varor.

Än mer blandade var de människor de mötte på gatorna. Det var mer än bara deras yttre som skilde dem åt, också minspel, gester och själva de ljud de frambringade för sina ord skilde sig från allt annat Ale sett tidigare. Ingen påminde om människorna hemma i Cindarell men ingen tog heller någon notis om Ale och Minn. De var visserligen främlingar men så var också alla andra på Främlingarnas ö. Världen var i sanning större än han någonsin trott.

Men så såg han en byggnad som påminde om dem som fanns hemma i Cindarell. Det var en liten fyrkantig byggnad i putsad sten med ett klocktorn i ena hörnet. Ovanför porten fanns järnbeslag i formen av den heliga triaken. Detta kunde inte vara något annat än ett kloster uppfört till Cindars ära för Cindars folk.

Synen fyllde Ale med oväntad värme. Han var uppvuxen i ett kloster och van vid att se de heliga husen i minsta by. Då hade han tagit dem för givna och inte brytt sig särskilt mycket om dem. Deras gud hade tett sig lika avlägsen som deras forntida sagohjältar och de religiösa festerna hade han betraktat som blott en ursäkt för att slippa arbete och i stället äta och dricka gott. Men när han nu, för

första gången på över ett år, återsåg Cindars hus så var det som om han förstod den samlade kraft som deras gud utövade på sitt folk. Vilka klyftor som än uppstått mellan dem och vilka olyckor som än drabbat dem så fanns Cindar alltid där för dem. Om han, som ändå kom från Cindars förlovade land, kände så starkt inför detta kloster, vad skulle då inte paratorerna, slavar som de var i främmande land, känna? Om de fanns kvar i Saabahl, då måste de också söka sig hit. Full av nyvunnen tillförsikt gick han därför mot den oansenliga men ändå så välkomnande byggnaden.

”Tror du att någon är vaken så här sent?” viskade Minn.

”I klostret hemma i Gylde gick de upp så här dags”, svarade Ale och knackade tappert på.

Det dröjde ett tag men till slut öppnades faktiskt porten och en kvinna klädd i nunnekläder av ålderdomligt snitt betraktade dem med stigande förvåning. Hennes förvåning var dock inget mot den Ale och Minn kände när hon till slut tog till orda.

”Är ni tillbaka efter alla dessa år?”

En stund senare satt de alla tre inne i klostret och samtalade kring ett tätt ljus. Både Ale och Minn hade helt glömt bort sitt ärende och ägnade i stället all sin uppmärksamhet åt det som berättades. Kvinnan hade presenterat sig som Chandra, abbedissa i denna Cindars ö i Saabahls hav, och hennes historia sträckte sig många år bakåt i tiden.

”Jag ber än en gång om tillgift för mina förhastade ord”, ursäktade hon sig, ”men åsynen av ditt svärd väckte gamla minnen till liv. Jag var bara novis på den tiden och fast det var säkert tjugo år sedan så minns jag det som om det var igår.”

Hon kastade åter en blick på Ales svärd som nu låg öppet på bordet.

”De kom också om natten, en man och två kvinnor från vårt moderland, ledsagade till vår dörr av den sjöman som fört dem över havet. Mannen bar det svärd som nu ligger framför oss och kvinnorna i hans sällskap var båda havande. Jag fick intrycket att mannen var fader till den ena kvinnans barn, av hans kärleksfulla sätt mot henne att döma, medan den andra kvinnan hovsamt höll sig i bakgrunden.”

”Sade de vilka de var?” frågade Minn andlöst. Abbedissan tittade undrande på henne men skakade sedan beklagande på huvudet.

”Mannen var krigare och de båda damerna av förnäm härkomst av deras kläder och manér att döma. Som noviser fick vi emellertid inte umgås med utomstående utan den dåvarande abbedissans tillåtelse. Sina namn bekände de blott för henne, Moder Vana.”

Ale förvånades över Minns fråga. Förstod hon det inte redan? Det namn som den främmande mannen inte hade vågat bekänna öppet, det hade hans svärd redan avslöjat genom att återvända till platsen för hans illdåds fullbordande. Det var till detta land han hade fört den från kung Serevan VIII enleverade drottning Alatea. Det var till detta kloster de två hade sökt sin tillflykt för att i hemlighet föda sitt barn. Det var här som Cindarells sista drottning dött för att ge liv åt en bastard. Det var här som Cindarell dött. Och allt var den främmande mannens skuld, den man som skänkt honom Seren den stores svärd, den nu döde krigaren Legim. Minn framhårdade emellertid i sin nyfikenhet.

”Men barnen då? frågade hon. ”Föddes de här?”

”Ack, det är en sorglig historia. Den ena kvinnan födde ett välskapt gossebarn men det liv Cindar gav med den ena handen tog han med den andra sedan ty hon dog i barnsäng kort därefter. Mannen blev som förbytt av kvinnans död. Ena stunden storgrät han vid hennes dödsbädd och förbannade sig själv för att inte ha beskyddat henne, andra stunden skrek han ut förbannelser mot Cindar för att han tagit henne ifrån honom. Till och med den nyfödde fick känna på hans skiftande sinnesstämning. Ibland flydde han bort från pojken, som om blotta åsynen skrämde honom, ibland anklagade han pojken för att ha dragit ett ont öde över dem båda. ‘Intetbringare ska vara ditt namn’, brukade han säga, ‘ty allt har du tagit från mig’. Men så en dag var han bara borta.”

”Borta?” undrade Ale.

”Ja, i tre dagar och tre nätter efter kvinnans död så vakade han vid hennes grav i kryptan, utan att vare sig äta eller ta emot någon. Men så kom han upp, blek som döden med uppspärrade ögon och håret på ända. ‘Jag har svikit min anmoders värv’ var hans enda ord innan han rusade ut och försvann för alltid.”

”Och övergav sin son?”

Chandra nickade.

”En tid senare återvände den sjöman som varit i deras sällskap. Efter att ha hört historien förbarmade han sig över den lille pojken. Mot tystnadslöfte tog han

honom med sig på det att föräldrarnas förbannelse inte skulle övergå till deras barn men vart han tog honom vet bara Cindar.”

Bara Cindar och Bahran, tänkte Ale i sitt stilla sinne. Detta hade alltså varit den hemlighet som så tyngt den gamle sjöfararen och som han nu tagit med sig i graven. Men han kunde inte gärna lastas för sin omedvetna roll i detta illdåd. Ales aktning för Legim däremot hade sjunkit mer och mer allt eftersom berättelsen framskridit. Sitt land, sin kung, sin drottning, sin anmoder och nu också sin son - alla dessa hade han svikit. Ale iddes knappt se åt svärdet på bordet, det svärd som ehuru det tillhört folkhjälten Seren den store ännu påminde om förrädaren Legim.

”Men flickan då?” avbröt Minn plötsligt och med en intensitet som överraskade Ale. ”Vad blev det av den andra kvinnans dotter?”

”Hur visste du att hon födde en flicka?” undrade Chandra förvånat och skärskådade henne ett ögonblick innan hon fortsatte. ”Den andra kvinnan var ännu havande då hon lämnade vårt kloster. Till en början ville hon stanna hos oss ty henne återstod ‘blott Cindars famn då såväl make som fader vänt sig bort’, så föll hennes ord. Moder Vana sökte dock övertala henne att välja en annan hamn och erbjöd sig också att bli hennes andlige vägledare. Till slut gav hon efter och följde med vår abbedissa ut i världen igen. Ingen av dem återvände någonsin till klostret och deras öde är fördolt för alla utom för Cindar. Det blev min tunga plikt att överta abbedissans kläder och rena vårt kloster från dess många tragedier.”

”Också hon övergav sitt barn”, mumlade Minn med en röst så grötig att bara Ale uppfattade den och sjönk besviket ihop i stolen.

Med ens förstod han allt. Det var inte Legims illdåd som så hade upprört Minn. Hennes ord till honom återkom nu, de där orden hon yttrat när hon återvände från alverna och öppnade sitt hjärta för honom. Hon hade bekänt att alvkonungen Elendor visat sig vara hennes far, något som hade överraskat honom men likväl inte förändrat hans känslor för henne. Men hon hade också berättat att hennes mor flytt från Cindarell för att i hemlighet föda Minn. Med henne på flykten hade följt Legim och Alatea.

Minn hade alltså återfunnit sin mor, bara för att förlora henne dubbelt igen. Det var inte bara det att Minns mor ännu var okänd för henne, hon hade dessutom övergivit Minn. Det var således förnekad både av sin far och sin mor som Minn hamnat på barnhemmet i Gylde. Undra på att hon var så upprörd. Han förde deltagande sin hand till hennes och hon svarade genom att gripa den hårt.

En tystnad lade sig kring bordet. Varken Ale eller Minn sade något medan abbedissan tycktes ha förstått tillräckligt mycket för att inse att ytterligare ord riskerade att riva upp fler nya sår än de förmådde hela gamla.

”Ni har ännu inte berättat varför ni är här”, sade hon till slut försiktigt. Hennes blick gick hovsamt till de föremål de fört med sig, som om hon anat dess betydelse men väntat med sina frågor tills besökarnas frågor besvarats.

Frågan ryckte tillbaka Ale till nuet. Minn föreföll fortfarande för upprörd för att delta i samtalet så det föll på hans lott att berätta och han tog ett djupt andetag.

”Det är också en sorglig historia”, började han. ”Cindarell har förlorat såväl kungen av Hova som hertigen av Mark. De dog båda barnlösa och ingen av Seren den stores blod finns längre kvar i landet att bestiga den tomma tronen.”

Av någon anledning kunde han inte förmå sig att gå in på anledningen till att kungen dött barnlös, att den kvinna som valts ut att föda tronarvingen var densamma som den som dött i detta kloster, och skyndade därför vidare.

”Prästerna menar att Cindar har övergett oss därför att vi lämnat hans vägar men att hans ord kan hjälpa oss att återfinna honom. Med stöd av Cindars ord rådde de oss att söka efter de förlorade stammarna bortom haven för att bland dem finna en konung som kan leda oss rätt igen. Med oss fick vi frändernas ring, den ring som burits av alla Cindarells kungar och som blott den som är värdig vårt lands tron kan bära. Vår expedition nådde vårt urhem Cinda där vi fick ännu ett av Cindars tecken, det heliga trädet Cindrasil, men inte heller där stod Cindar att finna. Två av stammarna har vi förvisso funnit, Riva och Salassa, men också deras kungahus har dött ut. Vårt sökande har därför fört oss vidare till detta land och detta kloster.”

Chandra lyssnade till hans berättelse med stigande förvåning och lät såväl blick som händer vandra över de heliga föremålen.

”Det smärtar mig att Seren den stores blod har sinat”, sade hon, ”en smärta som inte ens glädjen över att två av våra broderfolk återfunnits kan lindra. Men varför tror ni er kunna finna fler av de förlorade stammarna i detta mörka land av hedna- och avgudadyrkan, så långt borta från Cindars ljus?”

”Det här klostret är väl ändå ett ljus i mörkret? Av Salassas stam har vi fått höra att Parators stam har förts till detta land som slavar. Vilka andra än Cindars barn skulle väl uppföra Cindars hus här?”

Ale ansträngde sig för att ge sina ord tyngd och högtidlighet men av någon anledning möttes de av ett undertryckt leende.

”Ert uppdrag hedrar er”, svarade Chandra, ”men ni kommer dessvärre flera sekler för sent. Den väg ni går har vår förste konung redan gått före er. Det var inte Parator som grundade detta kloster utan vår första abbedissa, helga Alga, på uppdrag av Seren den store själv. Som ni säkert känner till lämnade han Cindarell för att söka efter de förlorade stammarna. Det var hans förhoppning att kloster som detta skulle tjäna som just ett ljus i mörkret och likt ett fyrtorn leda de förlorade stammarna rätt.”

”Sökte Seren den store också här?” utbrast Ale förvånad. ”Fann han dem?”

Chandra skakade sorgset på huvudet.

”Den förste konungens förhoppning infriades aldrig och så vitt vi vet satte han aldrig ens sin fot i Saabahl. Hans missionärer bidade tålmodigt sin tid men förgäves och när de slutligen lämnade jordelivet så fanns det inga kvar som kunde överta deras värv. Klostret stod sedan övergivet tills min företrädare, helga Vana, kom från Cindarell och återuppväckte det. De besökare som hittat hit har emellertid bara varit farsegels handelsmän från Cindarell och nyfikna vantroende från Saabahl.”

”Men...”, stammade Ale. ”Salassas historier om hur de sålde sina bröder som slavar då? Till och med Saabahls män talar om slavar från haven som vann krig åt dem. De kan ju inte bara ha försvunnit allesamman. Seren den store måste ha känt till historierna om dem. Varför skulle han annars ha sänt missionärer just hit?”

”Jag känner också till de historierna men det här klostret grundades först efter krigen, efter det att den här stadsdelen brunnit ned och främlingar bjudits in att återuppbygga den. Jag beklagar men Parators stam var förlorad redan då och är och förblir förlorad än idag.”

Ale sjönk uppgivet ihop i stolen.

”Om inte ens Seren den store själv fann dem, hur ska då vi kunna finna dem”, suckade han och strök frånvarande sitt svärd. ”Ska hans svärd Tölding aldrig finna en värdig bärare?”

Hans ord var inte riktade till någon men på abbedissan fick de en kraftfull effekt.

”Seren den store?” utbrast hon och närmast kastade sig fram över svärdet på bordet. ”Menar ni att detta är vår rene och obesudlade folkhältes svärd?”

”Jag visste det inte”, skyndade sig Ale att säga. ”Om jag hade vetat det hade jag aldrig tagit emot.” Han gjorde en rörelse för att skjuta över svärdet till henne. ”Ta det gärna du. Bevara det i klostret, jämte Cindars artefakter. Jag kan inte tänka mig någon säkrare plats.”

Chandra hade under tiden med både ögon och händer utforskat svärdet och låtit fingrarna dröja särskilt länge vid eggens dekorativa skåror. Ales ord fick henne dock att dra undan händerna, som om de hade bränts.

”Nej”, sade hon med rösten ännu darrande av upprördhet. ”Jag önskar icke våldföra mig på Seren den stores minne. Cindars ord, Frändernas ring och Cindrasil kan jag bevara åt er men svärdet är kommet till dig och där må det stanna tills det finner en värdig bärare. Ni måste gå nu men jag ska be för er och ert värv.”

Audiensen fick således ett abrupt slut men som varken Ale eller Minn hade mer att hämta här så lät de sig villigt föras till porten. De visste lika lite nu som innan de kommit.

7. Ord i sten

”Att avstå en bok är att avvisa en människa.

Att försumma en bok är att skada en människa.

Att slänga en bok är att döda en människa.

Att aldrig skriva en bok är att aldrig födas.”

Ur Bibliotekariens ed, en ed som Cindarells bibliotekarier svär

Utanför klostret hade gryningsljuset så sakteliga börjat tränga undan nattens mörker. Inget ljus kunde emellertid tränga undan mörkret i deras hjärtan och de vandrade genom den nu sovande stadsdelen under tystnad.

”Varför lämnade hon inte kvar mig här i stället”, muttrade plötsligt Minn. ”Om hon ändå inte ville ha mig.”

Hennes ord väckte Ale ur hans dysterhet. Hans tankar hade svävat så långt bort att han glömt bort den som stod honom närmast.

”Förlåt”, mumlade han tafatt. ”Jag glömde bort dig.”

”Det gjorde hon uppenbarligen också”, fnös Minn.

”Du har åtminstone en far”, försökte Ale men ångrade sig nästan genast. Hans egna föräldrar må ännu vara okända men det gjorde inte Minns sorg lättare.

”En far som glömde bort både henne och mig. Kanske var det bättre när jag var okunnig om dem båda.”

Minn tystnade. Kanske insåg hon också att den okunskap om sina föräldrar som hon önskade sig, den bar Ale fortfarande på, vare sig han ville det eller ej.

”Men ja, jag har åtminstone en far”, medgav hon tyst.

”Och om det inte hade varit för dem så hade vi aldrig träffats på barnhemmet i Gylde”, sade Ale och lade prövande armen om henne.

Minn svarade inte men tryckte sig närmare honom. Sålunda fortsatte de genom den svala saabahlitiska natten, ensamma men varmare. Plötsligt kände Ale hur Minn stelnade till i hans famn.

”Vad är det där?” undrade hon och pekade på några ruiner framför dem. De såg mycket gamla ut och omfattade ett stort område men förutom några få svartbrända kolonner fanns inte sten på sten kvar att berätta hur byggnaden en gång sett ut.

”Jag vet inte”, svarade Ale och ryckte på axlarna. ”Kanske det gamla bibliotek som de talade om hos Ummar.”

”Det förstår jag väl”, avbröt Minn och gick fram till en av kolonnerna. ”Jag menar det där.”

Nu förstod Ale vad hon menade. Kolonnen bar spår av inristningar, slitna av tidens tand men ännu möjliga att tyda. De grova och raka strecken skilde sig helt från de snirkliga mönster som utgjorde Saabahls skriftspråk och liknade heller inte Cindarells bokstäver. Nej, detta var runor, runor av samma slag som de sett på Cinda, som använts av cindarierna i forna dagar, innan mejslar och stenar ersatts av pennor och pergament.

”Kan du läsa dem?” viskade han.

”Knappt”, medgav Minn. ”En del verkar vara slagord om kamp och frihet men ett ord framstår tydligare än andra och det är... Seren!”

”Seren den store?” utbrast Ale. ”Men varför skulle hans namn ha ristats in bland dessa ruiner?”

”Jag tror inte att de var ruiner när inristningen gjordes. Se här, det svarta ligger ovanpå runorna. Biblioteket måste ha brunnit efter det att runorna ristades.”

”Men biblioteket brann ju ned under krigen. Seren den store kom inte hit förrän efteråt.”

”Han grundade inte klostret förrän efteråt”, rättade Minn. ”Men han kan mycket väl ha varit här under själva krigen. Han kan till och med ha gjort gemensam sak med Saabahls fiender Dareion för att befria sina bröder.”

Minns ord fick Ale att känna sig alldeles kallsvettig och hans hand gick ofrivilligt till svärdet, Seren den stores svärd. Hjaltet kändes varmt trots den kalla luften och svärdet tycktes rycka otåligt i sin skida. Hade den store hjälten stått här, kanske

precis där han själv stod, och med Tölding i sin hand anført Parators stam i deras frihetskamp? Tanken var svindlande.

Men hur hade kampen gått? Saabahl bestod och Parator var borta. Hade de nedgjorts till siste man? Nej, i så fall hade Seren knappast grundat ett kloster på platsen för deras nederlag. Hade de lyckats fly? Kanske, men i så fall vart? Det gick runt i huvudet på Ale och han skakade på det för att skingra de många och spretiga tankarna.

”Vad gör du för något?” utbrast han. Minn hade gett sig in bland ruinerna och synade nu nyfiket de många stenblocken.

”Den där Hurin sa ju att biblioteket besatt all världens information”, svarade hon. ”Tänk om något finns kvar.”

”Hur skulle det kunna göra det? Om inte branden tagit böckerna så måste tiden ha gjort det.”

”Böcker av papper ja men inte av sten. Stentavlor kan mycket väl ha klarat sig.”

Ale delade inte hennes entusiasm men då han föredrog den framför hennes dysterhet så hjälpte han henne ändå att leta. Det fanns sannerligen inte mycket kvar av biblioteket men en gång måste det ändå ha varit ståtligt och trots de många sekler som förflutit sedan dess fall så kunde man fortfarande se var de tjocka och räta väggarna en gång stått. Han gick från sal till sal, var och en stor som ett hus och med öppningar som ledde vidare i alla fyra väderstreck. Hade alla dessa väggar en gång täckts av hyllor och hade de hyllorna varit fulla av böcker och skrifter? Fanns det verkligen så mycket vetande i världen? Hur många människor skulle det ha behövts för att läsa allt detta, än mindre nedteckna det?

Som väntat fann han dock inga spår av den samlade kunskap som en gång rymts i biblioteket. Något papper fanns förstås inte kvar och om här funnits stentavlor så återstod inte mer än grus av dem. Han skulle just till att ge upp och gå tillbaka till Minn då hans uppmärksamhet fångades av en skugga i en valvgång i bibliotekets borte ände. Vem kunde det vara? Det hade inte funnits någon här när de börjat sitt sökande. Han skyndade dit men innan han hunnit fram passerade ett moln solen. När molnet väl försvunnit igen hade skuggan också gjort det och salen visade sig vara lika tom som alla andra.

Hade han tagit miste? Det fanns inga andra vägar ut ur salen men de nedfallna väggarna var inte högre än att man kunde hoppa över dem. Några spår fanns inte men den steniga marken lämnade heller inga sådana. Ale behövde inte undersöka

salen länge för att inse det lönlösa i det. Om någon hade spanat på dem så var han borta nu och de skulle inte kunna hitta honom.

Men just som han stod där och funderade så insåg han att salen han stod i skilde sig från de andra. Den såg mindre ut än de andra och i stället för de vanliga fyra väggarna så hade den här haft sex eller kanske sju väggar. När han undersökte grunden insåg han dock att det han misstagit för rester av murade väggar i själva verket utgjordes av flata uthuggna stenblock som fallit över ända. Han hade knappt hunnit påpeka saken för Minn förrän hon befann sig vid hans sida.

”Det måste var här de förvarade skrifter och urkunder från Cinda”, utbrast hon och hennes ögon lyste av upphetsning.

”Vad får dig att tro det?”

”Ser du inte? Sju stenar i ring. Precis som på Cinda. De gamla magerna vi hörde berättas om måste ha flytt hit med sin kunskap och biblioteket sökte sedan bevara den som all annan kunskap som kom hit.”

”Än sen då? Både biblioteket och det som en gång funnits här är borta nu.”

Men Minn lyssnade inte på det örat. I stället hade hon gått ned på knä och var nu fullt sysselsatt med att borsta bort damm och grus på golvet.

”Se här!” ropade hon triumferande ut. ”Här har inte bara funnits resta stenar utan också ett stembord.”

Ale trodde knappt sina ögon. Från golvet stirrade nu upp på honom samma sak som stirrat på honom på Cinda och innan dess i Andarnas hemvist. Det var den sjuuddiga stjärna omgiven av en cirkel som han lärt sig associera med okända, uråldriga och farliga riter. Synen ingav honom samma olust nu som då.

”Låt oss gå härifrån”, bad han men inte heller nu lyssnade Minn. I stället hade hon tagit fram sitt eget kortsvärd och stötte det mot heptagrammet, lika fåfängt som hon gjort på Cinda.

”Det är meningslöst...”, började han men tystades av Minn.

”Lyssna! Det låter ihåligt. Det finns något här under.”

Upptäckten minskade inte på något sätt Ales olust men än starkare blev nu hans nyfikenhet och när Minn började frilägga mer av golvet så kunde han inte annat än att hjälpa till. Snart framträdde skarvar i golvet som omgärdade en avlång stenplatta av samma storlek som de stembord de mött på de tidigare platserna.

Plattan flankerades av halvcirkelformade stenskvivor som stack upp ur golvet med jämna mellanrum. Mitt på långsidorna saknades dock två skivor och i deras ställe fanns bara tomma springor. Övriga skivor gick dock inte att rubba och Ale undrade varför just dessa två saknades.

”Lägg dig ned”, manade Minn överraskande.

Ale sökte protestera men Minns intensiva blick tålde inga motsägelser och han gjorde som hon sade. När han lade sig tycktes hans kropp finna sig till rätta i dittills osynliga urgröpningar så att benen låg lätt utspärrade och handlederna i höjd med de öppna hålen vid långsidorna. Stenplattan tycktes skälva till under honom och kändes nästan varm. Han fick en obehaglig känsla av att andra tvingats ligga där före honom och att han själv nu låg där som ett lamm i väntan på offret. Ovanför honom stod Minn med sitt svärd ännu i sin hand.

För ett fruktansvärt ögonblick fick han för sig att Minn var beredd att använda det mot honom om det skulle hjälpa henne att komma på stenplattans hemlighet och en obetvinglig vilja att fly grep tag i honom. Minn tycktes dock ha läst hans tankar för innan han hann omvandla sin vilja i handling så stack hon ned svärdet i sin skida igen.

”Den är perfekt balanserad efter en manskropp”, mumlade hon imponerat. ”Ligg nu alldeles stilla.”

I ögonvrån skymtade han hur hon kände på stenskvivorna runt plattan tills hon till slut lyckades dra upp en vid hans fotända. Hade inte den suttit fast nyss? Stenskvivan hade ett runt hål i mitten och han hörde Minn mumla något om armband. Hon stack sedan ned den i det ena av hålen vid hans handleder, där den med ett klickade ljud kom på plats. Sedan upprepade hon proceduren tills hon funnit en lös sten vid huvudändan att sticka ned i det andra hålet.

Med ens hördes ett gnisslande ljud som av kvarnstenar som malde mot varandra och Ale kände hur stenplattan började röra sig. Huvudändan höjde sig sakta medan fotändan sjönk ned i ett gapande svart hål nedanför honom. Ales första impuls var att kasta sig bort från plattan till det säkra golvet men åter igen manade Minn honom att ligga stilla, nu med något nästan panikartat i rösten, och Ale kunde inte förmå sig att göra något annat. Varför var *hon* orolig?

Emellertid fann fötterna fäste i den skrovliga stenplattan och hjälpte honom att hålla sig kvar. Efter att ha sjunkit halvvägs ned i hålet så lät det som om stenplattan stötte emot något och den blev sedan stående. Vid fotändan tog nu en stentrappa

vid och fortsatte ned bland skuggorna. Ale hjälpte Minn ned och tillsammans trängde de in i bibliotekets väl förborgade hemlighet.

Trappan slutade ganska snart och gryningsljuset ovanför dem gav dem tillräckligt med ledsyn. De befann sig i ett litet rum utan andra ingångar. I väggen framför dem fanns uthuggna hyllor medan den vänstra väggen var genomborrad av knytnävsstora hål, kanske ämnade för skriftrullar. Den högra väggen var tom men rostiga krokar antydde att den en gång kunde ha varit prydd av tavlor och gobelänger. Rummet var dock lika tomt på kunskap som resten av biblioteket.

”Vi kommer för sent”, suckade Minn.

”Har de här böckerna också förstörts?” undrade Ale.

”Jag tror inte det. I så fall borde det finnas åtminstone några rester av dem men här finns inte ens damm. Vad som än fanns här så försvann det för länge sedan, kanske redan före det att biblioteket brann ned. Här har vi inte längre något att hämta.”

De skulle just till att gå då Ales uppmärksamhet fångades av någonting längs den tomma högra väggen. Det var inristningar, inte Saabahls sirliga och för dem oläsliga skrivtecken utan likadana runor som där uppe. Under dem fanns dessutom, ritade med träkol, bokstäver på deras eget modersmål.

”Vad tror du om det här?” viskade han utan att veta varför han viskade.

Minn tittade storögt och läste texten högt för sig själv.

*”Må skyddas människors kunskap
från samma människors dårskap
Där vinden blåser bort spår i mark
och vattnet skyddar från elden stark
Där mörkret ej längre ljuset når
och alla vägar samlade går
Minns vår väg och följ oss där
följ oss du som värdig är”*

”Vad betyder det?” undrade Ale.

”Jag vet inte”, medgav Minn, ”men det verkar som om bibliotekarierna faktiskt räddade bibliotekets kunskap undan krigens härjningar. Det gläder mig men vart de förde den förblir tyvärr en gåta.”

”Men det är ju ristat med runor. Kan det ha varit Parators stam som förde med sig böckerna och sedan brände biblioteket?”

”Kanske det. Men det förklarar inte bokstäverna nedanför. De ser ut att ha skrivits efteråt, som om någon kommit senare och översatt runorna.”

”Vem då?”

”Eftersom paratorerna inte finns kvar i Saabahl så måste det ha varit någon från Cindarell och det kan inte ha varit så länge sedan eftersom bokstäverna ännu finns kvar. Vem det kan ha varit och om han eller hon lyckades följa bibliotekarierna vet jag emellertid inte heller, även om jag gärna skulle vilja veta det.”

Ale ryckte på axlarna.

”Varför ska vi söka hundratals år gamla böcker? Det är Parator vi vill hitta och det här biblioteket hjälper oss inte i vårt sökande. Låt oss gå tillbaka nu innan Ummar vaknar och börjar sakna oss.”

Minn gav honom först en kritisk blick och lät sedan drömmande handflatorna löpa över de gamla runorna.

”Jag känner er närvaro”, mumlade hon för sig själv. ”Jag skulle också vilja hörsamma er kallelse.”

Hennes drömmande tonfall skrämde Ale och han fann sig nödsakad att dra undan henne från väggen. Först kände han hur hon gjorde motstånd men så fort hennes händer lämnat väggen så gav hon med sig och när hon vände sig mot Ale igen så var det med en närmast yrvaken blick.

”Du har kanske rätt”, sade hon, nu åter med normal samtalston. ”Känslan säger att bibliotekets öde hör ihop med Parators öde, ja med hela Cindarells öde, men förnuftet säger något annat. Låt oss inte följa dem utan följa Parator i stället.”

Något mer om vad hon känt berättade hon inte och Ale frågade inte heller därefter. De återvände i stället samma väg som de kommit och vinnlade sig om återställa stenplattan efter sig. Den visade sig vara så väl balanserad att det räckte med en lätt knuff för att den skulle svänga tillbaka i horisontalläge igen, varvid de två stenslivorna med klickande ljud lossnade och kunde stoppas tillbaka i sina

ursprungliga hål. Stenplattan fixerades därmed och blev åter lika fast som golvet i övrigt.

Ale behövde till sin stora lättnad alltså inte lägga sig på stenplattan igen. Innan den gled på plats upptäckte han nämligen att också huvudändan hade dolt ett hål och i botten av det hålet tyckte han sig uppfatta blänkande spetsiga föremål. Om stenplattan balanserats fel och tippat åt andra hållet så hade han fallit huvudstupa ned däri! Vad för farliga böcker hade skyddats med en så farlig fälla? Hade Minn sett dem och var det därför hon hade varit så orolig? Eller var det bäst att inte oroa henne ytterligare genom att påtala dem? Han lät saken bero och nöjde sig med att inte behöva komma nära det där hålet igen.

Väl ute ur bibliotekets ruiner kände sig Ale bättre till mods igen och inte bara det, han hade fått en idé också. Idén kom till honom när han åter såg Seren den stores namn på den svartbrända kolonnen och erinrade sig de ord som fällt under deras husbondes gästabud.

”Parators stam finns kanske inte kvar i Saabahl”, sade han, ”men vi har åtminstone fått reda på vart paratorerna tog vägen och jag vet hur vi ska komma dit.”

8. Dareion

”Det enda som skiljer slaven från slavägaren är änden på piskan.”

Gammalt slavordspråk

”Vill ni följa med på Salahs karavan?” utbrast Ummar förbryllat. ”Men den passerar ju Gamla Dareion.”

”Det är dit vi vill...”, började Ale men överröstades snabbt av Minn.

”... för att göra rätt för oss”, fyllde hon i. ”Salah vill färdas västerut men saknar folk. Du har folk men vill inte färdas västerut. Hyr ut oss till honom så gör ni båda en bra affär.”

Köpmannen drog fundersamt i sina mustascher.

”En dag har du varit i Saabahl och redan talar du hennes språk”, sade han. ”Min maka kommer att bli besviken då hon fäst sig vid dig men jag vet bättre än att skilja er åt. Nåväl, jag ska tala med min gode kompanjon.”

Så kom det sig att Ale och Minn några dagar senare lämnade Saabahl på varsin kamelrygg. Med sig hade de bara de allra nödvändigaste. Såväl frändernas ring som det heliga trädet Cindrasil förblev kvar hos abbedissan Chandra, den enda person i detta främmande rike som de vågade anförtro Cindars heliga föremål till.

Salah hade inte rest några invändningar utan tvärtom välkomnat varje följeslagare han kunnat få och ledsagade dem nu personligen till konvojens uppsamlingsplats. Till höger om dem bredde sig det oändliga havet ut och till vänster den lika oändliga sandöknen. Ovanför dem lyste solen obarmhärtigt starkt från en molnfri himmel. Inte ens vindarna från havet förmådde skingra värmen som tycktes trycka mot dem från alla håll.

”Inom kort når vi serajen där resten av konvojen ansluter”, förklarade Salah. ”Där kan ni vila lite i skuggan och skölja av er resdammet innan vi fortsätter”, tillade han spefullt.

Ale sade ingenting. Medan Minn hade glatts åt de heltäckande kläder som Ummars hustru Shomi försett dem med så hade Ale hunnit med att både ifrågasätta nyttan med sådana kläder i värmen och lära sig detsamma efter att först ha fått huvudvärk genom att rida barhuvad och sedan fått kläderna fulla av sand på den dammiga karavanvägen.

Minn smålog för sig själv men sade heller ingenting. Det var trots allt Ales förtjänst att de befann sig på den här vägen. Det var han som hade kopplat samman Cindars stam Parators försvinnande med det gamla härskarfolket Dareions fall. Det var han som hade insett att spåren efter folk som saabahliterna en gång besegrat också kunde leda dem till deras eget försvunna folk. Varför hade inte hon själv insett det?

Hennes sinnen hade helt upptagits av de gamla magernas försvunna kunskaper. Allt sedan de upptäckt den gamla kultplatsen på Cinda och det gåtfulla meddelandet 'följ oss' så hade hon varit närmast besatt av tanken på att göra just detta. Att Cindarells väl och ve vilade på deras axlar hade av någon anledning inte bekommit henne lika mycket som Ale. Var hon verkligen så inåtvänd att hon tänkte mer på sig själv än på andra? Blotta tanken fick hennes kinder att rodna av skam.

Men trots allt detta fanns där också innerst inne en gnagande känsla av att detta också var viktigt, inte bara för henne utan också för Cindarell. Ja, i vissa stunder kände hon att spåret efter de gamla magerna rent av var viktigare än spåret efter de försvunna stammarna för landets öde. Om hon ändå bara kunde förstå varför.

”Där framme har vi serajen”, avbröt henne Salah. ”Och mina varor är redan på plats ser jag.”

Köpmannens blick var god. Inte ens Minn kunde skymta mer än en låg byggnad med dussinet kameler utanför. Å andra sidan visste han kanske vad han skulle leta efter ty detta var det enda livstecknet de sett sedan de lämnat Saabahl bakom sig. Lika myllrande som livet varit innanför stadsmurarna, lika öde var det utanför desamma. Däri skilde sig Saabahl från Cindarell. Hemma kunde man också på de mest avlägsna slätter och slutningar finna små torp och fåbodar men här låg landet öde. Å andra sidan fanns ju här ingenting att livnära sig på så befolkningen hade kanske inget annat val än att tränga ihop sig kring de floder och oaser som stod till buds.

”Varför samlas karavanen först här ute?” undrade Ale.

”Tullregler”, förklarade Salah sardoniskt. ”Allt utöver personliga varor måste förtullas när det förs in i eller ut ur Saabahl. Som personliga varor räknas det som kan lastas på en kamel.”

”Men det där är ju många fler kameler.”

”Ja, men de har förts ut en och en.”

Ale tittade frågande på Minn men hon kunde bara rycka på axlarna. Köpmännen var sig i alla fall lika, oavsett land.

”Och vad är det för varor vi för med oss?” undrade Ale.

”Främst svavel från vulkangruvorna i öster. Det är en gångbar vara i hela Saabahl för att röka bort sjukdomar men huvudstaden har varit förskonad från farsoter på senare år. Jag ämnar därför sälja ett parti i hamnstaden Zirah bortom öknens i stället och köpa med mig exotiska skönhetsprodukter från sydländerna tillbaka. När kunderna inte räds *Al-Mosoluk* vågar de göra sig färggranna och njuta av livet i stället.”

”Vad för något?”

”*Al-Mosoluk* är vårt allmänna ord för farsot men egentligen betyder det bleka döden efter den död som ofta hemsökte vårt land under den dareiska tiden. Medan senare tiders pest och koppor främst skördade sina offer bland de redan vissnande så slog *Al-Mosoluk* mot dem som precis höll på att blomma ut. Till synes friska unga män och kvinnor kunde plötsligt bli svaga och bleka och ingenting förmådde hindra livet från att rinna ur dem.”

Ale ryste till men Salah skrattade lugnande.

”Bleka döden har inte hemsökt oss sedan Uppvaknandets tid, prisad vare Saabahl. Ni ynglingar har inget att frukta förutom sandloppor, skorpioner och giftormar. Men nog om dysterheter nu, låt oss sitta av och stärka oss för den kommande resan.”

Det som Salah hade kallat för seraj visade sig inte vara mer än ett murat solskydd intill en brunn men den var mer än välkommen efter den besvärliga ritten. Mot slutet hade både Ale och Minn blivit yra och de förstod nu varför de märkliga riddjuren kallades för öknens skepp. En elegant klädd yngling med vackra drag gick dem till mötes. Till skillnad från många andra i Saabahl var denne man slätrakad så när som på en smal mustasch.

”Var hälsad, högt värderade svärfar”, sade han och bugade så hastigt att vinddraget förde med sig hans parfymdoft ända till Ale och Minn.

”*Blivande* svärfar, min gode Babur”, rättade Salah honom. ”Det är den här handelsresan som betingar dig min dotters hand.”

Babur snörpte på munnen och bugade igen. Köpmannen skakade besviket på huvudet när han avlägsnat sig.

”Min *blivande* måg har ingen förståelse för affärer”, suckade han. ”Han vill hellre spendera pengar i staden än förtjäna dem i öknen.”

När de suttit av hälsades de av resten av sällskapet, av deras beväpning att döma de livvakter som Salah lyckats uppbåda till sin karavan. Redan deras främmande yttre avslöjade att de inte var från Saabahl och Minn kunde inte låta bli att undra om det var så att inga av landets män nedlät sig till att arbeta som livvakter eller att inga andra än främlingar var beredda att riskera sina liv på den västra karavanvägen.

Den förste livvakten, en bister man med smala ögon och mustascher och två blanka smäckra klingor på ryggen, ignorerade helt Ales och Minns utsträckta händer. I stället korsade han armarna över bröstet, bugade avmätt och utstötte ett ljud som lät som en svordom men som antagligen var hans namn, Moto. Därefter ställde han sig för sig själv och yttrade intet mer.

Även den andre livvakten ignorerade dem till en början medan ett par mörka ögon prövande betraktade dem från det kritvita och nästan helt beslöjade ansiktet. Till slut måste dock Ale och Minn ha bestått provet för deras utsträckta händer togs emot. Med stark brytning men överraskande mjuk röst presenterade livvakten sig som Alona. Minn förvånades först över att finna ännu en kvinna i sällskapet men konstaterade sedan att hennes spensliga kroppsbyggnad mer än väl komparerades av de många smäckra och sylliknande dolkarna i hennes bälte. Också hon drog sig dock snabbt tillbaka efter att hälsningar utbytts.

Något öppnare var då de andra två livvakterna, en mörkhyad muskulös man som var huvudet högre än Ale och en man som kunde ha varit hans bror bortsett från den ljusa hyn. Den förste nöjde sig med en instämmande nick medan den senare till både Ales och Minns förvåning tilltalade dem på deras eget språk.

”Toreld till er tjänst”, sade han. ”Och detta är min mångårig fiende på arenan, Nuba’h.”

Han knuffade till sin kamrat, som inte tycktes ha förstått ett ord av vad som sagts, och fick ett slag i huvudet tillbaka. Minn blev inte klok på huruvida de båda verkligen var fiender eller bara hårdhänt hjärtliga.

”Är... är du också från Cindarell?” kunde Ale inte låta bli att fråga.

”Om mitt förflutna föredrar jag att inte tala”, sade han utan vare sig stolthet eller ånger i rösten. ”Låt oss säga att jag skilde mig från henne för länge sedan och att varken hon eller jag önskar en återförening. Har liknande vägar fört er hit?” tillade han spefullt.

Minn skyndade sig att nicka för att förekomma eventuella avslöjande svar från Ale. En fredlös således. Ingen man av Parators försvunna stam och heller ingen landsman att anförtro sig till. Hur skulle ett sådant omaka sällskap kunna försvara karavanen mot yttre fiender? Eller var syftet snarare att var och en av livvakterna skulle hålla uppsikt över de andra? Det här skulle bli en lång resa tänkte hon för sig själv, utan att ana hur rätt hon skulle få.

De kommande dagarna bjöd på få möjligheter att ytterligare lära känna deras färdkamrater eftersom Salahs självsäkerhet minskade i takt med att avståndet till Saabahl ökade. På dagarna spred han ut sina livvakter parvis runt karavanen så att rövare och andra faror skulle kunna upptäckas tidigare och på nätterna var de så trötta att de som inte satt vakt föredrog att sova. Ale och Minn bildade eftertropp och i väntan på att de skulle nå ruinstaden Dareion så kretsade deras diskussioner mest kring den tryckande hettan och den ogästvänliga öknen.

Men kanske blev köpmannen än nervösare i takt med att milen tillryggalades för snart började han blanda om paren, som för att hindra konspirationer bland sina egna. När Minn så fann sig hopparad med den kvinnliga livvakten Alona så passade hon på att utbyta några ord med henne.

”Är du också långt från hem?” inledde hon försiktigt.

Alona lät blicken vandra över den tomma öknen innan hon svarade.

”Mitt folk har inget hem. Sanden är vårt golv och himlen är vårt tak.”

”Bor ditt folk i öknen?” utbrast Minn, slagen av den plötsliga tanken att hennes färdkamrat kanske visste något om det folk de letade efter. Kanske tillhörde hon rent av själv Parators stam. Alonas kalla blick fick henne dock att inse hur

förolämpande hennes fråga låtit. ”Jag menar, hur länge har ni bott här?” rättade hon sig hastigt.

Den kalla blicken dröjde vid henne men till slut besvarades hennes fråga.

”Världen runt omkring oss må ha förändrats men vi har alltid funnits här och kommer alltid att finnas här.”

Svaret fick Minns hopp att falna men än ville hon inte ge upp.

”Bor det andra folk i öknen?” envisades hon.

De mörka ögonens kyla övergick i misstänksamhet men också denna fråga fick ett svar.

”Öknen räcker blott till ett folk. Den dag vi lämnar öknen må andra ta vår plats.”

”Bortom öknen då?”

”Söderut blir öknen torrare och sandkornen större tills blott höga berg återstår. Österut blir öknen fuktigare av floder tills blott obeboeliga träskmarker återstår. Västerut slutar öknen vid vidsträckta hav men de är mer öde än min öken och vad som finns bortom dem vet jag inte. Moto kanske vet, han lär ha lika långt hem västerut som österut, men han talar inte med någon som inte talar hans språk. Norrut vet ni och er landsman Toreld bäst vad som finns.”

Det sista av Minns hopp släcktes därmed. Kunde det vara så att Parator över huvud taget inte fanns kvar i detta land eller, ännu värre, att blott deras vitnade ben återstod i den ofrukbara öknen? Varför kunde hon i så fall inte bli kvitt känslan av att nomadkvinnan ändå kunde hjälpa dem?

Minn sneglade försiktigt åt Ales håll. Han var inbegripen i ett samtal med den fredlöse cindariern som tycktes kretsa mer kring svärdskonst än försvunna stammar. Kanske var det bäst att låta honom förbli i förhoppningen om att de skulle finna spår av paratorerna i Dareions ruiner medan hon fortsatte att söka tränga genom Alonas hårda yttre. Vad annat kunde de väl hoppas på?

Efter ytterligare några händelselösa dagar förde Salah åter samman sina livvakter.

”Vi närmar oss Gamla Dareion”, förklarade han, ”så det är bäst att vi håller ihop.”

”Jag trodde inte att du fruktade stadens döda”, anmärkte Minn syrligt.

”Det är inte de döda jag fruktar utan de levande”, genmälde köpmannen. ”Dareierna må vara borta men andra kan ha kommit i deras ställe. På senare tid har flera karavaner försvunnit spårlöst och mystiska ljussken lär ha observerats i staden. Dareions spöksken kallar de vidskepliga det. Historierna är säkert bara försök att dölja bedrägerier men ehuru jag gärna tar risker så tar jag inga onödiga sådana.”

”Vad blev det av dareierna?” undrade Ale nyfiket.

Salah ryckte på axlarna.

”Det är det ingen som vet”, svarade han. ”Efter det första dareiska kriget drog de sig tillbaka från Saabahl till sin gamla huvudstad. Det var en gång en blomstrande hamnstad men efter en jordbävning så skildes den från havet och lagunen omvandlades sakta till en giftig salpetersjö. Desto märkligare är det därför att dareierna förmådde resa sig igen och nästan återerövra Saabahl under det andra dareiska kriget.”

Kanske för att de allierade sig med de förslavade paratorerna, tänkte Minn för sig själv men sade ingenting.

”För att en gång för alla lösa det dareiska problemet talade Sol och Måne för ett tredje krig. Gamla Dareion jämnades med marken och dess avgudadyrkande befolkning försvann för gott.”

”Jag har hört namnet Sol och Måne förut”, inflikade Minn. ”Vem var det?”

”Sol och Måne var och är den Högste Tjänarens främste rådgivare. Det var han som räddade Saabahl från bleka döden, det var han som fick månen att falla ned på Dareion och det är han som än idag äger den Högste Tjänarens öra dag som natt. Efter att ha störtat dareiernas gudar tog han deras namn och därmed också deras krafter.”

”Är det en mäktig magiker?” undrade Minn med förnyat intresse.

Salah fnös nedlåtande.

”Sådan vidskepelse tror vi inte på i Saabahl”, svarade han. ”Det jag nyss berättade tillhör blott sagornas värld. Sjukdomar botas med mediciner, månfallet var blott en himlasten och den nuvarande Sol och Måne har antagligen ärvt sitt ämbete av generationer av företrädare, precis som den Högste Tjänarens elitstyrka

de Odödliga. Den består av tusen män vars led ständigt förnyas. Magi är för övrigt belagt med dödsstraff i Saabahl.”

Vidskepelse minsann! Varför var magi då förbjudet om de nu inte trodde på det. Men det föreföll klokast att hålla inne med de tankarna. Människor var tydligen lika rädda för det främmande i alla länder.

”Men tänk om det där om månen verkligen är sant”, inföll plötsligt Babur, som råkat höra samtalet. ”Tänk om dess gyllene stenar ännu går att gräva fram bland ruinerna. Tänk om det är de som ger upphov till spökskenet?”

”Oförbätterlige odåga”, replikerade Salah trött. ”Om du kunde lyfta blicken bortom dryckesbägaren skulle du se att månen är där den alltid varit och alltid kommer att vara. Guld kommer inte från himlen utan från goda affärer. Se till kamelerna i stället så att du gör någon nytta.”

”Guld måste ju komma någonstans ifrån”, försökte Babur invända men tystades av svärfaderns blick och skyndade sig att göra som han sade.

”Ibland undrar jag om han har dareiskt blod i sig, så mycket som han tror på sager”, fnös köpmannen. ”Dareierna trodde nämligen på gudar överallt, inte bara i himlen utan också på jorden och i vattnet. Idag är det svårt att tänka sig att de en gång var våra herrar. Ni såg kanske de två statyerna vid Saabahls inlopp när ni anlände? De uppfördes ursprungligen av dareierna och sägs föreställa flodens gud och havets gudinna i ett kärleksmöte.”

Med ens brast han ut i ett gapskratt.

”Vår flod skulle således vara en manslem och vår stad ett sköte. Har ni hört något så dumt?”

Avgudadyrkare eller ej, Minn fann det svårt att skratta åt andras tro och även Ale föreföll besvärad. Om någon av de andra livvakterna förstått något av deras diskussion så visade de det inte. Ändå tyckte sig Minn känna hur en plötslig kyla lade sig över sällskapet.

Salahs skratt dog dock ut lika plötsligt som det hade uppstått. Kanske hade han också känt kylan, kanske var det synen framför dem som tystade honom. Vid horisonten reste sig nämligen ruiner upp ur sanddynerna, likt tysta minnesmärken över ett storslaget förflutet. De hade kommit till Gamla Dareion.

9. Månens och solens fall

”Under långa tider kämpade solen och månen om herraväldet över himlen. Vissa tider var solen herre, andra tider var månen herre. Men så en gång så blev solen större och större var dag och var natt blev månen allt mindre och mindre.

‘Betänk’, sade månen då, ‘att du inte blir herre blott över himlen utan också över natten. Alltid ska du då vara uppe, aldrig ska du då få vila, och den dagen kommer då du inte längre orkar utan störtar till marken.’

Solen besinnade sig då och lät månen växa sig stor igen. Men än i våra dagar så skiftar månen storlek för att påminna solen om att de blott tillsammans förmår hålla himlen uppe.”

Fragment från dareisk gudasaga

Åsynen av Gamla Dareion blåste med ens bort Ales tillförsikt. Det var inte det han såg som framkallade denna förändrade sinnesstämning utan det han *inte* såg. Han hade väntat sig avfolkad stad där blott spillror av den forna och talrika befolkningen dröjt sig kvar, där tamdjur betade bland övergivna hus och vilda växter långsamt återtog det som människan en gång lagt under sig. Städer var ju eviga, något som såg människor komma och gå, födas och dö men vars själ förblev oförändrad.

Av den här staden syntes emellertid inget sådant till. Sten på sten hade inte lämnats, marken var om möjligt än mindre fruktbar än öknen och ingenstans syntes några tecken på liv och rörelse. Hade den där himlastenen som Salah talat om åstadkommit allt detta eller var det saabahliterna själva som förstört staden så grundligt. Hur skulle de kunna hitta spår efter sina fränder här? Det enda som skilde platsen från resten av öknen var de förbrända ruinernas svarta färg och den uttorkade sjöns vita färg. Dareion var i sanning en död stad.

En väg som inte såg ut att ha använts på århundraden ledde in till ruinerna. Deras egen väg vek emellertid av tvärt och gick vidare i en båge med sjön mellan sig och Dareion och det var den som karavanen anträdde.

”Ska vi inte in till staden?” frågade Ale.

”Varför skulle vi det?” undrade köpmannen. ”Vi ska lägga så många mil mellan oss och Dareion som möjligt innan mörkret faller. Vilka hemligheter staden än ruvar på så vill jag inte bli av med mina varor för dem.”

Ale sökte förgäves efter motargument då Minn red upp vid hans sida. Varför lyssnade hennes kamel mer på henne än vad hans kamel lyssnade på honom?

”Det tjänar inget till”, sade hon. ”Inga spår kan ha överlevt stadens död och inget kan heller förmå Salah att stanna här. Du hörde vad han sa.”

”Ja”, medgav Ale först men så kom han plötsligt att tänka på något. ”Han sa att han inte ville bli av med sina varor. Men om han måste välja mellan att stanna och att bli av med sina varor så...”

”Hur menar du?”

”Vi skulle kunna sabotera några sadelväskor.”

”Det tar inte en hel natt att laga sadelväskor.”

”Men om en kamel skulle skadas och behöva vila en natt. Vi behöver bara...”

”Våga inte tänka klart tanken!” utbrast Minn med plötslig hetta. ”Du rör inte de oskyldiga djuren.”

I hennes ögon var det som om kraftiga eldar tänts och Ale ryggade förskräckt tillbaka. Var det hennes alvblod eller hennes krafter som motsade sig idén? Eller var det båda? Ale tänkte inte utmana ödet.

”Det var inte så jag menade”, skyndade han sig att säga. ”Vi kan återvända senare... och skylla på att våra kameler behöver dricka ur sjön... och förresten har du kanske rätt i att här ändå inte finns något av intresse.”

Minns blick sade mer än Ale ville veta och han släppte ämnet helt. Aldrig förr hade väl det gamla talesättet varit sannare att mot ödet och kvinnor så kämpade män förgäves. Det var tydligen inte meningen att de skulle stanna här. Dareion skulle få behålla sina hemligheter och Parators öde sökas annorstädes.

Karavanen rundade sjön under tystnad och först när ruinerna började försvinna bakom en sanddyn så återupptogs samtalen igen. Ale suckade och kastade en sista blick bakom sig. Då fick han till sin förvåning se att en av lastkamelerna kommit på efterkälken. Knappt hade han påtalat det för Salah förrän denne svor till och satt av.

”Miyah!” ropade han och det tog ett tag innan Ale förstod att det var Minn han kallade på. ”Min kamel har skadat sin klöv. Det är tid för dig att leva upp till den högt ärade Ummars rekommendationer.”

Minn satt också av men inte förrän hon kastat en blixtrande blick mot Ale. Ale kunde bara oförstående rycka på axlarna men det gjöt bara mer olja på Minns ilska. Trodde hon verkligen att han hade orsakat detta? Minn gick bort till kamelen och lade händerna på dess klöv, så som hon gjort så många gånger förr. Under tiden lät köpmannen sin ilska gå ut över sin måg.

”Babur, din klåpare”, utbrast han. ”Är det så du ser till djuren? Hur kunde du köpa en kamel med en sådan skada?”

”Men jag försäkrar, dyre svärfar”, försvarade sig den unge mannen. ”Jag synade alla lastdjur noga och köpte de bästa jag kunde hitta. Det var inget fel på den förrän nu.”

”Svärfar minsann”, spottade Salah. ”Du spenderade säkert mitt guld på rusmedel i stället trots Saabahls förbud. Profeten ledde inte våra fäder ut ur dimman bara för att våra söner skulle återvända till den. Jag borde inte gifta bort ens en kamelhona med dig.”

”Hon kommer att kunna fortsätta”, sade Minn medlande. ”Men inte förrän hon vilat en natt. Såret var djupt och en sena var av.” Hade hon sagt det sista i en anklagande ton?

”Men vi kan inte stanna här!” utbrast Salah. ”Vi får flytta lasten till de andra kamelerna.”

”De är redan överlastade, herre”, anmärkte Toreld stilla. ”Om de får mer att bära kommer färden att ta längre tid och vattenransonerna är redan knappa.”

”Vi skulle kunna lämna kvar lite av lasten”, föreslog Alona. ”Eller så kan någon av oss stanna kvar och rida ikapp senare.”

”Lämna kvar last? Aldrig! Då stannar vi då, men den oplanerade vilan kommer att dras från solden. Min stackars kamel, mina stackars varor.”

Livvakterna böjde undergivet huvudena och lämnade köpmannen åt sin sorg. Ingen av dem var okänslig nog att påpeka att de som slavar hur som helst inte uppbar någon sold. Minn var lika ovillig att lyssna till Ales förklarande ord som Salah var att lyssna till Baburs. Det var således under tystnad som sällskapet inväntade kvällningen.

Mörkret föll snabbt över den saabahlitiska öknen. Nomadkvinnan Alona erbjöd sig att ta den första vakten medan resten av sällskapet välkomnade sömnen. Ale kunde emellertid inte sova utan låg stilla med öppna ögon och betraktade stjärnhimlen ovanför dem. Det var inte så mycket Minns indignation som höll honom vaken, han hade vant sig vid hennes regelbundna humörsvängningar. Nej, det var det faktum att ödet än en gång ingripit och inte bara visat dem vägen till Dareion utan också fått dem att stanna här. Det måste betyda någonting!

De stjärnor han betraktade på himlen betraktade i sin tur den gamla staden och hade så gjort redan vid tiden för stadens förstörelse. De hade sett hur Saabahl segrade. De hade sett hur Dareion dog. De hade sett Parators öde. Åh, om de bara finge berätta det för dem också.

Men så gick hans blick till Minn. Hon låg med ryggen mot honom och fast hon också var vaken så ville hon uppenbarligen ännu inte tala med honom, än mindre följa med honom till den döda staden. Trodde hon verkligen att han hade skadat kamelen? Han hade ju inte varit i närheten av den. Visserligen hade han önskat det men det var också allt, eller...?

Av någon anledning gick nu Ales tankar tillbaka till deras tid i Cihrinds kloster, till den tid då Ale ännu sökt tävla med Minn i fråga om magiska krafter. Nu insåg han hur barnsligt det hade varit men då hade han faktiskt lyckats återföra sin tama skogsmus Silkestass till livet, om än med den ondskefulle munken Triotors hjälp. Först efteråt hade han förstått att att han i själva verket gjort det värnlösa djuret så illa att det till slut önskat sin egen död. Inte hade han väl gjort samma sak nu?

Han försökte skaka av sig tankarna från det förflutna genom att åter vända sig mot nuets hägrande stad men stelnade omedelbart till. En kåpklädd spenslig gestalt avtecknade sig på sanddynen. För ett ögonblick trodde han att Triotor återvänt från de döda för att ta honom med sig. Men så insåg han att gestalten i själva verket var på väg bort från dem och i detsamma insåg han också att Alona lämnat sin plats. Var det hon där borta? Och vart var hon i så fall på väg?

”Minn”, viskade han försiktigt utan att låta sig avfärdas av hennes fnysning. ”Alona har smugit iväg.”

Vad Ales försök att förklara sig misslyckats med åstadkom nu nomadkvinnans namn och Minn satte sig käpprätt upp.

”Ska vi varsko Salah?” undrade Ale men hejdades av Minns arm.

”Nej”, svarade hon. ”Hon kanske vet mer om vårt uppdrag än vad hon vill säga. Vi måste följa efter henne.”

Ale förundrades över Minns så tvärt ändrade ståndpunkt men sade inte emot henne och tillsammans smög de så efter den mörka gestalten. Det var inte lätt att följa efter henne. Hon rörde sig över den lösa sanden lika lätt som om det hade varit fast mark och lät sig inte hindras av nattmörkret. Det enda de kunde vara säkra på var att hon var på väg rakt mot den gamla staden. Men knappt hade de trätt in bland ruinerna förrän månen gick i moln och lämnade dem i svartaste mörker. Ale kunde knappt se handen framför sig, än mindre den som de förföljde.

”Vart tog hon vägen?” viskade Ale.

Minn såg sig om men kunde bara hjälplöst rycka på axlarna. Inte ens hennes skarpa ögon räckte till mot ökennatten. De kunde inte göra annat än att vänta på att molnet skulle dra förbi.

Men plötsligt så blänkte något till framför dem. Det påminde om månens bleka ljus men kom inte från himlen utan från marken. Mitt ibland ruinerna hade ett hål öppnat sig och det var från detta hål som ett främmande pulserande sken nu uppsteg.

”Dareions spöksken”, viskade Ale förfärat men Minn lät sig inte skrämmas.

”Vi måste skynda oss dit innan hon försvinner igen”, replikerade hon och Ale förstod direkt vad hon menade. Mot ljuset syntes nu åter Alonas skugga, alldeles invid hålet.

De smög ditåt så snabbt de vågade utan att röja sig själva. Innan de hunnit fram hade emellertid nomadkvinnan hunnit bege sig ned i hålet som sedan slutit sig efter henne. Från markens inre hördes ljudet av steg och det försvann snart det också. Ljuset var dock inte helt borta och genom små kvisthål fortsatte det att söka sig ut i det fria. En simpel trälucka, kanske täckt av stenar och grus men inte mer, var allt som hade dolt Dareions hemlighet, en hemlighet som Alona tydligen känt till och som nu avslöjats för dem också.

Minn gjorde en ansats att dra undan luckan och trots att de inte visste något om vad som väntade dem därnere så tvekade inte Ale att hjälpa henne. En trästege, sliten men liksom träluckan från en betydligt yngre tid än Dareions förstörelse, ledde ned i hålet och Ales hjärta började bulta snabbare. Hur gammal den här platsen en gång var så hyste den fortfarande människor, kanske av deras eget folk.

Inga av dem syntes emellertid till nu och försiktigt vågade de sig därför ned för stegen, ned i det okända.

Efter ett tjugotal steg fann de sig stående i ett stort fyrkantigt rum med högar av sten och grus längs tre av väggarna och rader av små krukor längs den fjärde. Väggarna utgjordes av soltorkat tegel och taket, om det nu kunde kallas för ett tak, såg ut att bestå av fallna kolonner och murrester som nödtorftigt stagades upp av flera rader stöttor. Fyra valvgångar ledde ut ur rummet men två av dem hade rasat in och en tredje var delvis fylld rasmassor. Utanför den stod en enkel vagn fullastad med grus uppställd och intill den låg spadar, korgar, säckar och rep. Höll någon på att gräva ut dessa gånger?

Men det mest uppseendeväckande fanns inte vid rummets kanter utan mitt i. Golvet sluttade mot mitten där en vattenmängd samlats och det var ur detta vatten som det bleka ljuset uppsteg. Under ytan kunde en gulvit massa skymta som inte liknade något Ale sett förut men som ändå kändes bekant. Den okända massan lockade honom och han förde försiktigt ned sitt svärd mot den. Till hans förvåning mötte eggen inget motstånd utan det var som att skära i en ost.

”Låt den vara”, viskade Minn. ”Jag tycker inte om den.”

”Vad tror du att det är för något?” undrade Ale och förde tillbaka svärdet i sin skida.

”Jag vet inte”, svarade hon, ”men de där kanske kan berätta något.”

Hon gick fram mot väggarna och Ale, vars ögon nu börjat vänja sig vid det märkliga skenet, såg att de var täckta av färger och mönster. Hans nyfikenhet övergav nu det främmande materialet till förmån för dessa och han klev bort till Minn.

Det visade sig vara väggmålningar och de sträckte sig runt hela rummet. I sitt utförande påminde de om de berättande fresker som ibland prydde de cindariska kyrkorna och katedralerna men varken stilen eller motivet var bekant. Ett parti tycktes föreställa ett anfall mot en stad vid en flod där försvararna ansattes såväl från land som från havet och såväl utifrån som inifrån. Av någon anledning bar de förra kronor och de senare kedjor. En stad avbildades också på ett annat parti men var det samma stad? Den här såg ut att ligga vid en sjö snarare än vid en flod, de män som tidigare varit i staden var nu utanför och tvärtom, och några fartyg syntes inte längre till. Ett tredje parti visade definitivt samma stad som den föregående men den här gången vandrade de kedjade människorna ut i öknen, till synes under

tvång och klagan, medan staden bakom dem förstördes av den fallande månen. Deras vandring slutade vid en stad i en dal som avtecknade sig mot den nedåtgående solen. I ett fjärde parti avbildades åter staden vid floden och den rönt samma öde som den andra staden med den skillnaden att det i stället för månen var solen som föll över den. Så mycket död och förintelse hade Ale aldrig skådat på freskerna hemma i Cindarell.

De hann emellertid inte fundera närmare över väggmålningarnas betydelse förrän steg åter hördes. Den här gången var det flera par och de närmade sig snabbt från den enda öppna gången. Ale drog åter sitt svärd och tog ett steg mot gången men Minn höll honom tillbaka.

”Vi vet inte om de är vänner eller fiender”, viskade hon. ”Låt oss gömma oss och se vilka de är först.”

I stället drog hon honom med sig bort mot den andra gången. Det visade sig lyckligtvis inte vara en gång utan ett rum som påminde om det föregående och som trots rasmassorna hade plats för dem att gömma sig i. Ögonblicket efter trädde den ena svartklädda skepnaden efter den andra in i rummet bakom dem. De hade alla beslöjade ansikten men Ale trodde sig ändå känna in anföraren på de svarta lockar som stack fram under tyglagren. Det var livvakten Alona. Men vilka var det hon ledde och i vilket syfte?

Var och en som kom in försåg sig med ett par av de krukor som stod längs ena väggen och ställde sig sedan i en ring runt vattensamlingen med det främmande materialet. När deras antal uppnått ett dussin höjde de armarna och ur deras strupar uppsteg ord på ett tungomål som skilde sig fullständigt från allt annat Ale hört.

Därefter knäföll de alla och lät en järnslev passera mellan sig. Skulle de dricka av vattnet? Men nej, de förde ned slevan i vattnet inte för att dricka utan för att ta upp delar av den märkliga materian och föra över det till sina krukor. När alla försett sig så bröt de upp och klättrade med vana kliv uppför stegen. Snart var Ale och Minn åter ensamma i rummet. Minn ville emellertid inte dröja kvar längre.

”Ska vi inte undersöka gångarna?” undrade Ale.

”Vi vet fortfarande inte vilka de är”, replikerade Minn. ”Om de kommer tillbaka innan vi hunnit ut igen är vi utlämnade till deras nåd.”

Så långt hade Ale inte tänkt. Besviket kastade han en sista blick mot de gångar som alltså skulle förbli hemliga ännu en stund. Men när han åter såg de tegelklädda

väggarna så gick det plötsligt det upp för honom att dessa inte alls var utgrävda så som dvärgarnas och jordalvernans hem i Cindarell. Nej, det han såg var riktiga hus, tätt liggande hus som måste vara ännu äldre än Dareion och som bokstavligen fallit i glömska när nya hus tagit form ovanpå dem. Först när den nya staden förstörts hade den gamla staden åter uppenbarats och det var just det som förstört Dareion som också åstadkommit denna uppenbarelse. Den främmande materia som vilade i sin vattengrav kunde inte vara något annat än den sten som fallit ned från himlen! Från en fjärran tid och en fjärran plats lockade den nu på honom och hans besvikelse blev än större över att han inte kunde hörsamma lockelsen.

”Skynda dig!” väste Minn ovanför honom och han tvingade bort blicken från himlastenen. Men så fort han kunde skulle han komma tillbaka, det lovade han sig själv.

Utanför hade månen återvänt och skuggorna från Alona och hennes följeslagare syntes tydligt i dess bleka sken. De rörde sig betydligt försiktigare nu än vad Alona hade gjort på vägen dit så den här gången hade Ale och Minn inga problem att förfölja dem. Snart var de ute ur ruinerna och, insåg Ale till sin förskräckelse, tillbaka på den väg de kommit!

”De är på väg mot nattlägret”, flämtade Minn, slagen av samma insikt.

Ale tog sig för pannan. Han och Minn hade smugit iväg från lägret lika hemlighetsfullt som Alona och lämnat sina färdkamrater sovande. I sin iver att uppfylla sin plikt mot det nu så fjärran Cindarell hade han glömt sin plikt mot sina närmaste.

”Vi måste genskjuta dem”, viskade han. ”Om vi kan varsko Salah och livvakterna så kanske de vänder om.”

De smög in bakom en sanddyn och i skydd av den rusade de sedan framåt så snabbt de bara vågade. Till slut nådde de ett krön varifrån de kunde skåda ned på lägerplatsen. Lägerelden glödde ännu och dess röda sken bekräftade deras farhågor. Deras utflykt hade gått de andra förbi och ingen var vaken. Bara några hundra steg bort närmade sig Alona med sina sammansvurna, tysta och målmedvetna. Det kunde inte längre råda någon tvekan om deras syfte.

”Vi måste slå larm och gå till anfall”, sade Ale och drog sitt svärd.

”Men tänk om de är våra fränder”, genmälde Minn.

”Varför skulle de i så fall gömma sig här?”

”Förstår du inte? Tänk på målningarna vi såg. Kungar utifrån och slavar inifrån. Dareion och Parator måste ha gjort gemensam sak mot Saabahl. Efter nederlaget flydde de ut till en annan stad i öknen men nu är de tillbaka för att vedergälla sina förfäders fall.”

”Men av målningarna att döma så skildes de ju åt så vilka är det nu som återvänt? Dareion eller Parator?”

På den frågan hade Minn inget svar och för stunden kunde de bara rådvilla betrakta hur den oundvikliga konfrontationen nedanför dem närmade sig. Men plötsligt fick Ale svar från ett oväntat håll. Bredvid honom hördes ett fräsande ljud och till sin fasa förstod han att det var från hans eget svärd som ljudet kom. Det sista han såg var att spetsen ännu var gulfärgad efter ha skurit genom månstenen, sedan försvann allt i ett bländande ljussken.

När han kom till sans igen var det åter mörkt. Bredvid honom satte sig Minn upp, till synes lika omtöcknad hon. En bit från dem låg Tölding, nu tyst och mörkt igen. Vad var det för kraft som förmått svärdet att skina upp så och var fanns den kraften nu? Det enda som möjligen erinrade om vad som hänt var en mystisk vit dimma som sakta skingrades för nattens stilla bris. Nedanför dem var det dock allt annat än lugnt.

Nattlägret hade kommit på fötter och dragna svärd glimmade nu i månskenet. De sammansvurna måste ha tvekat ty de stod ännu samlade en bit utanför lägret. Men så uppsteg mot himlen ett stridstjut så vilt och fanatiskt att Ale först inte kunde tro att det faktiskt var den spensliga Alona som utstötte det. Däremot var där bland alla de främmande orden ett som det inte gick att ta miste på. ‘Dareion!’ Med sina mystiska krukor höjda över huvudena rusade dareierna så mot lägret.

Ale och Minn såg hur deras landsman Toreld och hans vapendragare Nuba’h sökte rusa dem till mötes. De hölls dock tillbaka av Moto. Den annars så avvisande mannen stack tillbaka sina svärd i skidorna och pekade i stället på lägerelden. Utan att bry sig om att de fortfarande måste vara heta så tog han upp två stenar ur den, tog sikte och kastade dem i rask följd mot de anstormande fienderna. Ale hann förvånas över att svärds mannen föredrog stenar framför sina ypperliga vapen, stenar som han därtill kastade på tok för högt, men än mer förvånad blev han när de träffade sina tänkta mål.

Moto hade inte siktat på fienderna utan på deras krukor. När den första krukans gick i bitar så flammade ett ljussken upp, lika plötsligt som om det hade varit

instängt däri och av samma slag som det som nyss bländat Ale och Minn. Ljusskenet följdes av ett kraftfullt dån och själva luften började brinna. Den arme krukbäraren omsvärjdes av eld och detsamma gällde de två närmast honom. Skrikande av smärta kastade de sig i sanden men elden lät sig inte kvävas och när också de andra tvås krukor flammade upp så blev det hela till ett våldsamt inferno som slukade ytterligare en man. Och det var ändå bara den första stenen, den andra blev lika förödande den. Innan Ale och Minn hunnit fram till sina färdkamrater så hade anfallet avvärijts och en mur av eld skilde nu angriparna och försvararna åt.

Livvakterna utstötte ett samfällt stridstjut och rundade eldmuren för att göra slut på de sista överlevande, Toreld och Nuba'h på ena sidan och Moto på den andra. Dareierna hade alla förlorat sina eldfänga krus och kunde nu bara vapenlösa och svårt brända fly tillbaka mot sin stad. Ale kunde dock inte förmå sig att delta i förföljandet. Deras fiender hade ju ändå en gång varit deras fränders vänner och befriat dem ur deras fångenskap. Visserligen hade paratorerna förråtts dubbelt upp, först av sina bröder salassierna, som sålt dem som slavar, och sedan av sina sammansvurna dareierna, som stängt sina portar för dem. Å andra sidan hade Salassa förbannats genom att för evigt segla på havet medan Dareion drabbats av månens fall. I dessa stora och tunga öden kändes hans egna handlingar betydelselösa.

Plötsligt hördes ett gällt skrik från eldhavet och ut ur det stapplade en brinnande skepnad med en ännu intakt kruka höjd över huvudet. Ansiktet skymdes helt av de förtärande lågorna men skriket hade inte lämnat någon tvekan om vem det var. Alona sökte ännu fullfölja sitt hatiska värv.

”För Dareion”, skrek hon i det att hon styrde stegen rakt mot Salah och Babur.

”Gör någonting!” utbrast köpmannen men hans blivande svärson svarade genom att ställa sig bakom honom. Ale däremot kunde inte längre hålla sig utanför.

”För Parator!” skrek han och rusade mot den brinnande nomadkvinnan utan att bry sig om Minns varningar bakom honom.

Alona hann inte mer än vända huvudet mot Ale förrän hans svärd genomborrade henne. Med krukans ännu höjd över huvudet sjönk hon ned på knä, gjorde en rörelse att kasta det ifrån sig men tycktes sedan ångra sig och lät det i stället rulla bort från sig, bort från elden. Sedan vände hon sina öppna händer mot Ale. Var det en hotfull eller bönfallande gest? Det fick Ale aldrig veta ty ögonblicket

efter föll hon ihop och lågorna förtärde det som en gång varit en stolt men hämndlysten kvinna av Dareions folk.

Salah klev fram till honom med en belåten min.

”Min högt skattade vän Ummar har visst ett bättre öga för slavar än jag”, sade han sardoniskt. ”Tvenne gånger har du räddat oss denna natt, först genom att varna oss för anfallet och sedan genom att dräpa den förrädiska hyndan. Det var klokt av er att bevaka lägret från höjden men hur kunde ni frammana ett så kraftfullt ljus?”

”Jag... vi...”, stammade Ale överraskat. Det var inte detta han väntat sig utan en reprimand för att ha lämnat sin post.

Emellertid hann han inte svara innan deras uppmärksamhet fångades av något annat. När eldarna börjat falna hade i stället ett annat ljus framträtt på himlen.

”Dareions spöksken”, mumlade Ale. Ale och Minn måste i sin brådska ha glömt att stänga luckan efter sig och den mystiska himlastenens ljus flödade nu fritt.

”Den fallna månen!” utbrast Babur med ens intresserat. ”Då finns den verkligen. Högt värderade svärfar, låt mig återvinna din aktning genom att söka rätt på denna sten.”

”Vad som helst som får dig att försvinna ur min åsyn”, muttrade Salah och viftade avvärjande med handen. ”Se bara upp så att guldets inte bränner dig.”

Hans svärson var inte sen att lyda och rusade bort mot Dareion med en smäcker värja i ena handen och en fackla i andra. Under tiden hade också Minn anslutit sig till dem och hon betraktade nu oroligt Alonas tappade kruka.

”Bekymra dig inte för den”, sade köpmannen. ”Utan eld är den lika ofarlig som sand.”

”Vet du vad det är i den?” undrade Minn förvånat.

”Svartpulver”, svarade köpmannen allvarligt. ”Det är förbjudet i vårt land och få känner till dess hemligheter. Jag misstänker att målet för deras överfall inte bara var våra liv utan också vår svavellast för att kunna tillverka än mer av denna mordiska mixtur. Saabahl allena vet vad de ämnade ta sig till med den. Lyckligtvis är Moto bekant med dylika vapen från sitt hemland och han visste därför att vända dem mot angriparna med glödande stenar.”

Han tog förstrött upp krukans och granskade den.

”Ni förstår, detta är en farlig blandning av svavel, salpeter och kol som kan få en liten gnista att växa sig tusenfalt stark. Fast jag undrar hur de tänkt sig att antända dem.”

”Himlastenen!” utbrast Ale, slagen av en plötslig insikt.

”Vad menar du?” frågade Salah skarpt.

”Dareierna stoppade bitar av himlastenen i sina krukor. Jag fick lite på mitt svärd också och det måste ha varit det som orsakade det kraftfulla ljuset.”

Köpmannen bleknade med ens och stirrade på krukorna i sina händer likt en man som befinner sig öga mot öga med en giftorm. Svettdroppar bröt ut på pannan medan han behärskat men utan att kunna undertrycka darrningar rörde sig tillbaka till nattlägret där han kunde sänka ned det farliga föremålet i en tunna med vatten.

”Finns det mer av denna helvetessten borta i ruinerna?” frågade han sedan med sprucken röst.

”Det är värre än så”, svarade Minn i Ales ställe. Också hon hade blivit likblek i ansiktet. ”De förvarar stenen i samma rum som svartpulvret.”

”Min tanklöse måg är ju på väg dit, och därtill med en fackla i handen”, utbrast Salah förtvivlat. ”Och jag som varnade honom för att bränna sig. Saabahl hjälpe oss om han antänder svartpulvret.”

Utan att ens kasta en blick på den varulast han nu lämnade obehövligt rusade Salah bort mot Dareion tillsammans med Ale och Minn. De hann emellertid inte mer än komma fram till ruinstaden förrän ett ohyggligt dån hördes och upp ur det hål varifrån Dareions spöksken kommit slog i stället en väldig eldpelare upp. Såväl hettan som tryckvågen kastade omkull dem och de kände hur marken skakade under dem av än fler dån. De få kolonner och väggar som ännu stått upp förvandlades till grus och på flera håll bröt sprickor fram som likt käftar av eld slukade allt ovanför sig. En bit bort kunde de skymta hur livvakterna Toreld och Nuba'h skyndade sig bort från den våldsamma förstörelsen och själva hade de inget annat val än att göra detsamma.

Först när de kommit ut ur staden vågade de stanna upp och vända sig om. Marken under Dareion hade nästan helt öppnat sig och den nya staden hade förenat sig med den gamla i en våldsam och brinnande omfamning. Ale kunde inte låta bli att undra om det var dessa vapen som varit tänkta att användas mot

Saabahl. Det var verkligen som om solen själv fallit över staden och fulländat den förstörelse som månen en gång påbörjat.

Inte förrän i gryningen började eldarna att dö ut. Den himmel som lysts upp av Dareions likbål förmörkades nu av en tjock och svart rök som gjorde det svårt att skilja på dag och natt. Salah hade med bistert ansiktsuttryck och korslagda händer betraktat förödelserna och varken Ale eller Minn eller någon av livvakterna hade vågat störa honom.

Till slut så belönades hans tålmod oväntat av en rörelse i stadens aska. Ut ur röken stapplade en gestalt, böjd under tyngden av någonting i sina utsträckta armar. Toreld och Nuba'h förde först händerna till sina vapen men drog sedan tillbaka dem och rusade gestalten till mötes. Det var varken Babur eller någon överlevande dareier utan livvakten Moto, svårt bränd över hela kroppen och med hår och mustascher nästan helt bortsvedda. Den kroppsliga smärtan tycktes dock inte vara någonting jämfört med den bottenlösa förtvivlan som återspeglades i hans ansikte. I hans famn fanns de förkolnade resterna av den tilltänkte svärsonen.

”Min dotters hemgift förblir visst orörd ännu ett tag”, yttrade Salah lakoniskt.

10. Öknens stad

”Vi ser det vi vill se. Kan vi då lita på det vi ser?”

Okänd filosof

Det var ett dämpat sällskap som fortsatte färden västerut. Bredvid dem leddes nu två ryttarlösa kameler och bakom dem uppsteg ännu rök från Dareion, den dödens stad som krävt också två av deras färdkamraters liv. Salahs skämtsamma humör var som bortblåst och han hade hållit sig för sig själv ända sedan den där ödesdigra natten.

När Minn hade försökt komma med tröstande ord hade han avfärdat dem och hävdat att det enda han beklagade var att besparingen av hans dotters hemgift åts upp av kostnaden för den förlorade slavinnan. Det var emellertid uppenbart att han ljög lika mycket för henne som för sig själv. Likväl hade han inte velat kasta någon skugga på någon av de döda. För de andra livvakterna hade den tilltänkte mågens död hade förklarats som en heroisk uppoffring för att för alltid avlägsna Dareions hot mot Saabahl medan Alonas förräderi över huvud taget inte omnämnts. Det var bara Ale och Minn som kände till att det inte var några fienders eld utan hennes egen eld som ändat hennes liv.

Vad livvakterna beträffade så røjde varken Torelds eller Nuba’hs yttre några känslor men deras tal var mer lågmält och deras ritt mer behärskad. Moto däremot tycktes så förkrossad att det gjorde ont bara att se honom. Alla hans ansiktsdrag var spända till sitt yttersta, som i ett fåfängt försök att dölja det som pågick inombords. Minn hade emellertid sett att inte ens de hårt knipna ögonen förmått hålla tillbaka de tårar som ville tränga ut.

”Vad är det som plågar honom så?” hade Minn försiktigt frågat Salah.

”Han anser att han har svikit sin plikt i och med Baburs död”, hade det allvarliga svaret lytt. ”Jag har förstått att han gjort något liknande i sitt hemland och att det är därför han flytt så långt bort han kan. Jag fruktar att hans förflutna nu hunnit ikapp honom.”

”Men då måste vi prata med honom och trösta honom.”

”Omöjligt. Han släpper inte någon in på sig. De få ord han yttrat om sig själv har alla kommit under rusets inflytande. Tro mig, du vill inte att han förlorar sin självbehärskning ty det har alltid slutat med ond bråd död. Det är bäst att låta honom vara och hela sig själv.”

Mer än så hade det inte gått att få ut av vare sig Salah eller de andra livvakterna och till slut gav hon upp och sökte vända samtalet framåt i stället. Kort efter Dareion hade de vikt av åt sydväst och lämnat kusten bakom sig. Framför dem fanns nu bara den brännheta öknen.

”Finns det många städer i öknen?” frågade hon.

Hennes fråga ryckte köpmannen ur melankolin och han gav henne ett varnande ögonkast.

”Tala inte om städer i öknen”, sade han skarpt. ”Det finns inga städer här, bara synvillor som söker leda resande bort från vägen. Ju mer man tror på dem, desto mer ser man dem och när man inte längre kan skilja synvillan från verkligheten försvinner också gränsen mellan liv och död.”

”Jag förstår inte riktigt...”, invände Minn men Salah lät henne inte tala till punkt.

”Hör då någon som har färdats i öknen förr och som förstår”, sade han. ”Synvillorna är vanliga i denna del av öknen. Jag vet att här inte finns något annat än sanddyner men likväl ser jag dem också ibland. Skummande floder, svalkande berg och glittrande hav, ja allt sådant som öknen saknar men som den resande i öknen saknar över allt annat.”

”Men om de inte existerar, hur kan de lura dig som förstår det?” envisades Minn. ”Är det magiska krafter i görningen?”

”Ständigt denna tro på det övernaturliga”, grymtade Salah nedlåtande. ”Är då alla barbarfolk lika skrockfulla? Nej, våra lärde har förklarat att dessa platser förvisso existerar långt bortom horisonten men att deras villor förs hit av de varma ökenvindarna. I sig är villorna inte farliga men när de blandas med trötta och törstande människors sinnen så hotar de dessas förnuft och förstånd. Jag har hört om resande som lämnat vägen och aldrig återvänt och jag har sett de vitnade benen av sådana som i tron att de återvänt hem lagt sig att vila och aldrig rest sig

upp igen. Så jag upprepar mina ord, tala inte om städer i öknen på det att de inte ska visa sig för oss.”

Minn lät samtalet rinna undan lika snabbt som vatten i den torra öknen. Synvillorna hade fångat hennes intresse men hon ville inte väcka köpmannens misstankar i onödan. Inför det okända var tydligen alla människor underdåniga men medan man i Cindarell skyddade sig med böner och skyddsbesvärjelser så valde saabahliterna att förneka det de inte förstod och i stället söka naturliga förklaringar.

Vad kunde detta bero på? Kunskap? Saabahls lärde tycktes onekligen veta mer än Cindarells akademiker. Eller rädsla? Inför dareiernas okända vapen hade livvakterna agerat på känsla medan såväl Salah som Babur tvekat till dess att de fått en förnuftig förklaring. Men denna förklaring hade gjort dem så övermodiga att Salah så när antänt ett av vapnen mitt ibland dem medan hans måg dragit med hela Dareion i sitt fall. Var inte denna till synes starka kunskap något som i själva verket gjorde dem svagare?

Med en suck drog sig Minn undan och anförtrodde sig åt Ale i stället. Han trodde i alla fall på henne och vissa stunder kunde han till och med lyssna på henne. Till hennes glädje visade sig detta vara en sådan stund.

”Sa han att man ser sådant som finns långt bort?” undrade han hoppfullt.

”Ja, men han nämnde bara berg och floder, inga städer.”

”Men han förnekade heller inte att det skulle finnas städer här, han sa bara att vi inte skulle tala om dem. Om våra fränder färdats samma väg så måste de också ha längtat efter en stad. Kanske byggde de en och kanske är det den man nu ser här?”

Minn kunde inte låta bli att skaka på huvudet åt hans aldrig sinande optimism. Först satte han sitt hopp till en sedan länge död stad och nu sökte han efter en hägringsstad. Samtidigt måste hon medge att Dareion faktiskt hade dolt hemligheter från det förflutna.

”Kanske det”, medgav hon. ”Men än har vi inte sett staden.”

Dag lades till dag och mil lades till mil och i fjärran började nu äntligen de berg som utgjorde öknen gräns i söder att skymta. Ju större avståndet till Dareion blev, desto lättare blev det att lämna också de onda minnena bakom sig. Salah, som efter

sin svärsons död överlätit åt sina livvakter att se till riddjuren, började nu skälla ut dem för att inte vara rädda om hans dyrbara varor och frantog dem till slut ansvaret helt och hållet. Toreld och Nuba'h, utan vars skicklighet flera kameler skulle ha kommit på avvägar i sandstormarna, var bara glada åt att slippa dem och började åter igen få kvällarna att gå med sina otroliga historier från sina hemländer. Till och med Moto tycktes mer fridfull och tog noga till sig allt som sades, även om han själv förblev tyst.

Toreld kryddade sina berättelser med jättar så stora att nådde upp till himlen, ulvar med gap som förmådde sluka solen och väldiga sjöormar som omfamnade hela landet. Där varade dagen hela sommaren och natten hela vintern, en vinter så kall att själva elden frös till is. Minn tänkte i sitt stilla sinne att hennes landsmans land inte hade mycket gemensamt med det Cindarell hon kände men sade ingenting.

Men inte ens Cindarell kunde jämföras med Nubah's land, om man nu kunde lita på Torelds översättning. Kamratens land påstods ligga söder om solen och under en annan stjärnhimmel än Saabahl. Där övergick det torra och heta ökenlandskapet till fuktiga och grönskande djungler, där liknade inte det ena djuret det andra och där var alla människor glada och goda, så annorlunda jämfört med Saabahls. Dock sörjde Nuba'h att han själv inte sett sitt land utan bara hört historier om det.

Minn fäste inte så mycket tilltro till Nuba'hs skildring heller men kunde ändå inte låta bli att gripas av den mörkhyade mannens inlevelse. Trots att han alltså inte sett sitt land så talade han om det som om han verkligen älskade det och längtade tillbaka till det. Hennes egen längtan var inte lika stark, splittrad som hon var mellan människornas och alvernas land, och hon skämdes nästan för det när hon såg hans längtan. Hur länge hade han varit slav i det främmande Saabahl? Kanske var han, liksom Minn, född här men till skillnad från henne född som slav. Insikten fick henne att ångra sina hårda tankar om sin mor. Modern hade visserligen inte förmått ta hand om Minn men hon hade åtminstone sörjt för hennes frihet. Minn hade fått ynnesten att återvända till sina fränder i Cindarell. Nuba'h däremot hade förblivit en slav i ett främmande land.

Nubah's berättelse var slut, eller kanske var det Toreld som var för torr i mun för att fortsätta översätta den. De båda livvakterna övergick hur som helst till att fukta sina strupar medan resten förberedde sig för nattens vila. Minn låg vaken en stund och betraktade stjärnhimlen. Nu när hon tänkte efter så befann sig faktiskt

stjärnbilderna på andra platser än hon var van vid hemifrån. De tre vägarna skymtade knappt i norr medan Seren och draken befann sig rakt ovanför dem. Dessutom kunde i söder skönjas konstellationer som hon alls inte kände till. Å andra sidan var sommarnatten mörkare och horisonten mindre disig i Saabahl så kanske var det bara ögonen som lät sig luras. Vad än Nuba'h sade så var stjärnhimlen densamma överallt. Kanske var hans land trots allt inte mer än en saga och hans längtan således dömd att aldrig uppfyllas. Med den vemodiga insikten somnade till slut Minn också.

Det var Ale som väckte henne. De andra var redan vakna och stirrade ut i mörkret.

”Vad är det?” frågade hon och kom på sig själv med att viska fram orden.

”Ser du inte?” undrade Ale. ”Ljus, som av en stad.”

”Titta inte dit”, manade Salah sammanbitet. ”Det är öknen som söker locka oss på avvägar. Vi måste bryta upp omedelbart och lämna denna fördömda plats.”

Först nu insåg hon att de bara var fem.

”Var är Moto?”

Hennes fråga möttes av undvikande blickar och det var Ale som till slut pekade ut fotspår i sanden som ledde söderut.

”Vi måste leta efter honom!” utbrast Minn.

”Vår väg leder inte söderut utan sydväst, till Zirah”, svarade Salah bestämt.

”Men vi kan inte lämna honom här.”

”Vi kan inte längre hjälpa honom. Han söker något som han aldrig kommer att finna. Om vi följer efter honom riskerar vi också att glömma alla våra andra mål.”

Minn spanade ut i mörkret men förgäves. Vad det än var som lockat Moto och ingett de andra fruktan så kunde hon inte se det.

”Jag är inte rädd för synvillor”, fnös hon. ”Jag tänker hjälpa honom om jag ska göra det ensam.”

Köpmannen betraktade henne klenroget.

”Måhända ser du inte vad vi andra ser”, medgav han, ”men öknen innehåller andra faror. Giftiga insekter och kräldjur kan dölja sig under sanden. Rovdjur vågar

sig inte på karavaner men kan ge sig på ensamma vandrare. Jag kan inte låta dig gå ensam.”

Minn sökte protestera men då bröt Ale oväntat in.

”Jag är inte heller rädd för synvillor”, sade han. ”Jag kan följa med henne.”

”Ska jag då förlora er båda? Ummar kommer aldrig att förlåta mig.”

”Vi kommer tillbaka”, svarade Ale bestämt. ”Ummar har vårt ord sedan tidigare och det får du också.”

”Vi kan ändå inte fortsätta i mörkret”, inföll Toreld. ”Låt dem visa vad nordlänningar går för. Jag och Nuba’h stannar och skyddar dig och karavanen.

”Barbarer”, suckade Salah och skakade på huvudet. ”Det är inte mod utan dumdristighet som leder er. Nåväl, sök honom då men återvänd före gryningen. Öknens är stor och finner ni honom inte innan dess så finner ni honom aldrig.”

Ale försåg sig med en fackla och tillsammans följde de så den tystlåtna livvaktens fotspår.

”Varför sa du att du inte såg synvillan?” frågade Minn när de kommit utom hörhåll. ”Du sa ju först att du såg ljus.”

”Jag ser dem fortfarande”, svarade Ale frankt. ”Jag ser hur bergen öppnar sig för oss och jag ser en stad bortom dem.”

”Men det finns ju ingenting där. Tror du mig inte?”

Ale vände sig mot henne med ett leende.

”Jag *vet* att det inte finns någonting där eftersom du inte ser någonting. Men den här gången ser jag mer än du. Vi följer i våra fränders fotspår. Det jag ser nu måste de också ha sett för länge sedan. Om jag går dit så kan jag kanske förstå vart de sedan tog vägen.”

Minn stannade upp.

”Hur kan du ljuga om en så allvarlig sak? Du hörde ju Salahs varning. Tänk om du börjar tro så mycket på synvillan att du inte kan återvända till verkligheten.”

”Jag ljög inte. Jag sa inte att jag inte såg synvillan, jag sa att jag inte var rädd för den. Den har ingen makt över dig och så länge jag är med dig är jag inte rädd.” Han tog hennes hand i ett fast grepp. ”Låt mig nu leda dig in i den här

drömvärlden så får du leda oss tillbaka till verkligheten sedan. Så länge vi är tillsammans kan ingendera skada oss.”

Minn önskade att hon kunde dela hans optimism. Hennes egna krafter fanns inte heller i verkligheten. Ingenting av det som hon frammanat hade funnits mer än i andras sinnen. Likväl hade de förmått skada andra. Hon mindes fortfarande med obehag de gånger då hon låtit vreden ta överhanden och släppt lös urskillningslös död och förintelse. Som den gången efter Legims död, då hon hämnats genom att omsvärja vättarna med förtärande eld. Endast Morvana, som besuttit samma krafter, hade genomskådat dem. Eller under flykten från Cinda, då den ena döden värre än den andra hade drabbat de förföljande drakynghen. Blott kölddraken Nidafrost, sprungen som hon var ur verklighetens köld, hade förblivit opåverkad. Nej, för egen del var hon inte rädd. Det hon inte såg kunde heller inte skada henne. Men kunde hon skydda Ale mot det som han såg men inte hon?

Ale hyste emellertid ingen sådan oro. Han ledde henne över sanddynerna och berättade vad han såg, likt en seende som leder en blind.

”Vilken vacker morgon”, sade han, trots att det ännu var mörkt, och pekade ivrigt omkring sig. ”Se så kristallklart vattnet som rinner ned från bergssidorna är. Titta på buskarna och träden, de dignar av bär och frukter. Och där borta, är det inte kor och får som betar på ängarna? Så grönt gräset är och så feta djuren är.”

”Var skulle en sådan plats kunna finnas?” undrade Minn misstroget. ”Öknen blir ju bara torrare ju längre söderut vi går.”

Ale lyssnade inte till henne. I stället sträckte han sig efter något i luften och sträckte fram sin öppna hand, som för att ge henne något.

”Som jag längtat efter ett friskt äpple efter alla deras söta och kladdiga frukter. Är du säker på att du inte vill smaka? Så behagligt här är, trots att solen står rakt ovanför oss. Har vi gått hela förmiddagen? Men nu närmar vi oss äntligen staden. Husen ser precis ut som hemma.”

Minn såg fortfarande ingenting annat än de ändlösa sanddynerna men vid Ales ord gjorde sig gamla minnesbilder gällande. Genom att sluta ögonen kunde också hon föreställa sig deras hemland, det land som de varit borta från så länge. Var detta hemligheten bakom öknens synvillor? Var det helt enkelt vilsekomna vandrares längtan som manifesterade sig för deras blick? Eller var där något mer?

”Ser du några människor?” frågade hon.

”Ja, där borta står en grupp män och kvinnor. Låt oss gå bort till dem.”

Minn kände ett styng av besvikelse. Rörde de sig fortfarande i Ales längtan? Var det bara hans innerliga önskan att finna de förlorade stammarna som nu bedrog hans sinnen? I så fall var varje vandrares synvillan unik, i så fall måste paratorerna ha sett någonting annat och vad det än var så kunde varken Ale eller hon se det.

”Det finns ingenting där”, försökte hon. ”Vi har ingenting att hämta här, låt oss hellre söka någon annanstans.”

”Men det är Parator”, insisterade han. ”De ser ut som vi och talar som vi, fast med en lustig brytning.”

Med ens blev Minn orolig. Varför skulle Ale inbilla sig att deras tal var annorlunda om inte... om inte det var sant? Parators stam kunde under sin slavtid mycket väl ha anammat sina herrars tal och vad mer kunde de längta till under sin ökenflykt än den grönskande stad som Ale nu såg. I så fall var det inte bara Ales längtan som nu tagit form, det var också tankar och känslor från Parators stam som dröjt sig kvar. Men av någon anledning ingav inte denna insikt henne hopp utan rädsla.

”Gå inte dit”, bad hon. ”Jag är rädd. Jag vill gå tillbaka.”

”Men de är inte farliga. Titta, de välkomnar oss. Ja, det stämmer, hur vet ni att vi har kommit över havet?”

Minn försökte förgäves hålla honom tillbaka då hon plötsligt fick se något som gjorde henne än mer skrämmd. De var inte längre ensamma. De hade precis kommit upp på ett krön och nedanför dem kunde hon nu skönja konturerna av någon. Gryningsljuset hade ännu inte nått över horisonten men så mycket kunde hon se att det var en man som knäböjde med ryggen vänd mot dem.

Hade det gått så långt att hon också såg syner? Hade synvillan fått dem båda i sitt våld? Runt omkring henne tycktes sanden virvla upp, trots att ingen vind blåste, och hon fick en fruktansvärd känsla av att öknen sökte sluta sig kring henne och sluka henne. Detta var inte ett naturfenomen som Salah trott eller en inbillning som hon själv trott. Nej, detta var ett fasansfullt monster som nyttjade krafter av samma slag som hon själv för att locka vandrare på avvägar och livnära sig på deras själar!

Hon gnuggade sig förtvivlat i ögonen i hopp om att bli av med synvillan men förgäves, den främmande mannen fanns inte inför hennes ögon utan innanför och

lät sig inte drivas bort så enkelt. Och än värre blev det, nu var det inte längre bara hennes ögon som uppfattade honom utan också hennes öron.

”*Matsa Moto, Moto miri.*”

Det var inte en synvilla. Det var den man de sökte, det var Moto! Lättnaden över att ha funnit honom förbyttes dock omedelbart i förnyad skräck ty i detsamma började Ale att skrika bredvid henne.

”Solen!” utbrast han. ”Den faller över oss! Den förgör oss alla!”

Minn glömde bort allt annat och grep tag i Ale i ett försök att lugna honom. Hon hann emellertid inte mer än röra honom förrän fruktansvärda bilder av eld och förintelse blixtrade till för hennes inre och kastade henne bakåt. Bilderna försvann lika snabbt som de kommit men Ale fortsatte att skrika.

”Varför, o Cindar, varför? Vad ont har de gjort?”

”Snälla Ale”, försökte Minn förtvivlat bryta in. ”Kämpa emot! Det händer inte, det är dina sinnen som bedras. Kom tillbaka till mig!”

”Det händer nu, jag känner det, och allt är mitt fel, mitt!”

”Du förstår inte, det är allt du upplevt som synvillan vänder mot dig. Vi är inte i någon stad, vi är kvar i öknen.”

Nu vände sig Ale mot henne men hans blick var fullständigt tom, berövad all sans och vett.

”Nej, det är du som inte förstår! Det är vår hemstad Gylde som brinner. Det är våra vänner som dör. Och vi kan inte hjälpa dem. Vi är inte där. O, Cindar, varför?”

Det var lönlöst. Ord var inte tillräckliga för att få Ale att komma till sans och hon kunde inte röra honom utan att själv drabbas av de villfarelser som hemsökte honom. Hon måste få honom härifrån men hon kunde inte göra det själv. Det fanns bara ett sätt.

”Moto!” skrek hon och sprang bort till den knäböjande livvakten.

Han visade inte med en rörelse att han hört henne utan satt kvar med ryggen mot henne och först när hon kom fram förstod hon varför. Den tystlåtna mannen var djupt försjunken i något som såg ut som en bön men händerna var inte knäppta i fromhet utan för att gripa om ett svärd och det svärdet var riktat mot hans buk.

”Vad gör du?” utbrast hon och sökte slita svärdet ur hans händer.

Greppet var dock lika hårt som sten och i stället framträdde åter bilder för hennes inre. Det var dock inte det inferno som Ale upplevt utan tvärtom en lugn och närmast idyllisk plats. De befann sig i ett fönsterlöst hus men med väggar så tunna att ljuset utanför ändå förmådde tränga in. Vackra målningar men med främmande människor och främmande motiv prydde väggarna och någonstans ifrån hördes stilla musik från ett stränginstrument.

Stillheten var dock bedräglig, vilket de få möblerna i rummet vittnade om. Ett rökelsekar var vält över ända, ett bord med märkligt låga ben hade knäckts på mitten och intill det låg en klädnad i ett spindelvävstunt tyg som skurits sönder av ett skarpt föremål och fläckats ned av en mörk vätska. Dessutom fanns där en tredje person mellan henne och Moto men liggandes med ansiktet mot golvet utan att röra på sig. Livvakten talade åter och den här gången kunde Minn förstå vad han sade trots att orden förblev främmande.

”Jag har svikit dig dubbelt, härskarinna”, sade han. ”Jag förmådde inte skydda dig i livet och jag följde dig inte i döden. Jag flydde och sökte rättfärdiga mig genom att skydda andra bara för att svika dem också. Du har nu kommit till mig åter och den här gången följer jag dig.”

Till Minns förskräckelse började han sakta pressa svärdet mot sin kropp och hon kunde nästan höra hur hud och skinn pressades undan för att ge plats åt den främmande, dödsbringande metallen.

”Nej!” utbrast hon och grep tag i bladet med sina bara händer.

Det var kallt och vasst och hon kände hur blod började sippra fram från handflatorna men svarade med att gripa än hårdare. Först nu tycktes Moto inse hennes närvaro och hans allvarliga blick mötte hennes. Han yttrade inget men hon förnam ändå tydligt hans känslor. Där fanns samma förtvivlan som hon känt hos krigaren Legim och samma övertygelse som hon känt hos allfadern Cindahrind. Det han gjorde, det gjorde han därför att hans kall var borta. I hans och andras ögon hade han inte längre någon uppgift. Det var inte döden han sökte, det var livet som inte längre höll honom kvar.

Men Legim och Cindahrind hade inte valt döden. De hade förvisso inte fruktat den men de hade heller inte sökt den utan hållit fast vid livet och fortsatt att fullfölja de uppgifter de trott på. Varför skulle då Motos liv vara till ända? Varför skulle inte också han kunna finna nya uppgifter, ny livslust? Om han bara ville stanna kvar.

Minns kroppsliga styrka kunde inte mäta sig med Motos och hon kunde inte hindra svärdet från att tränga in i livvaktens kropp. Men hon kunde hindra kroppen från att öppna sig för klingan. Hon slöt ögonen och lät sitt fokus vandra längs med svärdseggen till det öppna såret. Köttet var illa uppfläkt men det inre var ännu intakt och hela kroppen satte sig till värn mot det främmande som trängde sig in. Hon behövde bara hjälpa till en liten aning...

Svärdet skälvde till och som i fjärran kände hon hur det pressades än hårdare. Men nu mötte det motstånd. Kroppen vägrade ta emot det kalla stålet och såret började långsamt att sluta sig. Tum för tum pressades så klingan tillbaka. En kraftig stöt kastade Minn tillbaka till verkligheten och när hon återfick fattningen fann hon sig liggande på marken. Intill henne låg Moto i förvirrad betraktelse av sitt blodiga vapen. Av såret syntes dock inte mer än reva i tyget och en redan torkad blodfläck.

Minn kom hastigt på fötter igen.

”Du har en uppgift att fullfölja!” fräste hon och grep tag om livvaktens axlar. ”Ale behöver hjälp och det är bara du som kan ge den.”

Moto reste sig upp snabbare än förvåningen hann lämna hans ansikte. Utan att bevärdiga henne en blick stegade han förbi henne och bort till Ale. Denne hade fallit till marken i kramper men livvakten lyfte upp honom lika lätt som ett barn och förde honom med sig tillbaka i riktning varifrån de kommit. Minn följde efter och kände för varje steg de tog hur synvillans grepp om dem avtog för att till slut försvinna helt. Innan solen hunnit upp över horisonten återsåg de de andra och Toreld och Nuba'h sprang dem till mötes.

”I dalen, rakt under solen”, löd Ales sista utmattade ord innan medvetlösheten suddade ut det sista av den hemska upplevelsen.

Livvakterna gav dem frågande blickar men Moto var återigen sitt tystlåtna jag och Minn fann också för gott att inte säga något. Toreld ryckte bara på axlarna medan Nuba'hs blick tycktes vila lite längre på henne. Minn hade dock bara ögon för Ale och först när hon förvissat sig om att han mådde bra vågade hon lämna honom åt sin helande sömn.

Salah ställde inte heller några frågor men han synade noga Motos skada, Ales tillstånd och Minns frånvaro av synliga men av händelserna. Sedan skakade han på huvudet och för första gången fick Minn bevittna hur den annars så cyniske köpmannen försjönk i bön till sin gud.

11. Under solen

”Varför lyser solen svagare på natten än på dagen?” frågade den ene narren.

”Dummer där”, svarade den andre narren. ”Det är för att det är mörkare på natten än på dagen.”

Ur Narrar narras, ett traditionellt cindariskt folklustspel

Havet! Efter de många strapatserna genom den torra öknen kunde Ale inte se sig mätt på det vidsträckta blå vattnet och de skummande vita vågorna. De hade äntligen nått sitt mål, de befann sig nu i Zirah. Den saabahlitiska hamnstaden låg inklämd runt en flodmynning mellan den vita öknen i norr och de svarta bergen i söder. Vitrappade hus sträckte sig ned längs bergslutningen, så tätt att den ena radens dörrar vette ut på nästföljande rads tak, tills de nådde fram till vattnet där en stenlagd kaj tog vid. På andra sidan floden var bebyggelsen betydligt enklare med små hus i soltorkat tegel som samsades med nomadtält och handelsstånd. Det var inte undra på att stadens bofasta invånare föredragit den södra flodstranden ty denna sida låg helt blottad för solens strålar och öknen sand och trots närheten till vatten så var markerna så torra att bara enstaka buskar förmådde växa här. Det var också här som handelssällskapet suttit av i väntan medan Salah hörde sig för bland de andra köpmännen på plats.

Salah hade förklarat för dem att Zirah utgjorde rikets sydvästra hörn. Den hade grundats som gruvstad för att utvinna bergens svartmalm men sedan invånarna upptäckt dess magnetiska egenskaper hade de vänt blickarna mot havet i stället. Ale förstod inte riktigt hur men tydligen kunde denna malm hjälpa sjöfarare att navigera på havet också när solen inte lyste. Vad som fanns bortom havet visste Salah inte och brydde sig heller inte därom. Desto mer intresserad var han av de sällsynta och lukrativa varor som kom därifrån och det var i Zirah som saabahlitiska och farsegels köpmän möttes. Det var också till havet som Ale nu satte sitt hopp om att återfinna Parators förlorade stam.

Han hade bara vaga minnen av vad som egentligen hänt där borta i öknen men Minns och de andras ovilja att prata om det hade varit talande nog. Deras sökande

hade inte bara varit lönlöst, det hade varit farligt också, därom var han förvissad. Kanske hade det varit dömt att misslyckas hela tiden. Det fanns inga fruktsamma marker bortom öknen så varför skulle Parator ha sökt sig dit? Nej, troligare var det att de sökt sig till havet, kanske till just denna stad. Om de bara finge komma ifrån sin herre Salah för en stund så skulle de kunna finna spår efter dem. Än hade han inte gett upp sökandet!

Hans funderingar avbröts av att Salah återvände till sällskapet i sällskap med en annan köpman. I hans ansikte syntes åter den belåtenhet som Ale inte sett sedan händelserna i Dareion.

”Goda nyheter”, sade han. ”Ett herrelöst skepp drev nyligen in i hamnen och gav upphov till rykten om en farsot.”

”Hur kan det vara en god nyhet?” undrade Ale oroligt.

”Det ökar efterfrågan på mitt svavel förstås. Jag fick ett riktigt bra pris så kanske kan den här olycksaliga handelsfärden ge en god förtjänst trots allt.”

Han gned förtjust sina händer och började dela ut befallningar. Toreld och Nuba’h skickades bort tillsammans med den andre köpmannen medan det föll på Ales och Motos lott att lasta av kamelerna. Minn slutligen fick hjälpa Salah att föra bok över transaktionerna. Inom kort hade svavlet ersatts av andra varor, den ena mer främmande än den andra. Salah visade stolt upp dem men inte ens detta gjorde Ale klokare. En låda innehöll ett pulver som luktade mer skarpt än det svavel de hade avyttrat medan en tunna var fylld av bönor så bittra att han i smyg spottade ut sitt smakprov. Hade de utstått handelsfärdens många umbäranden bara för detta? Ale kunde bara skaka på huvudet och tacka sitt öde för att han själv inte blivit köpman.

Toreld och Nuba’h gick iväg för att hämta de sista tunnorna medan resten förberedde sig för den långa återfärden.

”Var är Nuba’h?” frågade Salah när Toreld återvände ensam.

Livvakten ställde ned sin börda och såg sig förvånad om.

”Det var bara en tunna kvar så han gick tillbaka före mig”, svarade han. ”Har han inte kommit tillbaka ännu?”

”Allt ska man göra själv”, suckade köpmannen och vände sig till Ale och Minn. ”Gå och sök upp honom medan er landsman lastar det sista.”

De lydde och gick ned till kajen. Där var fullt med folk men ingen med den mörkhyade mannens yttre och de kom ända fram till den andre köpmannens skepp utan en skymt av den försvunne livvakten.

”Vart kan han ha tagit vägen?” undrade Ale och spanade längs kajkanten.

”Titta där!” utbrast Minn.

En bit uppströms ledde en liten trappa ned till en ankringsplats i höjd med vattnet där mindre båtar kunde lägga till. Just nu var där tomt på båtar men Minns skarpa blick hade fångat ett annat föremål. Det såg ut som en hjälm men det kunde väl inte vara...? De skyndade sig dit bara för att finna att deras farhågor besannades. Det var verkligen Nuba’hs hjälm.

”Kan han ha fallit i vattnet?” undrade Ale.

”Och tagit av sig hjälmen först?” genmålde Minn tvivlande. ”Nej, han måste ha vadat ut frivilligt. Känn, marken är fortfarande fuktig trots solen så han måste ha återvänt.”

”Men vad kan ha lockat ut honom i vattnet? Och vad kan ha fått honom att sedan glömma sin hjälm?”

Minn såg sig om, som för att finna ett svar, men det enda som fanns där var en gammal trädgren. Å andra sidan var den också blöt...

”Kan det ha varit den här?” frågade hon. ”Men varför skulle den vara så viktig för honom?”

”Var kommer den ifrån? Här finns ju inga träd.”

Minn spärrade upp ögonen.

”Vad sa du?” frågade hon med plötslig iver.

”Jo, jag sa att här inte finns några träd. Alla säger ju att det är för torrt så här långt söderut.”

”Alla utom du och Nuba’h.”

”Vad menar du?”

Minn tycktes först tveka ett ögonblick men vad hennes tvekan än bestod i så övervanns den snart av hennes upphetsning.

”Där borta i öknen pratade du om en grönskande dal rakt under solen”, sade hon. ”Nuba’h pratade om gröna marker söder om solen och han hörde dina ord. Han måste ha trott att din syn visade hans hemland.”

”Det var ju bara en saga”, genmälde Ale skeptiskt.

”Det var sagor som förde oss hit. Se på solen. Redan i Saabahl stod den högre än hemma i Cindarell och nu står den nästan rakt ovanför oss. Tänk om man verkligen kan komma söder om solen.”

”Men Alona sa ju att det bara fanns torra och obeboeliga marker bortom öknen.”

”Hennes folk lämnade aldrig öknen. Se på den här!” Hon lyfte upp trädgrenen. ”Den här har inte kommit från en öken, den har kommit från din och Nuba’hs grönskande dal.”

Ale tog emot trädgrenen och synade den. Den skilde sig verkligen från de växter de dittills sett i Saabahl. Trots att han inte kunde se på träd lika bra som Minn med sin alvblick så insåg han att denna gren inte fallit från ett lågt och knotigt träd som kämpat mot sol och torka för att växa. Nej, detta hade tillhört ett högt och ståtligt träd, fast rotat i fruktbar mylla och inte helt olikt de träd som växte hemma i Cindarell. Hade hans syn verkligen varit sann?

”Tror du att dalen finns på riktigt?” frågade han med darrande röst.

”Nuba’h tror uppenbarligen det. Han tror på det så mycket att han är beredd att överge sin herre och sitt liv i Saabahl.”

Ale kunde inte annat än medge att Minn hade rätt. Om den här dalen kunde locka en född slav som Nuba’h, vad skulle det då inte ha kunnat utöva för lockelse på ett folk som ännu mindes sin frihet? Varifrån denna gren hade kommit, dit måste paratorerna en gång ha gått och där de stannat, där kunde deras bortglömda stad finnas än idag!

”Vi måste följa efter dem”, sade han och insåg först efteråt att han syftat på deras försvunna fränder snarare än den försvunne livvakten. Men Minn nickade bara till svar, hon förstod också. Andra var dock inte lika förstående.

”Rymt?” utbrast Salah när han fått höra deras redogörelse. ”Hur vågar han lämna mig. Det är ju värre än förräderi, det är stöld.”

”Men han ville ju bara hem...”, försökte Ale försvara Nuba’h men utan framgång. Den mänskliga sida som börjat framträda hos deras herre var nu helt försvunnen och kvar fanns bara den gamle köpmannen.

”Hans hem är i mitt hus, ingen annanstans. Jag har fött upp honom sedan han var liten, jag har gjort honom till den han är och nu tar han allt ifrån mig. Hur ska jag kunna återvända till Saabahl nu? Den Högste Tjänaren kommer att kasta mig för lejonet.”

Salah föll ned på knä, grävde med sina bara händer i marken och lät under högljudd klagan sanden rinna ned i ansiktet på sig. Ale visste inte vad han skulle göra men då klev Toreld oväntat fram.

”En herrelös slav färdas inte osedd genom Saabahl”, sade han. ”Låt oss söka honom och föra honom åter. Än har han inte nått bergen. Än är det inte för sent.”

Köpmannen tittade först upp på honom, sedan mot bergen och därefter på de väntande kamelerna.

”Varorna då? Vi kan inte ta med dem den vägen och vi kan heller inte lämna dem här. De skulle stjälas så fort vi vände ryggar till.”

”Men låt mig då gå ensam. Jag känner hans vägar. Återvänd med era varor till Saabahl så kommer jag efter med Nuba’h.”

”Vadfalls? Ska jag riskera att förlora inte bara min ene utan också min andre arenakämpe? Ska jag behöva möta den Högste Tjänarens kombattanter ensam? Hur vet jag att inte du bestjäl mig du också?”

”Herre”, svarade livvakten behärskat. ”Nuba’h har svikit inte bara er utan också mig. Vi skulle tillsammans ha kämpat i spelen. Vi skulle tillsammans ha vunnit rikedom och ära åt er och frihet åt oss själva. De bojar som Nuba’h flytt från fjättrar nu mig dubbelt. Jag upprepar därför min önskan. Låt mig söka honom och föra honom åter, för både din och min skull.”

Men Salah skakade bara på huvudet.

”Det kommer inte på fråga. Jag kan ta en förlust men inte två. Vi återvänder. Förhoppningsvis räcker förtjänsten till att införskaffa en ny kämpa.”

Toreld såg uppgiven ut och Ale kände detsamma. Vare sig det var bergen som skrämde Salah eller varorna som höll honom kvar så var det uppenbart att deras väg inte skulle fortsätta bortom Zirah. Om inte...

”Vi kan följa med Toreld”, inföll han. ”Låt Toreld söka Nuba’h så ska jag och Minn se till att de båda återvänder till dig.”

”Ni?” undrade Salah misstroget. ”Varför skulle jag lita mer på er än på de andra två?”

”De tillhör dig men vi tillhör Ummar. Vi har givit honom våra ord och har dessutom kvar ägodelar i Saabahl. Vi kommer att återvända.”

”Ägodelar minsann? Nå, kanske kan jag lita på er men anträda återfärden till Saabahl utan livvakter kan jag inte.”

En ilsken grymtning avbröt honom och Moto trädde fram. Han korsade händerna över bröstet så att de nådde svärden på ryggen och bugade djupt. Sedan rätade han på sig och gav sin herre en blick så bestämd att den skulle kunna fått en skenande häst att stanna tvärt. Salah slog uppgivet ut med händerna.

”Aldrig har väl talesättet att vara slav under sina ägodelar tett sig sannare än i denna stund”, suckade han. ”Nåväl, sök då upp Nuba’h och ta er sedan till Saabahl bäst ni kan. Men ta er i akt, utan herre är ni fredlösa. Envar som finner och fångar er kan konfiskera er.”

Ale förstod inte riktigt innebörden av den sista meningen men av Salahs tonfall att döma så var denne inte så orolig för deras skull som för sin egen. Toreld försäkrade dock köpmannen att de varken skulle låta sig finnas eller fångas och sålunda delade sällskapet på sig. Salah och Moto återvände åt norr varifrån de kommit medan Ale, Minn och Toreld fortsatte söderut uppför floden. De var nu herrelösa främlingar i Saabahl men skillnaderna i yttre mellan dem och landets fria män doldes av deras heltäckande klädsel medan skillnaderna i språk doldes av deras tystnad. Först när de talrika bosättningarna längs floden blev glesare vågade de låta på huvorna och tala med varandra.

”Vad var det för spel som du och Nuba’h skulle delta i?” frågade Ale sin landsman.

”Det är sed i Saabahl att den nye Högste Tjänaren anordnar midsommarspel för sina undersåtar till minne av den Förste Tjänaren, Marekh um-Saal. Han ledde folket från slumrande slaveri under Dareion till uppväckt herravälde över landet Saabahl och under guden med samma namn. För att fira denna händelse ger man sovande slavar som oss chansen att vinna uppvaknande. Spelens segrare vinner frihet för sig själv och en kamrat och de båda upptas i Saabahls skara.”

”Menar du att du skulle byta Cindar mot din frihet?” utbrast Ale.

Toreld ryckte på axlarna.

”Det var Cindar som tog min frihet ifrån mig och det är bara jag själv som kan ta den åter. Saabahliterna må ha sina egenheter men välkomnar åtminstone främlingar som anammar deras seder. Det är mer än man kan säga om oss själva.”

Ale visste inte vad han skulle svara på det. Visserligen hade Cindar inte varit särskilt närvarande i hans liv heller. De uppbyggliga berättelserna och de heliga riterna hade aldrig uppfyllt honom med samma känsla som de mer gudfruktiga bland Cindarells folk och han hade aldrig vänt sig till Cindar med sina problem utan bara till andra eller till sig själv. Men att vända Cindar ryggen skulle vara att vända sitt land och sitt folk ryggen, eller hur?

Å andra sidan så hade han fram till nu inte till fullo förstått att det funnits andra gudar och andra människor. I detta främmande land var det ju faktiskt Cindar som var främling och Saabahl som var allerstädes närvarande. Kanske var det då inte så konstigt att det var till Saabahl som Toreld vände sig. Den insikten följdes omedelbart av en än värre insikt. Om Toreld, som genom sina egna okända handlingar själv ådragit sig sitt öde, vänt sig bort från Cindar, vad kunde då inte paratorerna ha gjort? Tänk om de förbannat sina förfäder för att de låtit sig förslavas och dömt sina efterkommande till ofrihet? Eller tänk om de förbannat Cindar för att han visat deras förfäder till Saabahl i stället för Cindarell? Tänk om de också vänt sig bort från Cindar? Vad fanns då kvar av Cindars folk?

Han försökte skaka av sig tanken. Parators stam hade flytt från Saabahl, försökte han intala sig. Deras fränder hade flytt och återvunnit sin frihet. De var nu redo att återvända till Cindar och Cindarell. Men tanken hade slagit rot hos honom och lät sig inte ryckas upp så lätt.

Under tiden återupptog Minn samtalet.

”Vad tänker du göra om vi hittar honom?” undrade hon.

Toreld stannade upp och fick ett tankfullt uttryck i ansiktet, som om han inte funderat på detta ännu.

”Banka lite förstånd i skallen hans, antar jag. Så att han förstår det lönlösa i att söka sitt sagoland.”

”Men tänk om hans land och hans folk verkligen finns bortom bergen? Kommer du då att hindra honom från att fara hem?”

Livvakten blängde surt på Minn.

”Det finns ju inte så varför ens fundera på saken? Vad kommer ni själva att göra förresten? Om det inte är Nuba’h ni söker, vad är det då?”

Minn gav Ale ett frågande ögonkast. Landsman eller ej, de visste inte hur mycket de vågade lita på Toreld.

”Vi vill också bara komma hem”, svarade Ale till slut och lät livvakten tolka det som han själv ville. Med en grymtning lämnade denne ämnet och de fortsatte under tystnad.

På andra sidan floden tycktes de alltjämt svarta bergen resa sig allt högre ju längre uppströms de kom. Så höga var inte ens Cindarells berg och Ale började undra om de någonsin skulle kunna ta sig över dem. Flodens vatten måste visserligen komma ned någonstans men skulle de kunna komma upp samma väg? Och om de lyckades, skulle Nuba’hs gröna djungler breda ut sig bortom dem eller - ingenting alls? Inför denna mäktiga bergskedja kände sig Ale så liten att han började undra om världen verkligen fortsatte bortom dem.

Men än så länge höll sig floden nedanför bergen och dess lopp tycktes snarare bli lugnare ju längre uppströms de kom. Med ens stillnade vattnet nästan helt och de fann sig stående vid en liten märklig sjö. Sjön sträckte sig i en båge runt en utlöpare från berget och kändes på något sätt onaturlig. Förklaringen fick de när de fortsatte längs strandkanten. Det som de hade tagit för en utlöpare var i själva verket stora klippblock som tycktes ha rasat ned från berget, dämt upp floden och i dess ställe bildat den lilla sjön. Bortom raset återsåg de floden, lyckligt ovetande om de klippblock som snart skulle blockera deras väg. Men sjön var inte flodens enda väg förbi raset. På insidan om rasmassorna fanns det en öppning mellan två klippblock, genom vilken vatten rann in bara för att återvända genom en annan öppning längre nedströms.

Denna syn gav ny näring åt Ales fantasi. Varför hade så många klippblock samlats just här när de inte sett några alls tidigare? Vad hade funnits här innan raset? Tänk om här en gång funnits ett pass genom bergskedjan, ett pass som fyllts igen av de omgivande höjderna? Och tänk om vattnet i så fall tog den väg som människor en gång kunnat ta? Men mest av allt undrade han varför platsen föreföll honom så bekant och varför den tycktes kalla på honom.

Hans funderingar avbröts emellertid av upprörda röster som kom närmare. En bit från stranden skymtade en grupp lerhus och det var från dem som rösterna kom.

”Det är bäst att vi gömmer oss”, sade Toreld och drog med dem till ett buskage vid strandkanten. ”Folk utanför städerna brukar vara vidskepliga och ser inte med blida ögon på otrogna som oss.”

Från sitt gömställe kunde de se hur ett par dussin män och kvinnor rörde sig ned mot stranden. Flera av dem tycktes med vilda gester och högljudda vrål åkalla högre makter medan andra riktade glåpord mot någon mitt i folkmassan. När de kom närmare såg Ale hur de släpade en fånge mellan sig, en fånge som med sin släta och mörka hy skilde sig markant från de skäggiga och mer ljushyllta ökenborna.

”Nuba’h!” flämtade Ale.

”Tig”, viskade Toreld sammanbitet. ”Vi kan inte avslöja oss inför så många.”

Det var verkligen den förrymde livvakten som var ökenbornas fånge. Men trots sin belägenhet så verkade Nuba’h alls inte bekymrad utan rörde sig med höjt huvud och stolt blick. Han verkade rent av tillfreds med situationen och i det vanligtvis så uttryckslösa ansiktet fanns en antydning till ett leende. Ale gav Toreld en frågande blick men denne ryckte bara på axlarna.

”Drogad skulle jag tro”, viskade han. ”Det gör det än svårare att befria honom.”

”Om han nu är fånge” undrade Minn, ”varför har han då kvar sitt svärd?”

Först nu insåg Ale och Toreld att livvaktens svärdsskida inte var tom. Likväl gjorde han ingen ansats att dra sitt svärd. I stället lät han sig ledas ned i en liten båt på stranden och gjorde inget försök att fly ens när de sköt ut den i vattnet. Båten gled ut en bit i sjön och blev sedan liggande där, som om den tvekade varthän den skulle fortsätta. Men så greps den av en ström och började röra sig igen, inte mot flodfåran utan mot öppningen mellan klippblocken. Från männen och kvinnorna på stranden uppsteg ett jubel när farkosten försvann in i det okända. Några av dem blev sedan stående kvar medan andra rörde sig nedströms men alla blickar var fästa mot sjön.

Plötsligt hördes nya jubelrop och från sitt gömställe kunde de se orsaken därtill. Båten hade återvänt genom den andra öppningen men utan sin passagerare! De som hade rört sig nedströms fångade upp båten och förde den tillbaka och

allesamman återvände sedan under sång och skratt till varifrån de kommit. Först då vågade Ale, Minn och Toreld lämna sitt gömställe. Båten var helt tom och inga spår syntes till, varken av livvakten eller det han fört med sig.

”Vad gör vi nu?” undrade Ale.

”Vi följer efter förstås”, svarade Toreld bistert. ”Vi vet vart han tog vägen och vi vet hur vi själva kommer dit. Ned i båten med er!”

Ale och Minn lydde och Toreld stötte med foten bort dem från stranden. Det dröjde inte länge förrän samma ström som gripit tag i Nuba'h förde med sig dem också. De gled in genom grottöppningen och mörkret slöt sig omkring dem.

De kände snarare än såg hur grottan blev smalare. Ovanliggande stenblock tvingade dem att huka sig och skrovet skrapade ständigt i väggarna. Inget av detta hindrade emellertid båtens framfart och snart kände de hur den åter gled lättare. Framför dem syntes nu ett svagt ljussken i mörkret, ett ljussken som stadigt växte sig större.

Med ens så var de ute i det fria igen. Ale blinkade för att vänja sig vid ljuset och såg sig förvånad om. De svarta bergen var desamma men landskapet var förändrat. Borta var de torra och ändlösa sanddynerna och i stället bredde blomstertäckta ängar och lummiga skogar ut sig. Bortsett från en dalöppning i öster så omgavs dalen helt av höga toppar. Glittrande och skummande vattenkaskader kastade sig ned från bergssidorna och för första gången på länge hörde Ale fågelkvitter, inte måsars hesa skrikande utan småfåglars ljuva sång. Ale kände det som om de kommit från svåra vedermödor till ett underbart paradiset och insåg i samma ögonblick att han inte var den förste som känt så. Det här var den dal som Parators stam vandrat genom öknen för att finna, det var han övertygad om!

Plötsligt spräcktes idyllen av hotfulla väsande ljud. Floden passerade ett större buskage vars grenar sträckte sig ut i vattnet och det var härifrån som ljuden kommit. Ale och Toreld reagerade instinktivt och drog omedelbart sina svärd. Knappt hade klingorna lämnat sina skidor förrän de kom till nytta ty ögonblicket efter visade sig de som åstadkommit ljudet. Ut ur buskaget sträckte sig två enorma ormliknande varelser med huvuden stora som hästars efter dem. När käftarna vidgades blottades rader av vassa slemdrypande tänder.

”Jag tar vänster!” skrek Toreld och visade varför han fått Salahs förtroende som livvakt genom att med ett enda hugg skilja den ena ormens huvud från kroppen.

Hans rörelse fick båten att kränga till men Ale lyckades behålla balansen och följde upp med att hugga av den andra ormens huvud innan den hunnit angripa. De livlösa kropparna föll tillbaka in i buskaget - eller hade de ryckts tillbaka? - medan huvudena föll ned i vattnet och fördes bort med strömmen. För stunden var det åter tyst från buskaget.

”Här kan vi inte försvara oss”, röt livvakten. ”Vi måste lämna båten.”

Kanske hade han uppfattat något som inte Ale gjort ty knappt hade de satt fötterna på land förrän det åter prasslade i buskaget och ut ur det kom fler ormar, den här gången fyra till antalet. Ale rusade en av dem till mötes och uppfattade i ögonvrån hur Minn stod kvar och tycktes koncentrera sig.

”Ur vägen, flicka!” skrek Toreld och kastade henne bryskt till marken men blottade sig därmed för de tre andra ormarna. Ale lyckades snabbt fälla sin orm och rusa till undsättning men skulle de hinna avvärja alla de återstående ormarnas attacker? Två av huvudena höggs av innan de hunnit bita men den tredje hann sluta sina käftar runt Torelds lår. Livvakten skrek av smärta men behöll tillräckligt med sinnesnärvaro för att kunna pressa ned sitt svärd i bestens nacke och nagla fast den mot marken innan han själv segnade ned.

Ale sänkte sitt svärd för att hjälpa sin stridskamrat upp men tvingades snabbt att höja det igen. Än var inte faran över ty nu prasslade det ånyo i buskaget, såväl bakom honom som intill Toreld. Hur många ormar fanns det egentligen där inne? Han fattade ett snabbt beslut och ställde sig grensle över Toreld för att först ge honom en möjlighet att krypa undan. Från den sidan närmade sig nu något stort och med svärdet i försvarsställning gjorde han sig beredd att möta det.

Till hans förvåning var det inte ännu ett ormhuvud som kom fram utan en människa, därtill en som han kände igen.

”Nuba’h?” utbrast han.

”Hydera’h”, svarade han på sitt märkliga tungomål och höjde sina händer.

I händerna bar han emellertid inte sitt svärd utan tända facklor. Den ena slängde han över till Minn, som vimmelkantig rest sig upp igen, medan han med den andra började bränna en av de redan huvudlösa ormarna.

”Hydera’h”, upprepade han otåligt och gestikulerade bakom Ale.

Ale vände sig om och tappade nästan andan inför den syn som mötte honom. Den orm som han fällt innan han vänt sig mot Torelds angripare låg inte längre

stilla utan hade sakta höjt sig över honom igen. Den blodiga stump som han lämnat bakom sig hade delat upp sig i två delar och ur var och en av dem växte inför hans ögon två nya huvuden upp.

”Stå inte bara där”, stönade Toreld bakom honom. ”Hugg för allt vad du är värd!”

Ale var inte sen att lyda. Det första huvudet föll innan det hunnit öppna sina käftar och han kastade sig sedan snabbt åt sidan för att undvika det bett som han visste skulle komma. Ett vinddrag bakom honom talade om för honom att han fattat rätt beslut och utan att titta så snurrade han runt och lät svärdet svepa genom luften. Ett köttigt ljud följdes av en tung duns och vid hans fötter låg nu också det andra huvudet.

”Flytta på dig!” skrek Minn och sprang fram med sin fackla.

Han hann inte mer än ta ett steg åt sidan förrän hon kastade sig förbi honom och brände de två stumparna som ännu skakade i sina dödsryckningar. Nuba’h klev fram till hennes sida, synade hennes värv och nickade bekräftande.

”Hydera’h”, sade han en tredje gång men där gången skakade han på huvudet och släckte sin fackla mot marken.

I stället återvände han till sin fallne kamrat, ryckte upp hans svärd och räckte honom så sina båda händer, den ena öppen och det andra med ett löst grepp om vapnet. Med en utmanande min mötte han Torelds blick och väntade på hans drag.

Toreld stirrade först på svärdet och sedan på den öppna handen. Med behärskat lugn höjde han tre fingrar varvid Nuba’h höjde tre fingrar och sedan tre fingrar till.

”Det vill jag se först innan jag tror på”, spottade Toreld fram, tog emot kamratens öppna hand och lät sig hjälpas upp.

Han haltade fram till buskaget och drog undan några grenar. Ale flämtade när det som dolt sig där inne nu blottades. De huvudlösa kropparna låg stilla på marken men i stället för att sluta i ormstjärtar så förenades de alla i en enda väldig kropp. Det var ett vidunderligt kreatur som inte liknade något Ale sett tidigare. Den var gråbrun till färgen med fjäll så kraftiga att de påminde om en metallbrynja. Under kadavret stack fyra ben fram, så korta att de inte såg ut att räcka till för den väldiga kroppshyddan men med spretiga klor som ännu i dödsögonblicket hårt klamrade sig fast i markens rötter för att hålla balansen. Det var alltså mot denna enda best de slagits, inte mot ormar.

”En hydra”, sade Minn som svar på Ales outtalade fråga. ”Kommer du inte ihåg att Ummar talade om ett sagoväsen med huvuden som får två nya huvuden varje gång ett huggs av? Nuba’h måste också ha hört sagorna och visste därför att bränna halsstumparna.”

Ale svalde hårt. De hade med nöd och näppe klarat fyra huvuden. Skulle de ha klarat åtta? Eller sexton? Den man de jagade hade nu räddat deras liv. Toreld måste ha insett detsamma ty han nickade bistert, lät sitt svärd glida ned i skidan igen och vände sig åter till sin kamrat.

”Nästa gång vinner jag”, muttrade han.

”Vad handlade det där om?” undrade Ale.

”Arenakämparnas ed. Vi slåss inte till siste man utan den som faller flest fiender är den som får kräva segern. Jag högg av tre huvuden men med sin fackla hindrade han sex nya huvuden från att växa ut och han kräver därför segern. Tills vidare går Nuba’h alltså fri men vänta bara tills vi råkar i ny strid.”

12. Ödets gång

”Den som vandrar i cirklar är snart tillbaka där han började.”

Okänd filosof

Minn synade Torelds skada utan någon större entusiasm. På sätt och vis hade han förtjänat den efter sitt idiotiska beteende under striden. Hur kunde han inbilla sig att hans klumpiga svärd kunde mäta sig med hennes krafter, de krafter som fällt Nidafrosts drakar från himlen och hållit själva isens härskarinna stången? Den där hydran kunde gott ha bitit honom i huvudet i stället, ingen skulle ha märkt någon skillnad. Men det kunde han inte förstå ens nu när han satt där med sitt uppfälta ben.

”Vad hade du där att göra, flicka lilla?” muttrade han och skakade på huvudet. ”Sedan när började Cindarells jäntor ta sig an mäns värv?”

Minn bet ilsket ihop och skrubbade hans sår extra kraftigt. Livvakten grimaserade illa men nekade henne tillfredsställelsen av ett stönande. I stället fortsatte hans dumma ord att komma.

”Du hade ju inte ens dragit ditt svärd. Vad hoppades du åstadkomma egentligen?”

Minn hade god lust att låta honom få känna på de krafter som hydran undsluppit men i det ögonblicket kände hon Ales hand på sin axel och lugnade sig omedelbart. Han och Nuba'h hade undersökt omgivningarna och återvänt utan att hon märkt det.

”Ingenting”, muttrade hon i stället.

Det var trots allt bäst så. Toreld må vara deras landsman men hon litade inte på honom och hennes krafter kunde göra mer skada än nytta om de avslöjades. Han sneglade misstänksamt på henne, som om han hört hur motvilligt orden kommit.

”Såret är ytligt och det finns inget gift i det”, sade hon för att byta samtalsämne. ”Det kommer att bli bra utan min hjälp.”

”Tack för ingenting då”, sade livvakten sarkastiskt och vände sin uppmärksamhet mot de andra i stället. ”Nåväl, min gode Nuba’h, varthän nu?”

”Till staden”, svarade Ale i den förrymdes ställe. Han såg märkbart tagen ut.

”Staden? Säg inte att du också tror på min tanklöse kamrats sagor?”

”Det är nog bäst att ni får se den med era ögon.”

”Ja, någon annans ögon tror jag inte på”, morrade Toreld och reste sig upp med en ansträngning. ”Led vägen dit men vet att jag leder vägen tillbaka till Saabahl sedan.”

Under tystnad begav de sig in bland dalens lummiga träd. Efter den långa ökenvandringen var det som att träda in i en ny värld. De omgivande svarta bergen som hukade sig över dem slukade visserligen en del ljus men bidrog också till en känsla av beskydd och Minn kände det som om de befann sig i ett orört paradiset. Ändå var det något som var fel. Den flod som de kommit in längs hade försvunnit ut ur dalen igen, kanske hade det ras som en gång blockerat passet också ändrat dess lopp, och de följde i stället en uttorkad flodbädd som dalens eget smältvatten inte förmådde fylla. Dalen blev också torrare och tystare ju längre in de kom. Den måste ha varit full av livskraft en gång i tiden men var nu döende.

Hon kunde heller inte undgå att notera hur Ale ständigt såg sig om, som om han kände igen sig. Hon försökte följa hans blick och greps med ens av en svindlande känsla. Landskapet omkring dem var kuperat men just där de gick var det platt. Gräset var lika högt som i resten av dalen men träden höll sig undan. Det var en väg som de gick på, om än en sedan länge igenvuxen sådan. De var alltså inte de första människorna här utan andra hade gått före dem. Men vart hade de gått? Svaret fick hon i nästa ögonblick.

Skogen öppnade upp sig och de fann sig stående i en glänta. Marken täcktes av stenplattor, mossiga och spräckta av rötter men ännu fullt synliga. Mellan träd och buskar kunde skönjas räta rader av stenblock som inte kunde vara något annat än rester av husgrunder. Dalen hade hyst ett okänt folk och detta hade varit deras stad.

”Det var den här staden jag såg i min syn”, viskade Ale. ”Men var finns invånarna nu?”

”Den där byggnaden kanske kan ge oss svar.”

Mitt bland ruinerna fanns det en liten stenbyggnad som tycktes ha motstått stadens förfall. Den skilde sig också från ruinerna såtillvida att den inte var murad

utan snarare verkade vara uthuggen ur ett enda stort stenblock. Byggnaden var kubformad, lika bred som hög, och på ena sidan ledde en valvgång in i dess inre.

”Vad vill det här säga?” utbrast Toreld då de kom närmare.

Ovanför valvgången såg han det som Ale och Minn redan anat skulle finnas här, en relieff föreställandes Cindars heliga triak. Av någon anledning var den avtecknad mot en sol men det kunde ändå inte råda något tvivel om byggnadens syfte. Byggnaden hade en gång varit ett kapell tillägnat cindariernas gud. De var emellertid för tagna av stundens allvar för att besvara livvaktens fråga utan fortsatte spända in i kapellet.

Stenbyggnaden saknade fönster men ur ett hål i taket föll det in ljus som lyste upp dess inre. Den bestod av ett enda rum som var tomt så när som på en staty i mitten. Statyn föreställde en människa i naturlig storlek som knäböjde med ryggen vänd mot dem. Händerna var höjda ovanför det böjda huvudet och knäppta kring något som såg ut som en stor ring. De tre valvlösa väggarna saknade utsmyckningar, kanske hade de nöts bort av tidens tand, men nedanför dem bröt tre linjer av vita marmorplattor av mot det i övrigt svarta granitgolvet och möttes på den plats som statyn stod på. Hålet i taket öppnade sig rakt ovanför statyn, ett cirkelrunt hål som nu när solen stod som högst på himlen helt fylldes av dess gyllene skiva. Inget av detta påminde om Cindarells heliga hus.

”Byggnaden måste ha funnits här innan de kom”, viskade Minn i vördnadsfull ton. ”Kanske var det ursprungligen tillägnat någon solgud innan det gjordes om till Cindars hus.”

”Men vad betyder då det här?” undrade Ale. ”En tacksägelse till Cindar?” Minn skakade dock på huvudet och pekade på golvet.

”Titta på de tre linjerna”, sade hon. ”De måste symbolisera Cindars tre vägar. Och de leder fram till statyn. Kanske föreställer den en man som underkastar sig sitt öde.”

”Vilket öde då?”

Innan Minn hunnit svara hade Nuba'h klivit in och fram till statyn. Med bister min pekade han först på den stora ringen och sedan på sin egen hals. Den föreställde en halskrage. Statyn föreställde en man som underkastade sig en annan man, en slav!

”Deras flykt från fångenskapen var alltså meningslös”, sade Minn. ”Deras öde hann ifatt dem och de förlorade åter sin frihet.”

”Rivanerna var högmodiga och salassierna begick förräderi”, mumlade Ale. ”Men vad gjorde paratorerna för att ådra sig Cindars förbannelse?”

Modfällda gick de ut ur kapellet till den väntande Toreld. Han petade sina naglar med en dolk och tycktes göra sitt bästa för att se ointresserad ut men utan att lyckas dölja sin otålighet.

”Nuba’h tror att hans folk förts bort av människojägare, antagligen genom dalgången i öster då det är den enda vägen ut härifrån. Men ni tror bestämt något annat och har gjort så hela tiden. Nu vill jag veta vad ni gör här egentligen.”

Minn tittade på Ale och denne nickade till slut medgivande.

När den heta dagen övergått i en kall natt satt de samlade kring en värmande lägereld. Nuba’h hade gett sig av för att samla ved och under tiden hade Toreld fått höra hur Ale och Minn skickats över haven för att söka upp Cindars förlorade stammar.

”Så nu menar ni att det mitt i detta ingenstans finns folk från Cindarell?” frågade livvakten skeptiskt.

”De är inte från Cindarell”, försökte Ale tålmodigt förklara, ”men de hör hemma där och vi vill hjälpa dem dit.”

”Ja, så vilse som de är så får de säkert nytta av er hjälp”, fortsatte Toreld hånfullt.

”De behöver all hjälp de kan få. Din också.”

”Ingen har hjälpt mig mer än jag själv. Varför skulle jag då hjälpa andra?”

”Du borde kanske fråga dig *varför* ingen hjälper dig”, insköt Minn. Hennes tålmod var redan slut.

”Men om vi lovar att hjälpa dig, hjälper du då oss?” skyndade sig Ale att säga.

Toreld betraktade dem misstänksamt.

”Den enda hjälp jag behöver är på arenan”, sade han. ”Därefter klarar jag mig själv.”

”Så då hjälper du oss att söka efter folket?”

Ales fråga besvarades med en axelryckning.

”Vilket folk då? Ert folk? Nuba’hs folk? Hur många folk finns det i de här ödemarkerna? Hur många sagofolk ska vi jaga egentligen?”

”Hydran var också ett sagoväsen”, insköt Minn torrt.

Toreld blängde på henne men ryckte sedan åter på axlarna.

”Jag har väl inget val nu när ni alla tre vill söka vidare. Men där spåret slutar, där slutar också min hjälp och sedan vill jag ha betalt, är det uppfattat?”

Minn tyckte att Ale var lite väl snabb att nicka sitt bifall men i detsamma kom Nuba’h tillbaka och samtalet dog ut. De intog kvällsvard under tystnad, var och en med sin egen uppfattning om deras mål, och lade sig sedan att vila. Vem av dem som hade rätt kunde bara tiden utvisa.

Följande dag ledde Nuba’h dem genom dalgången och upp mot en högplatå. Trots den ansträngande uppstigningen så blev hans humör allt bättre, som om varje steg förde honom närmare hans hemtrakter. Han trodde fortfarande att det var hans folk som bebott den dal som sedermera övertagits av hydran och ingen hade haft hjärta att ta den villfarelsen ur honom. Å andra sidan, varför skulle inte de människojägare som fört bort Parators stam ha kunnat föra bort Nuba’hs stam också? Kanske skulle deras jakt återfinna inte bara en utan två förlorade stammar.

Minn däremot fann det allt svårare att gå. Det illamående som börjat komma över henne den senaste tiden gjorde det nu allt oftare och hon kände sig klumpig och tungfotad. Hon hade försökt behålla ett tappert ansikte utåt men inte kunnat dölja det för de andra. Ale hade erbjudit sig att bära hennes packning men mer hade han inte kunnat göra. Han mådde hur som helst själv inte så bra ty solen brände starkare uppe bland bergen än vad den hade gjort i öknen. Nuba’h hade vid ett tillfälle oroligt talat om djungelsjuka men här fanns ju inga djungler och varför skulle bara hon ha drabbats av den? Toreld däremot hade föraktfullt antytt kvinnliga besvär men sådana hade hon tack och lov sluppit på ett tag. Hon kunde bara härda ut och hoppas att deras mödosamma jakt snart skulle vara till ända.

Till slut kom de i alla fall upp på högplatån. En svalkande bergsluft välkomnade dem och för första gången sedan de lämnade Saabahl kunde de lägga av sig sina heltäckande kläder. Högplatån visade sig visserligen vara öde men Nuba’hs skarpa ögon upptäckte flera spår efter människor. Än fann han rostiga vapen och redskap,

än fann han gamla ben av tamboskap. Markerna var emellertid för torra för att kunna föda en befolkning så kanske hade de som en gång bott här vandrat ned från högplatån och slagit sig på människohandel i stället. Men var hade de i så fall vandrat ned någonstans? De bergssidor som tett sig så oöverstigliga när de betraktat dem nedifrån öknen visade sig vara än brantare när de själva befann sig bland dem. Hade de ens varit intresserade av att klättra ned? Från den höga platån kunde de blicka ut över den ändlösa öknen som de själva med möda genomkorsat. Hur torra än bergen var så fann Minn det föga troligt att någon skulle vilja byta dem mot öknen. Hur som helst så fortsatte de att finna spår i markerna så förhoppningsvis var de fortfarande på rätt väg.

Efter ytterligare några dagar bar det nedåt igen och tecknen på invånare blev både fler och färskare. Till och med Minn kunde nu urskilja spåren efter olika sorters djur och det dröjde sedan inte länge förrän de stötte på dem som lämnat dem. Får, getter och en och annan ko betraktade dem utan fruktan när de passerade, uppenbarligen vana vid människor. Snart såg de också små hus i fjärran men undvek dem noga då de ännu inte visste om vänner eller fiender väntade dem. Däremot styrde de stegen rakt mot den rökpelare som steg upp mot himlen framför dem. De närmade sig nu en stor bosättning och det oundvikliga mötet med det folk som en gång fört bort Parators stam från sin skyddade dal.

Deras vandring slutade tvärt vid en brant. Från den ledde små stigar ned till en väldig floddal som skar tvärs igenom den väldiga bergskedja de följt. Åt ena hållet kunde de se hur floden omgiven av ett smalt grönt band rann ut i den annars så ofruktbara öknen som fortsatte ända bort till horisonten i norr. Åt andra hållet däremot kunde de skymta hur skogar och djungler sträckte sig lika långt söderut, så tätt att det såg ut som en enda stor grön matta. Mitt emellan dessa två ytterligheters landskap lyste solen, varken i norr eller i söder utan rakt ovanför dem. Från Nuba'hs läppar uppsteg glädjefulla ord som inte behövde någon översättning. Han hade hittat hem.

Men glädjen förbyttes snart i vrede när han blickade ned i själva floddalen. De branta bergssidorna var genomborrade av grottgångar, förbundna med avsatser och stegar, och det var ur dessa som röken från många små eldar steg upp och samlade sig till den stora rökpelare som väglett dem den sista biten. Nedanför bergen sysselsatte sig människor med att bruka åkrar, dra in nät och underhålla skepp. Det hela hade kunnat vara vilket samhälle som helst om det inte hade varit för det andra som Nuba'h först av alla sett.

Det var nämligen inte alla som var sysselsatta. I några av de högst belägna grottorna satt grupper av håglösa män och kvinnor. De tog sig inte för någonting utan stirrade bara likgiltigt framför sig och i deras ansiktsuttryck syntes ingen livslust, bara uppgivenhet. Inga stegar ledde till deras grottor och de satt fångade på berget likt djur som fallit nedför en avsats och varken kunde komma uppåt eller nedåt. En enda sak skilde dessa fångade män och kvinnors yttre från deras fria likar nedanför och det var deras hudfärg. Fångvaktarna var ljusa som de själva, fångarna mörka som Nuba'h. De hade hittat människojägarna.

”Jaha”, sade Toreld lakoniskt. ”Här har ni era fränder. Gå ner och prata med dem så att vi kan återvända sedan.”

”Tror du verkligen att det där är Parator?” utbrast Ale förfärat. ”Jag vägrar tro att Cindars folk skulle ha valt en sådan skamlig väg.”

Livvakten ryckte på axlarna.

”Det gäller att äta eller ätas”, sade han. ”Hade du hellre sett att de var fångarna?”

”Tänk på att Riva höll sig med trälar”, inflikade Minn försiktigt. ”Och Salassa sålde sina bröder som slavar. Det är kanske inte så konstigt att Parator också sett sig nödsakade att välja en sådan väg.”

”Men hur ska vi då kunna finna en kung bland dem?” mumlade Ale förtvivlat men avbröts av upprörda ord från Nuba'h. Toreld åhörde dem utan att röra en min och skakade sedan bara på huvudet.

”Den hetsporren vill gå till anfall och befria sina fränder”, suckade han. ”Hur då, gamle vän? Det är säkert flera hundra krigare där nere. Ska vi omringa dem?”

”Det skulle kunna hjälpa oss”, funderade Ale. ”Om tvingar av dem deras orättfärdigt tagna fångar så kan vi kanske lättare förmå dem att överge sin väg och följa med oss tillbaka.”

”Börja inte du också. Vi är inte starka nog att rå på dem. Det kommer att sluta med att vi själva blir deras fångar.”

”Det är vi visst det”, genmålde Ale och till Minns förskräckelse pekade han på henne. ”Minn, visa dem”, fortsatte han innan hon hann hindra honom. ”Visa dem hur du klarade av drakarna på Cinda.”

”Jag vet inte om det är så klokt...”, började Minn men avbröts av Toreld.

”Jag såg hur hon klarade av hydran”, sade han hånfullt. ”Mycket imponerande.”

De betänkligheter mot att avslöja sina krafter som Minn sökt ge uttryck för skingrades snabbt av livvaktens ord.

”Jag borde kanske visa det på dig i stället”, fräste hon men Ale skyndade sig att träda emellan.

”Snälle Toreld”, bad han, ”reta henne inte. Hon besitter faktiskt oanade krafter som kan vara oss till hjälp.” Sedan vände han sig direkt till Minn. ”Minn, du behöver inte förneka dig själv. Visa dem vad du kan, visa dem vem du är.”

Toreld försökte ge svar på tal men Nuba’h måste ha förstått delar av Ales ord och började nu argumentera med sin kamrat på sitt främmande tungomål. Under tiden drog sig Minn undan med Ale.

”Jag kan inte göra det”, viskade hon. ”Se på dem. Det var en sak att anfalla Nidafrosts yngel men människor. Människojägare eller ej, jag kan inte kallblodigt utöva magi mot dem. Tänk om jag förlorar kontrollen och skadar dem? Tänk om jag rent av dödar några av dem?”

”Men finns det inte något annat sätt? Du är vårt och Parators enda hopp.”

Minn funderade. Hon ville inte förlora kontrollen över sina krafter så som hon gjort på Cinda och bringa död och förintelse över sin omgivning. Men hon hade sett hur magiker som Morvana, Cindarios och Almina lyckats förvränga andras sinnen utan att dessa ens märkt det. Och alvinnan Elvina hade sedan lärt henne mer om naturens krafter och hjälpt henne att nyttja dem. Tillsammans hade de med dimmor, skuggor och dylikt dolt skogens djur för de tjuvjägare som olovligen smugit sig in på alvernas marker i östra Cindarell. Som de hade skrattat när jägarnas tilltänkta byten gått fram och nosat på dem och till och med stulit deras mat utan att någonsin upptäckas. Till slut hade jägarna lämnat skogen, inte för att de tvingats bort av alverna utan av egen vilja i tron att där inte funnits något byte, och de hade därför heller inte haft något intresse av att återvända. Nog vore väl det tillvägagångssättet att föredra?

”Jag skulle kunna dölja er för deras ögon och öron”, sade hon till slut. ”I skydd av mörker och tystnad kan ni så befria fångarna. När paratorerna väl berövats sitt levebröd så blir de kanske mer hågna att välja sig en ny väg. Låt oss bara invänta skymningen.”

Toreld gjorde en överdriven bugning åt hennes håll.

”Jag ber om ursäkt för mina hårda ord”, sade han sarkastiskt. ”Inte kunde jag ana att vi hade en trollkvinna bland oss med förmågan att frammana natt. Skulle du kunna låta mitt skägg växa en tum till nästa månvarv också?”

”Jag borde göra något åt ditt förstånd i stället”, genmålde Minn med ansträngd behärskning. ”Förstår du inte att de skulle bli misstänksamma om det blir mörkt och tyst före skymningen? Jag kan nog klara av min uppgift men kan ni klara av er?”

Ale nickade och detsamma gjorde Nuba'h efter att ha fått planen översatt.

”Jag måste sannerligen sakna förstånd som går med på detta”, suckade Toreld uppgivet. ”Måtte det bli en mulen natt.”

De sökte upp en skyddande klippskrevla var de kunde hålla sig gömda fram till skymningen. Under tiden kunde de betrakta allt som skedde nedanför dem. Ett större skepp som seglat nedströms lade till och iland fördes rader av mörkhyade män och kvinnor sammanbundna med rep kring halsarna. De nyanlända delades upp i grupper som sedan fördes åt olika håll. Hjärtslitande scener utspelades när män skildes från sina hustrur och mödrar från sina barn men ingen vågade sätta sig upp mot människojägarnas vapen.

Men till Minns förvåning fördes alla fångar genast till grottor, där de blev sittande lika överksamma som sina olycksbröder. Rivanerna hade använt trälar för att överleva på det karga Cinda medan salassierna använt slavar för att köpslå om sina egna liv. Deras handlingar må ha varit oförlåtliga men inte oförklarliga. Paratorerna däremot tycktes inte ha några motiv för sitt illdåd. Inga fångar sattes i arbete trots att arbetsuppgifter inte saknades i floddalen. Ingen nöd tycktes heller råda i floddalen som tvingade invånarna bortom hederliga värv. Så varför ägnade de sig åt detta?

Svaret kom strax före skymningen då en mindre karavan anlände norrifrån, varvid hornstötter kallade ut fångarna ur deras grottor. Några av de nyanlända hörsammade först inte kallelsen men lärde sig snabbt dess betydelse ty brinnande projektiler som spred en tjock, oljig rök slungades in till dem och tvingade ut dem. Där stod så slavar på sina hyllor, man som kvinna och gammal som ung, och underkastade sig de hugade spekulanternas blickar, likt köttstycken i en slaktarbod. Torelds sarkastiska ord om att äta eller ätas kom till henne åter. Så kunde det väl ändå inte vara...?

Onda aningar uppfyllde Minn och avlägsnade det sista av hennes tvivel inför det som komma skulle. Och varför inte förresten? Vad var det Ale hade sagt? Att hon skulle våga vara sig själv? Det hade han faktiskt alldeles rätt i. Alltför länge hade hon tvingats dölja sina krafter - från pöbelns vidskepelse och maktens misstänksamhet i Cindarell, från drakarnas spanande blickar på Cinda och nu från saabahliternas skräck för det främmande och okända. Det var inte mer än rätt att hon nu fick visa vad hon och hennes förmågor dög till. Tidigare hade hon med stigande nervositet följt solens bana över himlen. Nu kunde hon knappt vänta på att den skulle försvinna bortom bergen bakom dem.

Till slut kom natten. De andra var redan på väg ned och Minn var äntligen ensam med sina krafter. Toreld hade satt sig på tvären in i det sista. Han hade insisterat på att de skulle ikläda sig endast kjortlar och lämna ifrån sig sina vapen för att kunna röra sig tystare. Minn hade bara ryckt på axlarna åt det hela. Ju fler åtgärder de vidtog, desto mer skulle de få skämmas när hon visat dem vad hon kunde, och hon tänkte inte låta det störa hennes koncentration.

Hon slöt ögonen, väl medveten om att hon inte behövde sina vanliga sinnen för att styra sina krafter. Likt en blomma öppnade hon sig för den omgivande naturen och lät små frön av sina krafter flöda ut och söka rotplatser. Mörkret var det första hon kände, det skulle vara lätt att förstärka så att människojägarna inget såg. Sedan kom tystnaden, den som hon ämnade fylla deras öron med. Den mjuka vinden och den svala luften kom därefter. Kanske kunde hon använda detta för att stilla deras andra sinnen, ja rent av vagga dem till ro och söva dem. Något liknande hade hon inte gjort förut men den här natten kändes ingenting omöjligt. Högt ovanför allt detta svävade den stora och tysta månen. Det var en klar natt men för att ge sina vänner en signal, och som en pik till Toreld, hade hon lovat att dölja dess ljus som ett tecken på att de kunde resa de första stegarna. Hon formade läpparna till en mjuk kyss och vände dem mot himlakroppens silverglänsande yta.

Men plötsligt så avbröts hennes koncentration tvärt och hon spärrade upp ögonen. Vad var det? Hon hade känt en våldsam stöt mot magen men när hon såg sig om så fanns det inte någon där. Förtvivlat försökte hon återvinna sin fattning men av någon anledning så började hon svettas trots den svala nattluften. Var det hennes illamående som återvände? Det kunde inte hindra henne. Hade hon inte helat skador där till och med den skadade själv gett upp? Hade hon inte lockat livet åter och tvingat döden att vända om? Det var under klosterprovet för länge sedan som hon först gjort det då hon räddat den skadade björnmamman åter till livet och

det var under sin vistelse hos alverna som hon lärt sig mer om livets kraft. Vad var då ett litet illamående? Det kunde inte hindra henne. Det fick inte hindra henne!

Med en kraftansträngning så sökte hon åter sträcka ut sina krafter bara för att än en gång ansättas av den plötsliga smärtan. Åter kom hågkomster från hennes tid i klostret, hennes första stapplande steg på den magins väg som den gamle besvärjaren Elrind pekade ut åt henne. Men denna gång var det inte det framgångsrika klosterprovet som föresvävade henne utan den fruktansvärda mardröm som kommit efteråt, den mardröm som följt på separationen från Ale och som förebådat Legims död, den mardröm som hon så länge sökt glömma. I den drömmen hade hon på en samma gång gett upphov till liv och förstört det. De krafter att ge liv som alla kvinnor ägde hade hon förstört med sina egna krafter och hon hade vaknat från drömmen i en blodig säng. Nunnorna hade förklarat det med att hon blivit kvinna men hon hade vetat bättre, hon hade förstått tecknen. Det som hon aldrig sett hos Elrind, det hade drömmen öppnat hennes ögon för, och hon hade sedan sett det hos de andra magiker som hon lärt känna. Den oerhörda styrka som fanns i magin kunde skada det bräckliga käril som den flödade genom, den fantastiska kraft som kunde forma världar kunde också förgöra människor. Och med ens förstod hon. Smärtan kom inte utifrån utan inifrån.

Med ett skrik föll hon till marken och all kraft rann ur henne som vatten ur en sprucken kruka. Hennes kropp genomfors av skälvningar och en olidlig smärta strålade ut i alla hennes lemmar. Men den smärta hon själv kände var ingenting mot den smärta hon fruktade att hon åsamkat den hon bar inom sig.

13. Handel med kött och blod

”Det som kommer upp måste förr eller senare komma ned igen.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Ale blickade ut från klippavsatsen, lika förtvivlat nu som alla gånger tidigare. Det var fortfarande omöjligt att fly härifrån. Uppåt lutade sig det släta berget nästan över honom och nedåt kunde han inte ens se bergssidan, bara de hårda och skrovliga klippor som väntade fem manslängder längre ned. Det kändes som om de hade suttit här en evighet, trots att det var så sent som föregående natt som de hade fångats in.

Med en suck återvände han in till grottans skuggor igen. Nuba'h satt ännu i samspråk med de två landsmän som också befann sig här medan Toreld envist vägrade tala med någon av dem. Ale kunde inte gärna klandra honom. Det var Nuba'h som lett dem till människojägarna, det var Minn som uppmuntrat dem att smyga ned bland dem och det var Ale som röjt dem genom att springa tillbaka.

Men vad annat kunde han väl ha gjort? Minns plågade skrik ekade ännu i hans öron. Så fort han hade hört det hade han glömt allt annat och försökt smyga tillbaka, varvid han ådragit sig vaktposters uppmärksamhet. Kanske hade han hunnit tillbaka till Minn och sitt svärd om inte Toreld sökt rädda situationen genom att ge sig tillkänna och tilltala dem på cindariernas språk. Vakterna hade emellertid inte brytt sig om hans ord, nej de tycktes inte ens ha förstått dem, utan tillfångatagit dem alla tre.

Det hade inte dröjt länge förrän deras fatala misstag helt och fullt gått upp för honom. Det var inte bara språket som utgjorde en barriär mellan dem och deras fångvaktare. När de förts genom människojägarnas läger och beskådats av deras nyfikna blickar så hade än fler skillnader kommit i dagen. Deras tonfall, deras kroppsspråk, deras bronsfärgade hud och deras mörka skägg och ögon hade uppvisat större likheter med Saabahls många folkslag än med Cindarells. Detta folk kunde inte vara Parator.

Men lättnaden över att paratorerna alltså inte ägnade sig åt människojakt hade snabbt ersatts av insikten om att deras belägenhet nu var än svårare. De hade inte någon frändskap med dessa människojägare att vädja till utan deras liv var lika lite värda som de andra fångarnas.

De hade förs till en av de mer avlägsna klippavsatserna och av fångvaktarnas hånfulla gester hade han förstått att de skulle få sitta där utan mat och vatten för att mjukna och bli mer fogliga. De hade tvingats upp för märkliga stegar, tillverkade av ihåliga trärör lätta som pergament men hårda som sten, som sedan lyfts bort och lämnat dem kvar i ett fängelse utan lås eller galler men likväl ett fängelse.

Ändå var det inte någonting av detta som uppfyllde hans tankar. Nej, det var det faktum att han ännu inte visste vad som hade hänt med Minn. Varför hade hon skrikit? Varför hade inte hennes krafter skyddat dem? Hade hon också tillfångatagits och var befann hon sig i så fall nu? Hur mycket han än hade spanat från deras högt belägna fängelse så hade hans blick inte lyckats fånga henne. Han hade sett hur människojägare fortsatt att föra fångar in från djunglerna i söder och han hade sett hur köpmän fortsatt att ta med sig fångar ut ur lägret längs floden norrut. Ja, han hade till och med sett hur hans svärd förts till en grotta en bit uppåt floden men det enda som hade berört honom var det som han inte hade sett. Han hade inte sett Minn.

När skymningen föll befann han sig åter ute på avsatsen. Nu gick det inte längre att urskilja något på marken och kanske var det därför som hans tankar för en stund lämnade Minn. Vad som än hade hänt henne så hade hon inte kommit till deras undsättning. Det var därför upp till honom att göra något. Men vad? Han hade förlorat Minn, han hade förlorat sina färdkamraters förtroende och han hade förlorat sitt svärd. Han hade bara sig själv att lita till. Men vad skulle han kunna åstadkomma på egen hand? Vad skulle Minn ha gjort i hans ställe?

I sina tankar gick han igenom de många faror som han och Minn hade mött tillsammans. Det hade funnits en tid då de haft vare sig svärd eller övernaturliga krafter till sin hjälp. Då hade farorna visserligen inskränkt sig till dem som kunde möta kringstrykande barn på Gyldes gator. Men varken kloaker eller hustak hade varit dem främmande och de hade kunnat nyttja såväl styrka och snabbhet som påhittighet för att klara sig.

Varken styrka eller snabbhet var dock till någon nytta nu och vad påhittighet beträffade så måste han medge att Minn hade besuttit mer av den. Han skulle kanske kunna klara en klättring men i mörkret skulle den vara ännu farligare.

Föregående natt hade han hört hur någon fallit från en grotta intill. När morgonen kom hade den stackars rymlingen ännu legat kvar på marken, uppenbarligen med bägge benen brutna. Människojägarna hade tittat till honom, skakat på huvudena och utan att bry sig om de bönfällande ropen från såväl rymlingen som från flera av grottorna hade de släpat honom till floden och överlämnat honom till den. För dem hade han tydligen inte längre varit arbetsför och därmed inte längre av värde.

Vad annat kunde han göra då? Han fortsatte rannsaka sitt förflutna. Efter det att de lämnat Gylde så hade de haft hjälp av vapen och magi, först andras såsom Legims och Elrinds och sedan mer och mer sina egna. Men utanför Cindarell hade det varit svårare. På havet hade de varit utlämnade åt naturens krafter och beroende av skepparen Bahrans skicklighet och allfadern Cihrinds klokhet. Än värre hade det varit på Cinda, där de åter varit ensamma och naturen visat sina mest skoningslösa sidor. Men likväl hade de lyckats och det hade varit mycket tack vare Minns och trälarnas förmåga att ta vara på det lilla som funnits att tillgå på den karga ön. Ben hade vässats till vapen, djurdelar sytts till säckar och växter flätats till korgar. Kunde den förmågan hjälpa honom nu?

Ale såg sig om på den smala avsatsen. Den tedde sig än kargare än Cinda och det enda som fanns här var surrande insekter, torr mossa och strävt gräs. Han ryckte prövande upp några grässtrån och granskade dem kritiskt. Var för sig var de inte till någon hjälp men skulle de kunna bli starkare om de tvinnades ihop? Skulle ett rep av dem kunna bära hans tyngd? Han ryckte på axlarna. Något annat fanns inte tillgå och något annat hade han heller inte att göra. De händer som var så bra på att svinga svärd och gripa sköldar fick nu nöja sig med att arbeta med gräs.

Det var inte lätt. Hans fingrar var alldeles för tjocka och klumpiga för denna typ av arbete och han började förstå varför det främst var kvinnor som ägnade sig åt det. Flera gånger var han på väg att ge upp men han behövde bara tänka på Minn för att hans händer skulle få förnyad energi. När solen hade gått ned gav månen honom ljus och snart hade han blivit så fingerfärdig att han kunde fortsätta även när månen gick i moln. Likväl hade han inte lyckats fläta mer än en manslängd innan sömnen blev honom övermäktig och inte ens det korta repet kändes starkt nog. Men han tänkte inte ge upp!

Så fort Ale vaknade igen så återupptog han sitt arbete. Deras fångvaktare hade uppenbarligen för avsikt att låta dem sitta där ännu en dag men flätandet hjälpte honom att hålla törsten och hungern borta. Medfångarna föreföll inte imponerade av hans rep men föredrog att spara på sina krafter och bara kasta enstaka skeptiska

blickar åt hans håll. Under hela tiden spanade han efter Minn utan att han fick en skymt av henne.

När dagen började lida mot sitt slut så slängdes en vattensäck upp till dem från en grupp vakter. Kanske hade de hoppats på att deras fångar skulle slåss om den men efter att ha utbytt några tysta blickar så valde de att skicka runt den mellan sig i stället. Vakterna såg besvikna ut och utbytte några hastiga ord under det att de pekade mot deras grotta. Men vad de än diskuterade så hann de aldrig sätta sina planer i verket ty i detsamma blev det liv och rörelse i lägret. Ytterligare tre köpmän anlände till lägret och drog till sig inte bara vakternas uppmärksamhet utan också Ales. En plötslig oro uppfyllde honom och glömsk för sin törst klev han bort till kanten för att närmare betrakta de nyanlända.

Vid en första anblick skilde de sig inte från andra resande i öknen. Köpmännen anlände med ett segelfartyg och bar långa heltäckande kläder som skydd för sand och sol så som de själva gjort. Men när de kom närmare insåg Ale att tygerna inte som brukligt var i enkla och mörka färger utan tvärtom bjärta och grälla. En av dem bar en solgul klädnad, en annan en mångul och den tredje var helt klädd i purpur. Av någon anledning ingav deras ankomst oro hos Ale.

Det blev snabbt uppenbart att dessa besökare inte var vilka som helst. De hedersbetygelser som de mottog överträffade dem som andra köpmän undfått. Inga pockande säljare blockerade deras väg för att pracka på dem just sina fångar och ingen kastade sig över deras utbud för att granska och peka ut fel som kunde motivera en prissänkning. Tvärtom så vek alla respektfullt undan och lät dem passera obehindrat. Besökarna själva föreföll emellertid helt oberörda av uppståndelsen runt omkring dem och rörde sig genom folkmassan lika lugnt som om de ännu befunnit sig i den öde öknen. Allt detta förstärkte Ales oro och det dröjde inte länge förrän han till sin fasa fick den bekräftad.

De färggranna männen fann till slut en man värdig deras uppmärksamhet, en man så fet att det inte gick att säga var hakan slutade och bröstet började, och en hetsig ordväxling följde. Ale hade sett tillräckligt av Saabahls handel för att förstå att det rörde sig om köpslagan och mycket riktigt så dröjde det inte länge förrän känslorna svalnade och en överenskommelse nåddes. Köpmannen i mångul klädnad släpade fram en kista som av hans ansträngningar att döma var mycket tung och gläntade på locket. Ale kunde inte se vad den innehöll men den fete mannen gjorde stora ögon och sträckte girigt fram sina händer. Köpmannen stängde dock hastigt locket igen och tecknade åt sin handelspartner att visa upp sin

vara. Denne nickade motvilligt och ledde honom med sig, ut ur Ales åsyn. Det dröjde inte länge förrän de återvände med en fånge mellan sig och när Ale kände igen henne kunde inte ens hans torra strupe hindra honom från att skrika högt. Fången var Minn.

Men vad var det med henne? Hennes ansikte var uttryckslost och hon rörde sig likt en sömngångare med långsamma och släpande steg utan att se sig om. Ingen tvingade henne och inga band fjättrade henne. Ändå följde hon med, utan brådska men godvilligt. Varför försökte hon inte fly? Varför använde hon inte sina krafter? Vad hade de gjort med henne?

Inte ens hans förtvivalade rop förmådde väcka henne ur dvalan. Hon antydde inte med en min att hon hört honom och hennes blick förblev fäst framåt. Kanske saktade hon in något på stegen eller så var det bara Ales förhoppningar som bedrog hans sinnen. Köpmannen i solgul klädnad vände sig emellertid omedelbart och sade något till henne. Också de andra två vände sig om och tecknade åt henne, den purpurkläddade med någon symbol och den i mångult med sin öppna hand. Som svar stannade hon och skakade på huvudet. Sedan höjde hon sina handflator och kände framför sig, som om där funnits en osynlig vägg. Till slut så tog hon ned händerna igen och fortsatte att följa efter dem, lika frånvarande som tidigare. Av någon anledning tycktes köpmännen finna uppträdet roande.

Ale försökte ropa efter henne på nytt men den här gången väckte han bara vakternas uppmärksamhet och två av dem klev med bestämda steg åt hans håll. I händerna bar de slungor och rykande luntor.

”Tig om du inte vill dra olycka över oss alla”, viskade en bister röst i hans öra och Torelds starka armar drog honom in i grottan.

”Jag kan inte låta det ske”, gnällde Ale. ”Vad gör de med henne? Vart för de henne?”

Han hade inte förväntat sig att få svar på dessa frågor men de kom och från oväntat håll.

”Cindars offer. Stad av sten. Flodens slut.”

Det var Nuba'h som svarat Ale på hans eget modersmål, om än med kraftig brytning, och i sin mun hade han lagt Cindars namn. Både Ale och Toreld betraktade den förrymde slaven förbluffat.

”Vad vet du om det här?” krävde de att få veta med en mun.

Nuba'h återgick till sitt eget tungomål och det så ivrigt att Toreld fick lugna honom för att förstå.

”Vad säger han?” frågade Ale otåligt. ”Vad vet han om de där köpmännen?”

Han fick vänta på sitt svar medan Toreld med stigande förvåning lyssnade till Nuba'hs tal. När han så vände sig mot Ale igen så var det med böjt huvud och sänkta axlar, som om han skämdes för något.

”Nuba'h säger att du hade rätt”, sade han motvilligt. ”Han har talat med sina landsmän. De har berättat om sitt land - Nuba'hs land - uppåt floden men också om en okänd och fruktad stad nedåt floden, en stad av sten till vilken deras folk i generationer har förts utan att någonsin återvända. De är emellertid inte de första att fångas och föras bort av dessa människojägare. De ord som Nuba'h yttrade har bevarats i hans eget folks sagor och de härrör från just detta första infångade folk.”

”Parator?” viskade Ale och livvakten nickade.

”För många mansåldrar sedan levde tydligen djungelns jägare i fred med bergens herdar. Men så kom en tid då strider utbröt mellan herdarna och ett annat bergsfolk som levde på att bruka jorden. Till herdarnas förvåning bad bönderna att få offras till en stor stenstad nedåt floden och de fick då så bra betalt att de övergav sina djur och började handla med människor i stället. Sedan den tiden var det slut med freden och många är de fria djungelfolk som förts nedåt floden till ett okänt öde i stenstaden.”

”Men varför sålde de just Minn?”

”De här första fångarna var ljushyllta och än idag betingar ljushyllta slavar ett högre pris. Hon sällar sig alltså till det försvunna folk du söker. Det är vår smala lycka att de nöjde sig med henne, annars hade vi två gått samma väg.”

”Vilken väg då? Vad kommer att hända med henne?”

Ale darrade i hela kroppen och knöt händerna så hårt att knogarna vitnade. I detta nu var han beredd att kasta sig utför klippan bara för att åter få förena sig med Minn. Toreld måste ha insett det ty hans kraftiga händer grep åter hans axlar.

”Det där åstadkommer ingenting”, väste han. ”Hennes öde är bortom din makt nu. Det enda vi kan göra är att ta chansen att fly innan det är för sent.”

Ale gav honom en frågande blick och fick ett skrockande som svar.

”De här människohandlarna skiljer sig inte från andra handelsmän”, förklarade Toreld. ”När säljare och köpare väl har kommit överens så vill de fira och glömma då de varor som inte bytt ägare. Se på dem! De kommer att festa hela natten och glömma allt annat. Jag har ännu inte träffat någon i det här landet som tål starka drycker och de här är säkert inga undantag. Om du bara får ditt rep klart så ska jag och Nuba’h visa vad arenakämpar går för!”

Toreld hade faktiskt rätt. Köpmännen hade till slavjägarnas jubel tagit fram välfyllda läglar och tappade frikostigt upp en rödskimrande dryck ur dem. Under sång och skråll drog sig så hela folkmassan nedåt floden och lämnade slavarna kvar i sina fånggrottor. Om de bara kunde nå marken så skulle ingen se dem fly, än mindre hindra dem. Om han bara kunde få sitt rep klart.

Ale gjorde så gott han kunde men inte ens livvaktens optimism kunde skynda på arbetet. När skymningen fallit och musiken från människojägarnas firande ekat länge så var repet visserligen tillräckligt långt men knappast tillräckligt starkt. Toreld granskade det kritiskt.

”Det får bära eller brista”, sade han. ”Förhoppningsvis bär det mig tillräckligt långt ned innan det brister. Sedan kan jag resa stegen åt er.”

”Det är mitt rep!” protesterade Ale och försökte ta tillbaka repet. ”Det är inte mer än rätt att jag tar risken.”

”Det är mitt fel”, genmålde Toreld och höll hårt om repet. ”Hade jag trott på dig från början så hade vi kanske inte suttit här.”

Ale fruktade att de skulle slita sönder repet till ingen nytta alls då Nuba’h plötsligt blandade sig i och växlade ord med Toreld.

”Han frågar vad vi gör och jag försöker förklara för honom att en av oss måste komma ner för att stegen ska komma upp”, översatte han.

”Det är väl självklart...” började Ale men slogs sedan av det kloka i frågan. ”Varför det förresten?”

”Hur menar du?”

”Titta på stegen. Den är lättare än någon av oss och ändarna är krokiga för att fästa bättre. Om vi kan få en snara runt en av krokarna kan vi kanske dra upp stegen till oss.”

Toreld rynkade först på pannan men brast sedan ut i skratt.

”Ni ger er visst inte förrän ni alla bevisat att jag saknar förstånd. Men snara stegar klarar jag i alla fall av. Håll uppsikt över vakterna bara så ordnar jag resten.”

Någon försiktighet behövdes emellertid inte ty festen hade lockat bort varenda en av vakterna och månen täcktes av ett tjockt molntäcke. Det var därför ingen som såg hur en stege sakta restes mot grottan. Toreld bjöd Ale att klättra ned först och därefter Nuba'h och hans landsmän innan han själv lämnade deras fängelse.

”Vart nu?” viskade Toreld och Ale svarade utan att tveka med en nickning nedåt floden.

Lyktsken och sång vittnade om att festen ännu pågick. I så fall fanns köpmännen kanske ännu där och i så fall fanns också Minn ännu där. Än var det inte för sent att rädda henne! Livvakten skakade dock på huvudet och pekade uppåt floden.

”Inte utan vapen”, viskade han till Ales förvåning.

Det var inte orden som förvånade Ale, vad var väl naturligare än att en krigare i första hand ville återfå sitt svärd? Nej, det var insikten om att han själv faktiskt hade glömt bort sitt svärd och bara tänkt på Minn. Han hade förlorat Tölding flera gånger förr och då knappt kunnat tänka på något annat förrän han åter fått det i sin hand. Men då hade han alltid haft kvar Minn vid sin sida. Var det för att Minn nu var borta som han tänkte på henne i första hand? Eller var det för att han äntligen insett vad som var viktigast för honom? Ja, så måste det vara, om Minn varit med honom så hade han inte riskerat deras liv för sitt svärds skull. Då han satt dem i säkerhet först. Så måste det vara. Men varför kände han i så fall att det inte var hela förklaringen?

Snart nådde de den grotta som Ale sett sitt svärd föras till, lika obevakad som alla andra grottor de smugit förbi. De trädde in och möttes av rader av vapenställ fulla med svärd, spjut, stridsklubbor stavslungor, treuddar, fångstnät och mycket annat men också tunnor fyllda med trögflytande och illaluktande vätskor. Ale gissade att åtminstone en av dem innehöll det ämne som de brukade röka ut slavar ur grottorna med.

Men det som framför allt fångade hans uppmärksamhet var en undanskymd hög längre in i grottan där diverse udda vapen låg och skräpade. Han skyndade fram till den och grep krampaktigt tag i ett av dem. Svärdet Tölding hade än en gång återvänt till honom efter att ha tagits ifrån honom. Också Toreld och Nuba'h återfann sina vapen, även om deras glädje däröver inte kunde jämföras med Ales.

Efter lite letande hittade de också resten av sin utrustning. Ales sköld låg med greve Gyls hedervärda vapenmärke vanvördigt vänt mot marken och därunder fanns den fläta av Minns hår som Ale sparat sedan slaget vid Tann. Ale kramade den hårt. De hade skilts åt och förenats igen då och han lovade sig själv att de skulle göra det nu också.

”Väl jobbat”, berömde Toreld. ”Låt oss nu avsluta det här medan de ännu är rusiga.”

”Vad menar du?” frågade Ale och Toreld svarade med att höja sitt svärd.

”Smyga gick inte så nu gör vi det vi är bäst på - svinga svärd. Innan de hinner förstå hur få vi är så är de antingen dräpta eller slagna på flykten.”

Ale trodde att han skämtade först men den bestämda minen lämnade inget utrymme för tvivel. Han ville verkligen bana väg genom människojägarna med blod och död. Också Nuba’h måste ha insett allvaret ty han sänkte sitt svärd och mumlade ett ord som Ale kände igen oavsett hur stark brytning det uttalades med.

”Minn”, sade han och skakade på huvudet.

”Nämn inte den där tossiga häxans namn”, suckade livvakten. ”Hon fick sin chans och se vad som hände. Hon lovade att få månen att slockna men slocknade själv i stället. Och hon anklagade mig för att sakna vett. Hon ville skona människojägarna och blev i stället den första att säljas. Nu måste vi ta saken i egna händer, det vill säga svärden i egna händer. Följer ni mig eller föredrar ni att stanna här?”

Både Ale och Nuba’h tvekade men det hindrade inte Toreld från att med draget svärd springa bort mot grottans utgång. Där han blev dock stående och stirrade ut med häpnad.

”Nu är jag bestämt från vettet”, hörde de honom viska för sig själv. ”Vad är detta för trolltyg?”

De rusade till hans sida och blev stående där de också. Natten hade varit dunkel och stilla när de gått in men nu var mörkret och tystnaden total. Från människojägarnas fest nedåt floden nådde dem vare sig ljus eller ljud längre och själva himlen ovanför dem tycktes ha försvunnit. Enstaka stjärnor blinkade ännu svagt men där månen en gång blickat ned på dem fanns bara kvar ett svart hål.

Ales tankar gick åter till Minn. Hon hade lovat dem en mörk och tyst natt. Var detta hennes verk? Han ville gärna tro det. Men varför hade hon dröjt så länge?

Och var fanns hon nu? Om allting gått bra borde hon väl ha sökt och funnit dem. Om allting gått bra...

Utan att bry sig om de andra rusade Ale iväg nedåt floden, mot den plats där Minn senast funnits. Spåren efter festen fanns överallt. Pyrande lägereldar, omkullvälta vinkrus, kvarglömda instrument, fotspår i sanden - men inga människor. Det såg ut som om festen fått ett abrupt slut och deltagarna flytt hals över huvud. Men vad hade hänt och var fanns de nu? Var fanns Minn?

Hans vänner hann ifatt honom och blickade ut över förödelsen lika förundrade de. I detsamma började månen långsamt återvända till himlen. Först syntes bara en tunn månskära, som vid nymåne, men den blev stadigt större och snart lyste den fulla månen åter över deras huvuden.

”Där har vi dem”, yttrade Toreld bistert och pekade uppåt bergen, där rader av skuggor skymtade mot horisonten, skuggor som rörde sig bort från lägret.

”Finns Minn bland dem?” frågade Ale förtvivlat.

”Hur ska jag kunna se det?” började Toreld irriterat men Nuba’h påkallade deras uppmärksamhet och pekade nedåt floden. Den vaga men omisskännliga konturen av ett segelfartyg stävade bort med strömmen. Det måste vara de främmande köpmännen som återvände till sin stenstad nedåt floden. Där de fanns måste också Minn finnas.

”Vi måste följa efter dem!” utbrast Ale men den här gången var det inte Toreld utan Nuba’h som spjärnade emot. Den mörkhyade livvakten slog uppgivet ut med armarna och pekade sedan först mot grottorna och sedan mot bergen. Toreld sade några ord på Nuba’hs främmande tungomål och ordväxlingen blev mer och mer hetsig.

”Vad säger han?” frågade Ale otåligt.

”Att våra vägar måste skiljas åt”, översatte Toreld bistert. ”Han vill befria sina fränder innan människojägarna kommer tillbaka och sedan föra dem tillbaka till deras hem, till sitt hem.”

Ales blick gick hjälplöst mellan Toreld, Nuba’h och det fartyg som avlägsnade sig allt mer.

”Men du då?” försökte han. ”Du hjälper väl mig?”

Som svar grep Toreld ilsket tag i Ales svärdsarm och tryckte sitt ansikte nära hans.

”Jag har hjälpt dig ända hit”, väste han så tyst att bara Ale kunde höra honom. ”Min plats är inte här utan på Saabahls arena med en arenakämpe vid min sida. Nu är det din tur att hjälpa mig. Kom ihåg ditt löfte.”

”Men...” började Ale och sökte förtvivlat efter ord under det att minnet av hans förhastade löfte till livvakten återvände till honom. ”... men om jag tar Nuba’hs plats på arenan då?”

Toreld blev så förvånad att han släppte Ale.

”Skulle du ta Nuba’hs plats?” undrade han förvånat. Hans kamrat måste ha förstått ty denne blandade sig nu in i samtalet och sökte med huvudskakningar och avvärijande handrörelser få Ale på andra tankar.

”Han tror inte att du är stark nog för arenan”, översatte Toreld. ”Och det tror inte jag heller”, tillade han sardoniskt.

Ale svarade med att ilsket föra handen till sitt svärd och dra det halvvägs ur sin skida.

”Jag är stark nog”, replikerade han. ”Du, Nuba’h, återvänd till dina fränder. Du behövs hos dem nu. Och du, Toreld, vill du bevisa din styrka genom att följa mig eller föredrar du att vänta på mig i Saabahl?”

Än en gång måste Nuba’h ha förstått ty han lade båda sina händer på Ales axlar och i hans ögon syntes en tacksamhet som talade högre än vad ord kunde ha förmått. Sedan lossade han en skinnpung som han bar om halsen och överräckte den till honom. När Ale öppnade den såg han att däri låg den yttersta spetsen av ett kraftigt tjurhorn. Gåvan gjorde stora ögon på Toreld.

”Jag trodde aldrig att han skulle ge bort den”, sade han. ”Det är hans talisman och han påstår att han aldrig förlorat en strid på arenan med den.”

”Jag ska bära den och hedra dig på arenan”, sade Ale och nickade till tack. ”Och du då?” frågade han sedan vänd till Toreld.

”Jag följer väl med då”, suckade denne uppgivet. ”Om inte annat så för att se till att du håller ditt löfte.”

Någon tid för ytterligare avsked fanns inte. Nuba’h och hans två landsmän återvände snabbt till grottorna för att befria sina fränder medan Ale och Toreld sökte upp en tom segelbåt och gjorde loss den. Strömmen grep genast tag i farkosten och förde dem nedför floden, efter de nu utom synhåll främmande köpmännen, efter Minn.

14. Följ oss

”Den kunskap finns inte som inte kan nedtecknas i en bok.”

Ur Bibliotekariens ed, en ed som Cindarells bibliotekarier svär

Minn såg ångerfullt hur människojägarnas läger försvann bakom dem. Det var inte bara avståndet till lägret som raskt ökade utan också avståndet till Ale. Hade han förstått hennes tecken? Hon ansattes av tvivel. Hade det kanske varit bättre att göra motstånd? Nej, det hade kunnat skada dem alla. Eller hade det varit fel att förneka Ale? Nej, det hade bara lett till att han också blivit deras fånge. Men då hade de å andra sidan varit tillsammans, allihop.

Hon suckade och gned handen mot magen i ett fåfängt försök att avleda tankarna och lugna känslorna. Nu var hon ensam deras fånge i hopp om att Ale skulle förstå. Måtte han erinra sig hur de läste deras meddelande i ruinerna av det gamla biblioteket i Saabahl, måtte han inse hur hon nu hörsammade deras kallelse, måtte han förstå att bibliotekets och Parators öde faktiskt hörde ihop. Om han nu ens hade sett hennes tecken.

Tviveln kom åter över henne och hon tvingade sig själv att vända bort blicken, bort från Ale och mot sina fångvaktare, mot de tre bibliotekarierna. Det var så de hade benämnt sig själva där borta i lägret men i övrigt hade de varit mycket tystlåtna om sig själva och deras ansikten var ännu dolda av deras färgstarka kåpor. Minn fick i stället rannsaka sitt minne och lägga ihop det lilla hon sett och hört om dem.

Uppvaknandet hade varit obehagligt. Efter att hon blivit tillfångatagen hade en väldig trötthet övermannat henne och hon hade legat som i en dvala i flera timmar i sträck, kanske i dagar. Under sina få vakna stunder hade hon förstått att hon fått en särskild behandling, som om hon varit särskilt värdefull. Om det hade berott på hennes tillstånd eller något annat visste hon inte men hon hade hållits åtskild från Ale och sina vänner och aldrig fått se dem. Av sina fångvaktares gester att döma hade hon dock gissat att de också tillfångatagits och att rika och förnäma köpare nu

kallats till lägret. Hennes gissningar hade dock inte förberett henne på det som sedan hänt.

Det var känslan av kallt stål runt halsen som väckt henne med ett ryck. I sitt yrvakna tillstånd hade hon genast sökt slita bort det och hennes händer hade då funnit en kedja med en medaljong som låsts fast på henne. Sedan hade hon hört skratten och öppnat ögonen. Köparna hade kommit. Bibliotekarierna hade kommit.

Hon fingrade på amuletten medan hon lät blicken vandra till den purpurklädde man som fäst den vid henne. Symbolikern hade han kallat sig själv och det var också han som först tilltalat henne.

”Välkommen åter, mor”, hade han sagt.

”Hur visste ni...” hade hon i sitt yrvakna tillstånd undrat men snabbt avbrutits av den mångule mannen.

”Intet som uppfattas av sinnena undgår *sensorikern*”, hade han sagt och sedan låtit sina ord följas av ett tecken i luften. ”Tig när *bibliotekarierna* talar.”

Minn lät nu blicken gå till honom. Sensorikern? Kunde han uppfatta hennes sinnen i detta nu? Kunde han i så fall också känna att hon betraktade honom? I så fall visade han det inte utan satt bara vid relingen med blicken riktad mot land.

Hon hade tystnat, inte så mycket på grund av hans befallning som på grund av hans ord. Först i och med dem hade hon insett att de främmande männen faktiskt talade hennes eget tungomål, visserligen med ett långsamt och monotont tonfall men utan den brytning som andra än cindarier talade det. Hon hade undrat om dessa kunde ha något med Parator att göra? Kunde de rent av själva vara komna från Parators förlorade stam? Men glädjen över att kanske ha funnit sina fränder hade snabbt överskuggats av rädslan för dem. De ord som de hade yttrat hade tytt på att hon befann sig i händerna på magiker, magiker som visste vem hon var och som inte ville henne väl. Hennes tystnad hade av någon anledning väckt de andra bibliotekariernas gillande och symbolikern hade åter tagit till orda.

”Din magi kan inte längre mäta sig med *symbolikerns* magi”, hade han sagt. ”Min symbol blockerar dina magiska krafter.”

Minn tittade åter på medaljongen runt sin hals. Den magiska symbol som symbolikern talat om var ingenting annat än den heliga triaken, symbolen för trons tre vägar. Dessutom hade sensorikerns magiska tecken, nu när hon tänkte närmare

på saken, mycket väl kunnat vara ett försök att teckna den heliga triaken, tecknet för att önska lycka och avvärja olycka. Varför de trodde att dessa Cindars heliga symboler och tecken var magiska förstod hon ännu inte. Att hon avhöll sig från sin egen magi hade ju andra orsaker.

Men innan hon visste mer om dessa bibliotekarier hade hon funnit det bäst, både för sin och för Ales skull, att lyda dem och följa dem. Faran för Ale hade nämligen uppenbarats när de vandrat nedåt floden.

Hennes blick gick nu till den tredje av bibliotekarierna, den enda kvinnan bland dem och därtill den som föreföll vara ledaren. Hon höll sig mestadels för sig själv och satt nu i fören med sin solgula kåpa fladdrande i vinden, till synes oberörd men Minn fruktade att hon satt och läste av henne som en öppen bok. Hon kunde bara hoppas på att de var tillräckligt långt borta för att det inte längre skulle göra något om hon förrådde Ale. Det var nämligen hon som först uppfattat hur Minn saktat in på stegen där borta i lägret när Ales förtvivalde rop hade nått henne.

”Stanna!” hade hon befallt med hotfull ton. ”Är dina vänner också här? Den äldre demagogen eller den yngre svärdsdråparen kanske? Ljug icke för *mentalisten*, varken tankar eller känslor är mig fördolda.”

Hennes kolleger hade åter visat upp sina symboler och tecken men det var mentalistens ord som gjort intryck på henne. De kände alltså till inte bara henne utan också Ale och någon till, någon äldre man som också befunnit sig i deras sällskap. Var det kanske Cihvind de menade? Men om de nu kände till honom, varför kände de då inte också till att han var död? Och varför kallade de Ale för svärdsdråparen? Hade han dräpt någon bland dem och sökte de nu hämnd? Så många frågor, så få svar.

Men det var då som Minn hade funnit det för säkrast att förneka Ale och, hur svårt det än var, försöka tömma alla sina tankar på och känslor för honom. Det var också då som hon fått sin idé till sitt tecken. Genom att låtsas känna på en vägg hade hon hoppats påminna Ale om hur hon känt på det gamla bibliotekets vägg, på de runor som redan då kallat henne att följa bibliotekarierna. Hon hade skrämt honom i biblioteket och hoppats på att uppväcka samma känsla i människojägarnas läger så att han skulle förstå sambandet. Men den idé som känts långsökt redan i lägret kändes än mer hopplös nu när avståndet till Ale ständigt ökade. Ale hade många goda sidor men skulle han verkligen förstå ett sådant tecken?

Bibliotekarierna hade av allt att döma inte förstått hennes avsikter.

”Se, ärade kolleger”, hade mentalisten triumferande sagt, ”hur De Höga Orden tvingar henne att lyda och tala sanning.”

”Nej, det är Den Höga Symbolen som håller henne fast”, hade symbolikern replikerat. ”Se hur hon förgäves försöker ta sig loss.”

”Inte alls”, hade sensorikern genmält. ”Det är Det Höga Tecknet som förvirrar hennes sinnen.”

”Ni har fel båda två”, hade mentalistens svar lytt, varpå hon åter vänt sig till Minn. ”Följ oss.”

Minn hade funnit det bäst att lyda, ehuru ordväxlingen hade gjort henne än mer förvirrad. Ändå hade det inte varit något mot de scener som sedan utspelat sig vid den efterföljande festen.

Till en början hade bibliotekarierna fraterniserat med människojägarna. Mentalisten hade mest ägnat sig åt att hålla ett vakande öga på henne men symbolikern hade kastat sig in i diskussioner, som av de uppåtvända blickarna att döma handlat om stjärnhimlen, medan sensorikern sett till att vinmuggarna ständigt var fulla.

Men som på en given signal så hade de tre återsamlats och med yviga ord och gester påkallat festdeltagarnas uppmärksamhet. Mentalisten hade nu tagit till orda och tilltalat dem på deras eget språk. Även om Minn inte hade förstått orden så var det uppenbart att de hade fyllt många av åhörarna med skräck och hon hade själv inte kunnat undgå att känna kalla kårar längs ryggen. Så hade plötsligt det enda ordet på hennes eget modersmål kommit.

”Fly!”

I detsamma hade det varit som om en skugga dragit in över natthimlen. Sången och musiken hade omedelbart tystnat och till och med de många olika nattdjurens ständiga läten hade upphört. När Minn hade tittat upp hade hon förskräckt varseblivit hur månens runda skiva långsamt börjat ätas upp av ett ogenomträngligt mörker. Ögonblicket efteråt hade hon insett att det inte hade varit något annat än en vanlig månförmörkelse och nästan skrattat högt åt sig själv för att hon låtit sig skrämmas. Det hade däremot inte de andra åhörarna gjort. Paniska känslor hade uppfyllt de församlade och utan att bry sig om någonting annat hade var och en försökt rädda sig själv bort mot bergen. Kvar hade de bara de tre bibliotekarierna stått och skrockande samlat ihop det guld som utgjort hennes köpeskilling.

Det var till dem som hennes blick nu återvände. Hade månförmörkelsen varit deras verk? Var det de som hade ingett skräck hos både henne och människojägarna. Hade det varit deras plan hela tiden att visa upp sina krafter och återta sitt guld? Inte ens hon själv, som lovat sina vänner mörker och tystnad, hade mäktat med någonting sådant. Nej, hon hade inte trott att *någon* varit mäktig nog att åstadkomma någonting sådant. Det var säkrast att hålla sig lugn ett tag till tills hon bättre förstod sina nya fångvaktare, det var säkrast för dem båda.

De fortsatte längs floden hela natten. Minn måste ha slumrat till för när hon åter slog upp ögonen så stod solen redan högt på himlen och landskapet runt omkring dem hade förändrats. Bergen hade de lämnat långt bakom sig och i stället bredde ändlösa sandvidder ut sig så långt ögat kunde nå. Då och då passerade de grupper av hus på stranden men ingen av invånarna ägnade något intresse åt deras närvaro och själv vågade Minn inte påkalla deras uppmärksamhet. Hon kunde inte annat göra än att följa bibliotekarierna till deras okända mål.

Ju längre nedåt floden de kom, desto tätare blev den omgivande bebyggelsen och vid dagens slut nådde de något som liknade en mindre stad. Av någon anledning var dock alla byggnader nu koncentrerade till den västra flodstranden. Faktum var att Minn när hon tänkte närmare på saken inte kunde påminna sig om när bebyggelsen på den motsatta sidan upphört. Ändå verkade den sidan vara minst lika grönskande. Längre fram skymtade dock en hög byggnad på den östra flodstranden och det var den som bibliotekarierna nu tog sikte på.

Det var en märklig byggnad som tog form framför dem. Trots att de hade god fart så var det som om den bara långsamt kom närmare och till slut så var det en jättekoloss som reste sig framför dem. Byggnaden var helt och hållet uppförd i sten och vart och ett av stenblocken var i sig stort som ett hus. De fyra likformiga sidorna sträckte sig högt mot himlen och lutade sig inåt så att de möttes i en spets nästan hundra manslängder ovanför deras huvuden. Flera liknande byggnader fanns längre inåt land men ingen av dem kunde mäta sig med denna koloss. Växtligheten upphörde helt nedanför byggnaden och den låg för sig själv, omgiven blott av sand och sten.

Från öster anslöt en karavanväg, gick i en vid båge runt byggnaden på dess solsida, och slutade vid en liten stenkaj vid floden. Karavanvägen fortsatte bortom floden och lika öde och tomt som det var runt märkliga stenbyggnaden, lika mycket gytter och myller var det på den västra flodstranden. Husen låg så tätt att de såg ut

att kunna ramla ned i floden när som helst, ja det fanns till och med tecken på att hus hade gjort det vid översvämningar, och mellan dem rörde sig fler människor än vad Minn sett sedan de lämnat Saabahl. Den dominerande byggnaden var dock ett fort som låg alldeles intill stenkajen.

Bibliotekarierna bevärdigade inte folklivet ens ett ögonkast utan förberedde sig för att angöra den östra stenkajen. Emellertid så passerade deras närvaro inte obemärkt förbi den här gången ty från fortet ljud en hornsignal och två segelfartyg gjorde hastig loss från kajen. För första gången blev Minn vittne till hur hennes fångvaktare förlorade fattningen och för en stund utbröt oreda på deras fartyg när motstridiga förslag och befallningar kastades fram och tillbaka. Till slut förmådde i alla fall mentalisten de andra två att ta till årorna medan hon själv vände rodet mot stranden. Minn hann knappt undra varför de inte tog till sina krafter i stället förrän fartyget rände så hårt upp på grund att alla ombord föll omkull och blev stående med slagsida. Under vanliga omständigheter hade Minn antagligen kastat sig i floden och försökt fly men nu tvekade hon tillräckligt länge för att mentalisten skulle hinna gripa tag i hennes handled och dra henne med sig mot stranden.

Från segelfartygen nådde dem befallningar och även om Minn inte förstod språket så gick det inte att ta miste på de varnande pilar som följde dem. Bibliotekarierna hörsammade dem dock inte utan tog sig upp på stranden och skyndade bort mot den stora spetsiga byggnaden. Men i stället för att följa vägen söder om den så rusade de in under dess skugga. Solen försvann bakom den väldiga stenkroppen och Minn överraskades av hur kall luften plötsligt blev. Marken var dock lika ofruktsam här och hon kunde inte förstå var de hoppades kunna hitta ett gömställe.

Mentalisten tog dock täten, alljämt med Minn i sitt grepp, och styrde stegen mot en stentrappa mitt på nordsidan. Kanske var det bara inbillning men Minn fick intrycket av att de andra två tvekade ett ögonblick. Ögonblicket försvann dock och alla fyra klev uppför de höga trappstegen. Marken försvann snabbt under dem men toppen kändes fortsatt ouppnåelig och Minn flåsade av ansträngning. De hade dock inte tillryggalagt mer än en fjärdedel av byggnadens höjd förrän de nådde en öppning, ett gapande svart hål som ledde nedåt, ned i pyramidens inre. Öppningen flankerades av reliefer och trots att de var nästan söndervittrade så tyckte sig Minn igenkänna dödsallar och benknotor bland dem. Hon kände kalla kårar längs ryggen bara av att titta på dem och alla hennes sinnen skrek åt henne att detta var en onskans plats. Ändå ämnade de sig nu in i den.

Det lilla ljus som skuggsidan ändå gett nådde inte särskilt långt ned i hålet och det dröjde inte längre förrän mörkret slöt sig omkring dem. Gången var smal och låg och tillät inte någon av dem att röra sig upprätt. Efter att ha famlat sig fram ett tag så kände Minn hur sluttningen upphörde och de rörde sig åter på ett vågrätt plan. Först nu tog sig bibliotekarierna tid att tända en lykta och Minn välkomnade skuggornas flykt. De fann sig nu stående framför en trädörr som kändes betydligt senare än de uråldriga stenblock som omgav dem. Den bar varken lås eller regler men däremot två sigill, ett guldfärgat prytt av en sol och ett silverfärgat prytt av en måne. Återigen tycktes symbolikern och sensorikern tveka men mentalisten tog självsäkert till orda.

”Dörren har varit förseglad sedan de dareiska krigen”, förkunnade hon, bröt utan att tveka de två sigillen och sköt upp dörren. ”Om ingen har vågat sig in hit sedan dess så vågar sig ingen hit nu heller. Vi kan gömma oss i kamrarna längre in.”

”Har du varit här inne förut?” kunde Minn inte låta bli att fråga.

”Jag har läst om Mörkrets pyramid i en bok”, sade mentalisten men orden tycktes ändå vara menade som ett svar på Minns fråga.

”Mörkrets pyramid?”

”Vidskepelse naturligtvis”, löd det avfärdande svaret. ”Från den tiden då inga bokstäver fanns som kunde fånga upp orden och skilja sant från falskt. Men vidskepelsen blir till vår hjälp nu ty på dagen vågar pöbeln sig inte in i dess mörker och på natten vågar de inte ens vara utanför. Då kan vi återuppta vår färd. Låt oss nu invänta skymningen i galleriet här framme.”

Mycket riktigt öppnade nu gången upp sig och blev både högre och bredare. Sidorna flankerades av vad som först såg ut som grovhuggna statyer med påmålade kläder och ansiktsdrag. Minn insåg dock snabbt att de i själva verket var människoformade stensarkofager, vars ögon misstänksamt tycktes betrakta dem som vågade sig in till dem, och det var inte färg utan dyrbara bladmetaller som pryddes dem. De befann sig i en gravkammare, om än en överdådig sådan!

Minn räknade till åtminstone två dussin sarkofager. Av dekorationerna att döma var det män och kvinnor av olika rang och ålder som begravts här. Såväl bönder och tjänare som soldater och ämbetsmän gissade hon. Deras kläder och redskap var dock främmande och hon fick en känsla av att gravkammaren måste vara uråldrig. Den trånga gångens sten var nu ersatt av golv och väggar i marmor och

taket pryddes av en enda jättemålning, också den utförd av bladmetaller. Dess bakgrund utgjordes av en stjärnhimmel där, så vitt Minn kunde bedöma, ingen stjärna saknades, liten som stor. I förgrunden däremot tycktes en rasande strid utkämpas mellan två makter, å ena sidan anförda av mörker och å andra sidan av ljus. Striden böljade fram och tillbaka utan att någondera sidan fick övertaget.

”Ljusets och mörkets sista slag”, förklarade mentalisten oombedd. Hennes ansiktsuttryck var nedlåtande men hon tycktes ändå njuta av att få ge prov på sin kunskap. ”Den sägs ha slutat med förlikning. Ljuset tilldelades dagen medan mörket tilldelades natten. Helt avslutat är dock inte kriget, vilket årstidernas växlingar vittnar om. På sommaren har ljuset övertaget och dagarna är längre medan det omvända förhållandet gäller på vintern. Men allt detta är naturligtvis bara vidskepelse.”

”Varför är just den här pyramiden tillägnad mörket?”

”Därför att det är här som mörkets furste vilar i väntan på nattens inbrott”, svarade mentalisten och fnissade hånfullt åt Minns förskräckta uppsyn. ”Det lär finnas motsvarande soltempel också, ett för soluppgången och ett för solnedgången belägna på varandras motsatser. Under dagen rör sig solen mellan dessa båda tempel medan natten bidar sin tid i detta tempel. Lika fruktat som detta mörkets tempel är om natten, lika fruktade är solens tempel om dagen. Men varför tar du inte och besöker mörkets furste nu när vi ändå är här? Hans krypta finns i slutet av det här galleriet.”

Det ögonkast som Minn svarade med måste ha varit blixtrande ty mentalisten steg ned från sina höga hästar och mildrade sin sarkasm.

”Nej, det är antagligen en gammal mörkerdyrkande kung som ligger begravd här”, sade hon och vände sig till sina kolleger. ”Visa henne runt, jag behöver meditera i lugn och ro så att jag kan utbyta tankar med resten av kollegiet.”

Varken symbolikern eller sensorikern visade upp någon entusiasm inför hennes begäran men ingen ville heller visa någon tvekan så de ledde Minn framför sig, längre in i gravkammaren. Bortom galleriet vände gången åter nedåt och runt sin egen axel innan den än gång planade ut och Minn gissade att de nu befann sig någonstans under galleriet. Ett nytt rum öppnade upp sig, inte ett galleri utan ett kvadratisk rum så stort att lyktan inte förmådde skingra allt mörker. Likväl var lyktans ljus inte det enda i rummet.

Mitt i rummet löpte en skåra längs golvet, ur vilken ett svagt rödaktigt ljus sipprade fram. Skåran omslöt ett kvadratisk område och ljuset som uppsteg ur den gav en illusion av ett mindre rum avgränsat av fyra ljusväggar. Illusionen fullbordades av en motsvarande skåra i taket ovanför, ur vilken ett likaledes rött sken trängde fram. Synen påminde Minn om de alvgrottor hon och Ale passerat hemma i Cindarell på sin färd genom Östbergen och hon undrade om detta ljus också kunde vara solljus. Vilket intrikat system kunde i så fall leda ljuset genom dessa enorma mängder sten som trängde sig på dem från alla sidor och varför hade någon ansträngt sig för att skapa detta ljusrum?

Någonting hade uppenbarligen ljusrummet varit ämnat för ty golvet bar tydliga spår av skrapmärken, som om någonting tungt släpats ut ur det. Det hade dock inte släpats långt, ty i andra änden av rummet slutade skrapmärkena vid en öppen stensarkofag och intill den låg en stenskiva som antagligen varit dess lock. Minns blick stannade dock vid det som ännu låg kvar i ljusrummet. Mitt i det, så långt innanför ljusväggen att golvet ännu vilade i dunkel, skymtade nämligen skuggorna av två varelser i en märklig ställning.

De bar heltäckande kläder men av kroppsformerna att döma gissade Minn att det rörde sig om en man och en kvinna. De låg hopkrupna med knäna uppdragna mot bröstet och vända mot varandra så att mannens huvud var vänt mot kvinnans fötter och tvärtom. Deras huvudbonader lämnade endast en smal strimma längs ögonen öppna som avslöjade kritvita ansikten och slutna ögon. I övrigt bar de ingenting annat än varsin smal, lång dolk. Varken rörelser eller andhämtningar kunde anas hos dem men ändå fick Minn känslan av att de inte var döda utan bara försjunkna i djup sömn.

”Vilka är de där?” kunde hon inte låta bli att fråga.

Frågan kom omedvetet som en viskning. Till svar fick hon emellertid bara en axelryckning.

”Gravplundrare”, sade sensorikern lakoniskt. ”Måhända är detta illusoriska rum en dödsfälla.”

”Eller kanske rituella självmördare”, inföll symbolikern. ”Se på deras symboliska dödsomfamning.”

”Men det här har ju varit förseglat i hundratals år”, invände Minn. ”De ser ju ut att ha dött nyligen.”

Hennes invändningar möttes dock bara av förnärmade blickar.

”Unga dam”, sade sensorikern. ”Dina argument motsäger varandra. Jag håller våra hypoteser för mer logiska.”

”Sarkofagens innehåll torde ge oss hjälp att bekräfta eller förkasta våra hypotester”, menade symbolikern.

Utan hänsyn till Minns protester förde de så med sig henne runt ljusrummet och sköt fram henne till sarkofagen. Varför kunde de inte titta själva om de nu var så säkra på sin sak? Hon tog ett djupt andetag, stålsatte sig och blickade över den höga kanten. Sarkofagen visade sig innehålla - ingenting! Nej förresten, det var inte helt sant. På botten låg jordrester och i hörnen kunde sotflagor anas, som om någonting bränts där.

”Tom”, sade sensorikern triumferande. ”Det stöder hypotesen om gravplundrare.”

”Dock bär hörnen spår av primitiva ritualer”, genmälde symbolikern lika övertygat som sin kollega.

Minns blick hade emellertid redan gått från sarkofagen till de väggmålningar som fanns ovanför den. De var utförda i vanlig färg till skillnad från dem i galleriet ovanför dem men stilen kändes ändå bekant på något sätt. Motivet tycktes vara uppförandet av pyramiden, här framställt som en begravning av mörkret. I en senare scen avlägsnades dock stenarna igen så att mörkret kunde fly och falla över en stor stad vid en flod. En tredje scen visade så det fruktansvärda resultatet - massdöd i form av en farsot som svepte genom staden. Också motivet kändes bekant...

I ett slag insåg Minn var hon sett allt detta förut. I Gamla Dareions katakomber, i de väggmålningar där de hämndlystna dareierna förebadat Saabahls fall. Då hade ljuset varit deras vapen, nu var det mörkret i form av en farsot. Tankarna gick åter till de döda gravplundrarna. Deras klädnader och deras vapen var desamma som de Alona burit. Att hon inte insett det tidigare. Och deras bleka ansikten? Vad var det Salah hade kallat den farsot som hemsökt Saabahl under de dareiska krigen. Bleka döden? Alona och hennes hejdukar hade ju inte tvekat att gå i döden för sin sak. Hade denna man och kvinna offrat sina liv för att släppa lös denna farsot? Fanns den ännu kvar i detta rum?

Kanske var det den plötsliga insikten som fick Minn att vända sig om mot de två dareierna, kanske var det något annat inom henne som skrek ut sin varning. Den syn som mötte henne fick nästan hennes hjärta att stanna. Den vägg av ljus som

skilde dem åt var försvunnen, kanske hade solen utanför nu gått ned, och bara deras lyktas svaga ljus återstod. Kvinnan låg ännu kvar i samma ställning men mannen var försvunnen!

Minn såg sig förtvivlat om men inga sinnen hade kunnat avslöja den manlige dareierns närvaro. Inget andetag hördes och ingen lukt kändes men likväl måste han ha stått alldeles intill henne ty först när hon kände ett kallt grepp runt sin hals såg hon hur en blek hand lösgjort sig ur skuggorna. Hon ville skrika men hennes strupe var som hopsnörd av skräck. Bakom sig hörde hon hur de båda bibliotekarierna ryckte till men ingen av dem kom till hennes hjälp. Greppet runt hennes hals hårdnade och i mörkret glimmade vita huggtänder till. Minns sista förtvivalade tankar gick till Ale och deras...

Men plötsligt så drogs handen hastigt tillbaka. Varelsen utstötte ett vrål samtidigt som den stickande lukten av bränt kött nådde Minns näsborrar. Värmen återvände till henne, en värme som tycktes utstråla från den medaljong som hon bar. Medaljongen...

Minn fick en plötslig ingivelse och tecknade Cindars heliga triak framför varelsen, vars kropp ännu hängde över henne. Han fräste till och tog ett svajande steg bakåt och Minn tog tillfället i akt att sparka honom ifrån sig. Sparken överrumplade dareiern som föll bakåt, tillbaka till den plats där hans kvinnliga frände ännu låg. I samma ögonblick återvände ljuset in i rummet, inte längre solnedgångens röda ljus utan månens vita. Varelsen höjde först sina kloförsedda nävar och brölade ilsket mot ljuset men sjönk sedan ihop och återtog sin position bredvid kvinnan. Snart låg de båda åter stilla och tysta.

Allt hade gått så snabbt att Minn för ett ögonblick trodde att hon bara inbillat sig det hela. Bibliotekariernas mumlanden bakom henne bevisade dock motsatsen.

”Det var symbolen”, yttrade symbolikern häpet.

”Nej, det var tecknet”, invände hans kollega.

”Vad pratar ni om?” krävde Minn att få veta.

”Ingenting”, löd det omedelbara och samstämmiga svaret. ”Men låt oss nu gå tillbaka. Våra undersökningar här är klara.”

Den här gången tog de själva täten och utan några fler ord lämnade de kryptan. Mentalisten kunde inte undgå att se på dem att något hade hänt men inte heller hon fick något svar.

”Dödsryckningar och skuggeffekter”, förklarade sensorikern kort.

”Kan vi gå nu?” frågade symbolikern med ett nästan bedjande tonfall.

Mentalisten blängde misstänksamt på Minn men lät saken bero.

”Vår kollega har distraherats”, förklarade hon i stället, ”men det är bäst om vi ändå fortsätter i skydd av natten och möter upp henne.”

De andra bibliotekarierna nickade samfällt och de återvände samma väg som de kommit. Utanför hade natten fallit men månens ljus var välkomnande nog efter mörkrets fasor där inne. Som mentalisten förutspått hade inga soldater vågat sig kvar på denna sida om floden efter mörkrets inbrott och de skyndade nedför trappan. Snart hade Mörkrets pyramid uppslukats av skuggorna bakom dem.

15. Stenstaden

”Även den största ring slutar där den började.”

Gammalt cindariskt ordspråk

"Kan vi inte segla fortare?"

Toreld kunde inte annat åt att sucka åt den ständigt återkommande frågan.

"Jag har redan förklarat för dig att det blåser nordlig vind. Vi kan bara färdas med strömmen, inte snabbare än den."

Ale visste naturligtvis detta men han kunde ändå inte låta bli att fråga, otålig som han var. Trots att natten sedan länge övergått till dag och de hela tiden rört sig framåt så var Minn lika långt borta som när de börjat.

"Hur långt är det kvar till staden då?" frågade han men av Torelds stönande att döma så hade han ställt också den frågan tidigare.

"Jag känner de här markerna lika lite som du", sade han. "Vi har färdats genom öknar, över berg och nu längs en flod så frågar du mig kan vi vara var som helst."

Ale återgick till sin tystnad men bara för en stund ty snart fick han en ny anledning att öppna munnen.

"Där framme då?" utbrast han. "Är det stenstaden?"

De hade passerat flera små hus på vägen men nu närmade de sig mer tätbefolkade trakter. Toreld spanade nedåt floden.

"Det där? Det ser snarare ut som en stenhög. Och husen på andra sidan är inte mycket mer än en stor by." Han tystnade och sträckte sig fram över fören. "Det där är däremot ett fort och fanan som vajar över det ser oroväckande bekant ut. Om jag inte tar fel så är det huset Saals vapen. Varför har de en utpost så här långt ute i vildmarken?"

"Är det illa?"

"Det är mycket illa om de får tag på oss. Glöm inte bort att vi är slavar långt borta från våra ägare. Våra liv är inte mer värda än bortsprungna hundars."

"Borde vi stanna till och fortsätta i skydd av mörkret?"

"För sent. De har redan satt ut båtar i vattnet."

Toreld pekade bistert på rader av segelfartyg som korsade floden. Försökte de spärra deras väg? Handen gick till svärdsfästet men utan att gripa tag i det. Vad skulle väl de kunna göra mot så många? Skulle hans färd sluta här utan att han ens fått veta vart Minn förts?

Men nej, fartygen verkade inte intresserade av dem utan rörde sig allesamman mot den östra flodstranden. Ut ur dem hoppade grupper av tungt beväpnade soldater och skyndade vidare bort mot den stora stenhögen. Några klättrade uppför den, andra rörde sig runt den men inga tog någon notis om dem.

"Letar de efter något?" undrade Ale.

"Så länge de inte letar efter oss så är jag nöjd", svarade Toreld och styrde in mot den motsatta flodstranden. "Fortet torde vara tomt nu och soldaterna har uppmärksamheten riktad åt annat håll. Med lite tur så tar de oss för en av byns fiskebåtar om de tittar hit och inser inte att vi faktiskt färdas nedåt floden."

Livvakten hade rätt. Vad soldaterna än hade för befallningar så var nu allt annat underordnat den jakt som pågick på andra sidan. Han kunde inte låta bli att undra vad det var som kunde få en hel armé på fötter men Toreld hade rätt, de hade fått ett gyllene tillfälle att passera osedda och måste nu ta vara på det. När solen gick ned bakom dem kunde Ale se hur skuggorna av soldaternas fartyg avtecknade sig mot den röda himlen när de återvände till sitt fort. Deras jakt var över, framgångsrik eller ej, men åtminstone ett av deras byten hade undsluppit dem och Ale vågade åter känna lite tillförsikt. Det återstod nu ett hinder mindre mellan honom och Minn.

Den fortsatta färden gav Ale fler anledningar att glädjas. Floden blev bredare och bosättningarna runt den talrikare dag för dag. Det blev allt lättare att smälta in bland flodens övriga fartyg och alla tecken tydde på att de närmade sig en stad, den stora stenstaden dit Minn hade förts. Men i takt med att Ales humör steg så sjönk det hos hans färdkamrat och han försjönk ofta i stilla begrundan medan han betraktade omgivningarna. Han delade dock inte sina tankar med Ale utan mumlade bara något om att han kunde ta fel. Till slut kom så den dag som Ale väntat på - vid horisonten avtecknade sig en väldig stad.

Floden var nu så lugn och trängseln så stor att de stundtals var tvungna att ta till årorna för att komma framåt. Ale kände återigen hur otåligheten grep tag i honom när han såg hur plågsamt lång tid det tog för staden att växa framför hans ögon. Skulle de aldrig komma fram?

Det var verkligen en stor stad. De många stora stenbyggnaderna uppfyllde hela horisonten och marmorvita tinnar och torn sträckte sig upp mot den molnfria himlen. Staden var större än någon hemma i Cindarell, ja kanske till och med större än...

Ale blev alldeles kall inombords när sanningen gick upp för honom. Hur kunde han ha varit så blind? Hur kunde han ha undgått att förstå vart deras vägar fört dem? Toreld lade försiktigt en hand på hans axel.

"Jag beklagar, min vän", sade han. "Jag ville inte krossa dina förhoppningar förrän jag var säker men vi har färdats i en enda stor ring. Den stora stenstaden är Saabahl och om nu paratorerna har förts hit en gång i tiden så är de inte längre kvar."

"Men Minn då?" utbrast Ale. "Hon fördes ju hit bara kort före oss. Hon måste finnas kvar."

"Jag har bott länge i Saabahl och sett många olika människor komma och gå", svarade livvakten långsamt, "men jag har aldrig sett några klädda som de. Jag är rädd att de inte är från Saabahl och i så fall är inte heller Minn här."

Följande morgon befann sig Ale åter under köpmannen Ummars tak. Han och Toreld hade smugit sig in i Saabahl under natten och sedan förgäves hört sig för bland hamnens slavarbetare om någon med Minns eller de kåpklädda köpmännens utseende klivit iland. Till slut hade bara Ummars hus återstått men naturligtvis fanns inte Minn där heller.

Nu satt förutom Ummar också hans kollega Salah och lyssnade till deras berättelse. De två hade diskuterat en affärsuppgörelse men lagt allt åt sidan då deras två försvunna slavar plötsligt återvänt. I bakgrunden tassade Ummars maka Shomi ständigt förbi och vred oroligt sina händer medan hon försökte lyssna till och förstå vad som sades. Både Ummar och Shomi verkade uppriktigt bekymrade över Minns frånvaro medan Salah mest muttrade över den förlust han gjort i och med att hans livvakt Nuba'h inte var med dem.

”Berätta allt”, sade Ummar när Ale och Toreld stillat sin hunger. ”Salah har berättat om färden till Zirah, om de faror ni mötte och bemästrade, och om hur han själv återvände med Moto. Fyra av er fortsatte ut i ödemarken och bara två återvände. Vad hände er?”

Toreld sneglade på Ale som tog ett djupt andetag och började berätta. Han berättade hur de påträffat Nuba’h vid den övergivna staden och hur de sedan tillsammans sökt befria hans fränder. Att de också sökt Parator undvek Ale sorgfälligt att nämna. Ale fortsatte med att berätta hur de funnit människojägarna och själva blivit deras fångar. När han kom till delen där Minn förts bort av de främmande köpmännen svek honom stundtals rösten så att Toreld fick fylla i. Slutligen redogjorde han för hur de färdats nedför floden och nått Saabahl men utan att återfinna Minn.

”Och nu undrar jag om ni vet vilka de de där köpmännen kan vara och vart de kan ha fört Minn”, avslutade Ale sin redogörelse, dock utan större hopp. Inget av det han berättat hade följts av igenkännande ord eller gester.

Ummar lutade sig bakåt i sin stol och sög tankfullt på en vattenpipa. Efter att ha utbytt några blickar med Salah tog han så till orda.

”Av hela mitt hjärta vill jag hjälpa dig”, började han försiktigt. ”Det är förvisso min tro att Minn ännu lever.”

”I Saabahl månar vi om våra investeringar”, fyllde Salah i men tystades med en handrörelse av Ummar.

”Du ska emellertid veta att det finns många slavägare i Saabahl och deras slavar är utspridda över hela landet. Såg du någonting mer än kläderna som utmärkte dessa köpmän? Några märken de bar, gester de utförde eller andra tecken?”

Ale tittade ned i bordet och sökte, hur ont det än gjorde, återkalla den där synen i sitt minne. Visst hade de väl utbytt tecken med varandra men han hade inte sett dem så noga, än mindre lagt dem på minnet. Men Minn då? Hade hon tecknat något? Hennes märkliga sömngångaraktiga beteende i köpmännens våld kom nu åter till honom. Tänk om hon försökt säga honom något? Men vad? Varför hade hon först stannat upp för att sedan fortsätta att gå med dem, att följa dem?

Med ens erinrade sig Ale den text som de läst på väggen i Saabahls gamla biblioteksruiner. Texten hade manat läsarna att följa dem och Minn hade drömmande läst den, lika drömmande som hon hade följt köpmännen. Ja, hon hade till och med sökt känna texten med händerna med likadana rörelser som hon

sedan utfört där i människojägarnas läger. Var det det hon hade velat säga honom? Att hon förts bort av några som hade med biblioteket att göra? Vilka kunde det vara? Minn själv trodde att biblioteket hade haft med Parator att göra. När han tänkte närmare efter så hade faktiskt köpmännens tecken och symboler påmint om Cindars heliga triak men då hade han varit för upprörd för att lägga märke till det. Var det detta Minn försökt säga honom? Att köpmännen var av Parators stam, att hon följde dem och att Ale skulle följa efter?

Men hans slutledningar gav bara upphov till fler frågor. Varför skulle Parator föra bort en frände med tvång? Varför hade Minn inte sagt till dem att det fanns fler från Cindarell bland människojägarnas fångar? Varför hade hon låtsats inte höra hans rop? Och även om nu Minn var hos Parator, vad hjälpte väl det om han fortfarande inte visste var Parator var?

Han därför inte göra annat än att skaka på huvudet med blicken alltjämt nedslagen Ummar reste sig upp, kallade Shomi till sig och lade deltagande en hand på hans axel.

”Du har mitt deltagande, unge Halim”, sade han. ”Om det är till någon tröst så är jag och min hustru överens om att ge dig en gåva. Den Förste Tjänaren säger förvisso att vi ska bevara och förmera det som är oss kärt, likt fåglar ruvar på sina ägg för att de ska kläckas. Emellertid säger han också i sin vishet att fåglar ska få lämna boet när de är flygfärdiga och att ingen fågel är vackrare än den som breder ut vingarna mot en öppen himmel.”

Ale förstod inte riktigt vart köpmannen ville komma men denne var tydligen själv berörd av sina omständliga ord. Ummar tog ett djupt andetag för att hämta sig och fortsatte sedan.

”Min oersättlige Halim, du har gjort väl ifrån dig och då du förlorat den som är dig kär vill heller icke jag hålla dig kvar. Jag ger dig därför din frihet åter.”

Salah undslapp sig en förvånad flämtning men Ale förmådde knappt ta till sig det sagda. Frihet? Vad betydde väl hans frihet nu? Han hade förlorat allt som var viktigt för honom och ändå inte lyckats med sitt uppdrag. I stället för att finna Parator så hade han förlorat Minn. Han försökte titta upp och möta sitt värdpars blickar men hans ögon grumlades av tårar. Då såg han att det också ur deras ögon rann tårar, inte på grund av den uppoffring de gjorde utan av äkta medlidande. Hans sorg var fortfarande tung men han var åtminstone inte ensam om att bära den och han tackade dem båda så gott han förmådde. Ummar tryckte båda hans

händer i sina medan Shomi omfamnade honom så hårt som om det hade vore sin egen son som hon tog farväl av.

”Jag ser gärna att du stannar hos oss och anammar vår tro”, sade Ummar när tacksägelseerna till slut var till ända, ”men jag förstår också om du föredrar att lämna oss och återvända till ditt hemland. Du behöver bara be mig så ska jag göra vad som står i min makt för att uppfylla din önskan.”

Be. Ale kunde inte minnas att han bett på mycket länge men nu om någonsin kände han att han ville göra det. Han skulle vilja träda in i Cindars hus och be, inte för sig själv utan för Minn, var hon än befann sig.

”Jag skulle faktiskt vilja besöka Främlingarnas ö”, fick han fram.

Skynten av en skugga passerade den fromme köpmannens ansikte men han nickade förstående.

”För all del”, sade han. ”Jag förstår. Ta den tid du behöver. Dörren till mitt hus förblir öppen för dig.”

”Kan vi återgå till vårt affärsprojekt nu?” hördes Salahs röst men då var Ale redan på väg ut i sällskap med Toreld.

Hans fötter ledde honom genom stadens gator och mot Främlingarnas ö, denna ö i Saabahl där Cindars enda hus stod att finna, men hans tankar var långt borta. Någonstans bortom öknen fanns Minn ännu kvar men han visste inte var eller om hon ens fortfarande levde. Skulle han verkligen kunna återvända till Cindarell? Vad skulle han då återvända till? Något av honom skulle för alltid bli kvar här. Eller skulle han stanna kvar här och fortsätta söka efter Minn, hur hopplöst det än tedde sig? Och svika Cindarell? Åh, måtte Cindar kunna vägleda honom i denna svåra stund, i detta svåra val.

Ale tittade inte upp förrän de var framme vid klosterporten och det var då som han såg honom. Det gick inte att ta miste på den krumma kroppshållningen, det bleka ansiktet och de oroligt vridande händerna. Det var Ummars tjänare Felhan som klev ut ur klostrets port. Den gudfruktige man som blivit så upprörd över att hans husbonde tog emot hedningar under sitt tak hade själv befunnit sig i Cindars hus.

”Vad gör du här?” utbrast han, lika förvånat som ilsket.

Tjänaren blev än blekare när han såg honom och försökte fly men Toreld var snabbare och grep honom i nackskinnet. Mannen försökte inte ens göra motstånd utan föll ned på knä, grep tag i Ales fötter och lät förtvivalade ord flöda ur sin mun.

”Snälla herrn, berätta inte för husbonden, i generationer har min familj försmäktat på den nedre grenen, vi har väntat och lidit, låt inte allt vara förgäves, Cindar vare mitt vittne.”

Ale blev så häpen att till och med Minn försvann ur hans tankar. Felhan hade talat till honom på hans eget modersmål, om än med en märklig dialekt med oväntade betoningar, och han hade nämnt Cindar. Häpnaden övergick dock snabbt i ursinne och han kastade sig över den undergivne mannen.

”Vem är du?” utbrast han och skakade honom i kragen. ”Är du från Parators stam? Var är i så fall Minn? Berätta!”

Om det inte hade varit för att Toreld gått emellan så hade Ale kanske gett sig på den försvarslöse tjänaren med sina bara nävar, så upprörd var han.

”Inte här”, väste han. ”Huset Saal har öron och ögon överallt. Det är bäst att vi talas vid inomhus.

Ale nickade motvilligt och släpade snarare än ledde den stackars Felhan in i klostret där den förvånade abbedissan Chandra tog emot dem. Snart satt de alla fyra runt ett bord och Ummars tjänare hade samlat sig så pass mycket att han med lugn och stadig stämning förmådde berätta.

”Först och främst är jag skyldig er alla en ursäkt”, inledde han. ”Jag har ljugit för er men jag ber er lyssna på vår historia först och döma mig sedan. Till det yttre har jag följt Saabahls seder men i hjärtat har jag bevarat vår tro. Mitt namn är inte Felhan utan Perdan och jag är av Parators stam.”

Ale undertryckte en flämtning och tvingade sig att låta tjänaren fortsätta.

”Vår historia tar sin början med Cinda flykt för länge sedan. Vi och våra bröder Salassa lämnade vårt fäderneshem för att söka vårt det förlovade landet i söder. Om det som sedan hände och om det som komma skall förtäljer vår folksaga om det höga tornet, det öde som vi underkastar oss i väntan på vår frälsning.”

Perdan fuktade strupen med det vatten som Chandra ställt fram åt honom och fortsatte.

16. Det höga tornet

”Varför fördrar ni ett liv i mörker? Bliv mina söner och ni ska få klättra uppåt i tornet men bliv mina fiender och ni ska tvingas ned i tornets djupaste inre.”

Cindars Ord, kap 6, tal 2

”Det berättas att för länge sedan lämnade tre bröder och tre systrar sitt hem och sin familj. De var emellertid inte ensamma i världen ty de hade varandra och delade såväl glädje som sorg. Men så hände det sig en dag att en falsk fader hotade syskonen och fruktan besegrade sämjan. Den förste brodern tittade på den andre brodern. Den andre brodern tittade på den tredje brodern. Den tredje brodern tittade på systrarna. Dessa greps dock av fruktan och flydde. Kvar blev bröderna som ensamma inte förmådde försvara sig.

De tre bröderna fördes till ett främmande land och spärrades in i ett högt torn. Ej jord hade de under sina fötter, ej luft ovan sina huvuden, blott mörker omgav dem. Emellertid kom en falsk fader till bröderna och sökte locka dem med fagra löften.

’Varför fördrar ni ett liv i mörker? Bliv mina söner och ni ska få klättra uppåt i tornet men bliv mina fiender och ni ska tvingas ned i tornets djupaste inre.’

De tre bröderna sutto ned och rådslog.

’Vi måste angripa den falske fadern’, sade den förste, ’ty blott så kan vi vår frihet åter få. Våra liv kan han ta men inte vår ära!’

’Vad är väl äran värd utan livet?’, sade den andre. ’Nej, låt oss hellre glömma vår ära och underkasta oss den falske fadern. Blott så kan vi vår frihet åter få.’

’Ingetdera synes mig gott’, sade den tredje. ’Låt oss hellre behålla både liv och ära genom att stilla finna oss i vårt öde. Blott tålamod kan ge oss friheten åter.’

Bröderna kunde inte enas men ville heller inte splittras och de förblev rådlösa. Då uppenbarade sig en falsk broder och lovade dem falskeligen frihet. Den förste brodern reste sig och följde med den falske brodern. Den andre brodern reste sig

och följde med den förste brodern. Den tredje brodern reste sig och följde med den andre brodern. Tillsammans angrep de den falske fadern och drev honom på flykten. Tornets väggar stod dock kvar och efter att förgäves ha sökt ett hål i dem fann sig bröderna tillbaka på samma plats som tidigare. Där väntade den falske fadern på dem, drev den falske brodern på flykten och dräpte den förste brodern.”

Perdan suckade djupt och torkade en tår ur ögonvrån. Ale erinrade sig hur de själva följt Parators spår ut ur Saabahl, genom berg och öknar, bara för att åter hamna i den stora stenstaden. Var det detta lönlösa försök att bekämpa och undfly ödet som sagan syftade på? Vem var i så fall den falske brodern som lockat dem till detta fördärv? Och vem var egentligen den falske fadern som sökte locka dem i stället? Han avbröt dock inte tjänaren utan lät honom fortsätta.

”Därefter vände sig den falske fadern till de två kvarvarande bröderna och upprepade sitt fagra löfte.

’Varför fördrar ni ett liv i mörker? Bliv mina söner och ni ska få klättra uppåt i tornet men bli mina fiender och ni ska tvingas ned i tornets djupaste inre.’

De två bröderna sutto ned och rådslog.

’Illa lönade det sig att gå mot fadern’, sade den andre brodern. ’Låt oss hellre gå med honom.’

’Illa lönade det sig att gå tillsammans’, sade den tredje brodern. ’Låt oss hellre gå skilda vägar.’

Den andre brodern reste sig då och följde med den falske fadern men den tredje brodern vände sig bort och de skildes från varandra.

Åren gick och den andre brodern klättrade ständigt uppåt medan den tredje brodern sakta kröp nedåt. Så en dag hade den andre brodern nått tornets topp, varifrån han äntligen kunde skåda den falske faderns sanna anlete på himlavalvet. Högre upp kunde han inte komma och luft hade han ovan sitt huvud. Emellertid fann han då att han fortfarande inte kunde lämna tornet. Intet var hans så länge eftersträfvade frihet värd.”

Här rynkade Ale på pannan. Hade Parators stam splittrats efter återkomsten till Saabahl? Varför hade Perdans bröder i så fall följt den falske fadern? Varthän hade de sedan gått? Och bland vilka av dem fanns Minn? Han lyssnade spánt på fortsättningen.

”Samma dag hade den tredje brodern nått tornets botten. Längre ned kunde han inte komma och djup var hans förtvivlan. Då öppnade sig plötsligt en dörr och ett ljus föll på hans ansikte för första gången sedan fångenskapen. En vallgrav höll honom fortfarande fången men bortom vallgraven skådade han sina systrar, som en gång flytt och lämnat honom. Böjda var deras rygg under tunga kedjor.

’O olyckssystrar’, frågade den tredje brodern, ’vem har kedjat er så?’

’Blott vi själva’, genmälde systrarna, ’ty dessa kedjor är vår egen skam över att ha svikit vårt eget kött och blod. Blott förlåtelse kan befria oss.’

’Vår frihet offrade ni men också er egen frihet synes det mig. Men även det mest ondskefulla dåd kan vändas till något gott. Räck mig era kedjor och min förlåtelse ska ni få.’

Syskonen spände så kedjorna över vallgraven och tillsammans återfick de sålunda friheten. Denna saga lär oss att tålmodigt fördra vårt öde och förlåta dem som gjort oss ont på det att vi en dag åter friheten ska få.”

Här slutade Parators saga och Perdän tystnade. Nu kunde Ale inte längre hålla sig.

”Jag kom hit från Cindarell tillsammans med Minn”, utbrast han och gav en hastig beskrivning av hennes utseende. ”Vi färdades hit med Salassa och jag är övertygad om att hon sedan fördes bort som slav av Parator. Känner du till vad som hänt henne?”

Perdan mötte stadigt hans blick men kunde bara medlidsamt skaka på huvudet.

”Det gläder mig att ni färdats med Salassa”, sade han. ”Deras återkomst förebådar också Cindars återkomst, ty när vi försonas med våra systrar kommer också vår fader att försonas med oss. Men till dess följer vi underkastelsens väg och bidar vår tid i slaveri. Att ta egna slavar vore oss därför främmande. Varför tror du att din vän förts bort av oss?”

”Därför att... därför att de som förde bort henne använde Cindars tecken. Minn gav mig också ett tecken när hon fördes bort, ett tecken på att de som förde bort henne hade med det gamla biblioteket att göra.”

Den gamle tjänaren bleknade vid hans ord även Chandra tycktes beröras.

”Inget gott har kommit av det där biblioteket”, utbrast hon. ”Det var inte Cindars kunskap som förvarades där utan hädiska kunskaper och den eld som tog biblioteket var en försynens renande eld.”

”Det stämmer”, inföll Perdan. ”Det fanns de som inte ville vänta på Cindars återkomst utan själva sökte utöva gudomliga krafter. De har funnits allt sedan den tid då Cindar lämnade Cinda och det ord de använde om sig själva var världsformare eller *mager*. Med helbrägdagöranden, sinnesförvillning och kristaller med förmenta krafter sökte de fylla det tomrum Cindar lämnat. De dödades dock i samband med biblioteksbranden och finns inte längre bland oss.”

Tjänarens ord drabbade Ale som ett slag i magen och han fick kämpa för att återfå andningen. Det lilla hopp som givits honom hade åter tagits från honom och han kunde inte annat än förtvivla. Han hade själv hört talas om dessa mager under sin vistelse på Cinda. Också där hade folk i förtvivlan över Cindars frånvaro vänt sig till magiker med fatala följder. Varför skulle då inte samma sak ha kunnat ske nu? Det var alltså inte köpmän som fört bort Minn utan magiker.

”Men er andra gren då?” försökte han. ”Kan inte de ha fört bort Minn? Var finns de?”

”Vi på den nedre grenen av Parators stam dolde vår tro och underkastade oss i väntan på Cindars återkomst. Saabahliterna lät oss därför stanna i staden och utföra de lättare arbetena. Våra bröder på övre grenen däremot framhärdade i sin tro och sökte Cindar trots att han icke finns i detta land. De fördes därför ut ur staden och sattes att utföra tunga sysslor på åkrar och i gruvor och kan finnas var som helst i Saabahl. Dock tror jag inte att det heller bland våra bröder finns mager ty magerna försvann redan innan våra grenar skildes.”

Ale begravde ansiktet i sina händer. Varför hade han inte insett det tidigare? Minn hade ju betett sig på samma sätt i de gamla biblioteksruinerna som vid den gamla kultplatsen på Cinda. Det som hade skrämmt honom men lockat henne hade inte varit vilken kunskap som helst utan magisk kunskap. Om det nu i Parators stam fanns sådana som ägnade sig åt magi måste de ha fattat intresse för Minn. Kanske hade de hållit biblioteket under bevakning i väntan på att den rätta skulle

passera? Kanske hade de sedan inväntat ett ögonblick då Minn var oskyddad, då Ale inte kunde skydda henne? Åh, varför hade han låtit det hända?

”Jag kommer naturligtvis att göra allt som står i min ringa makt för att hjälpa dig”, försökte Perdan lugna honom. ”Som jag sa så är er ankomst med Salassa ett gott tecken. Om vi kan återfinna din vän och våra fränder är jag övertygad om att vår långa väntan kommer att få sitt slut.”

”Också klostrets väntan kommer att få sitt slut i och med Parators återfinnande och befrielse”, fyllde Chandra i. ”Er hemlighet är bevarad inom klostrets väggar och här kommer ni alltid att finna stöd.”

Ale hörde dock knappt på deras ord. Vad nytta hade han väl av deras hjälp och stöd? Det var bara tomma ord som inte kunde följas av handling. Hur skulle han kunna hitta dem om inte ens deras bröder visste var de fanns? Hans sökande efter dem hade bara lett till att han förlorat Minn. Han kände sig mer maktlös än någonsin och han förmådde bara stirra tomt framför sig. Det blev till slut Toreld som fick söka få liv i honom.

”Du har inte sovit på hela natten”, sade han. ”Låt oss återvända till Ummar så att du får vila ut. Sedan blir det lättare att se saken an.”

Ale kände att han ville betacka sig för deras medlidande. Det kunde ändå inte göra något för honom. Men det var sant att han var trött och han lät sig därför villigt ledas tillbaka till köpmannens hus av Toreld och Perdan.

När de åter trädde in i köpmannens hus fann de att Ummar och Salah ännu var försjunkna i sin affärsdiskussion. Mellan dem låg ett par kristaller som de synade med kännarmin. Åsynen av kristallerna fångade av någon anledning Ales uppmärksamhet. Det var som om de försökte säga honom något och trots sitt missmod och sin trötthet kunde han inte låta bli att fråga om dem.

”Vad är det där för något?” undrade han.

Hans fråga besvarades med ett bländvitt leende från Salah.

”Det är vårt nya affärsprojekt”, sade han, uppenbarligen glad åt att få berätta om dem. ”Det här är solstenar från norr som vi hoppas kunna slipa här och byta mot mer värdefulla ting i söder.” Han gav honom en övertydlig blinkning. ”De är förstås inte mer värda än färgat glas men det vet inte hedningarna om.”

Solstenar? Var hade han hört om dem förut och varför kändes det så viktigt? Det hade väl varit under Ummars fest som någon av gästerna fört dem på tal och han hade talat om...

”Övernaturliga krafter!” utbrast Ale. ”Sa inte den där byggherren att de där kristallerna besitter övernaturliga krafter?”

”Du tänker på Kharem”, svarade Salah. ”Jo, han talade om hur förslagna köpmän börjat utnyttja slavarnas vidskepelse för att pracka på dem dessa billiga stenar med god förtjänst. Nu ämnar vi ta oss in på denna lukrativa marknad.”

Ale visste bättre än så. Ummars tjänare Perdan hade ju berättat om hur magikerna fordom sökt locka folk med magiska kristaller. Rivas magiker hade sökt de gamla gudarnas krafter så varför skulle då inte Saabahls magiker ha sökt krafter hos dareiernas gamla solgud? Kanske hade de lärt sig magi av flyktingarna från Cinda, kanske hade de funnit gamla böcker efteråt. Det kunde förklara varför han sett dem nyttja Cindars tecken när de förde bort Minn. Det var inte mycket till hopp, det insåg han också i detta känslosamma tillstånd, men det var det enda han hade.

”Var finns de?” avbröt han därför otåligt. ”Var finns köpmännen?”

”Ah, du är klok som söker lära känna dina konkurrenter”, svarade Salah. Tyvärr är slavarna förtegnade om sina leverantörer men handelsvarorna har vi kommit över och vi är övertygade om att vi kan konkurrera med kvalitet...”

”Varför är du så nyfiken på dessa köpmän?” insköt Ummar, som inte undgått att notera Ales intresse.

”Kan vi då aldrig återgå till vårt affärsprojekt?” suckade Salah men tystades åter av sin värd.

”Därför att...”, svarade Ale tvekande, ”... därför att jag tror att Minn har köpts av dem.”

Ummar såg först ut att vilja fråga ut Ale om hur han nått denna slutsats men Salah hann före.

”Billiga kristaller kan jag förstå att man säljer till slavar men dyra slavinnor”, sade han intresserat. ”Vet du vilket pris hon betingar och vilka medel slavarna förfogar över?”

Ale knöt i smyg sina nävar över köpmannens okänsliga ord. Han talade inte om en handelsvara utan om Minn. Ale var tvungen att berätta mer.

”Jag tror inte att de är köpmän”, sade han. ”Jag tror att de är trollkarlar och att de ämnar använda henne i sina riter.”

Vid hans ord höll Salah tillbaka ett skratt men Ummar såg med ens bekymrad ut.

”I så fall är hon likväl förlorad för oss”, sade han, ”ty allt som rör trolldom är belagt med dödsstraff och dess utövare verkar därför i det fördolda. Inte ens den allseende rådgivaren Sol och Måne har lyckats finna och utrota denna vidskepelse.”

”Också jag har förlorat en slav...”, försökte Salah inflika men Ale lyssnade inte längre utan sjönk ihop med ordet ‘förlorad’ ringande i öronen.

”Kan vi inte... själva försöka leta efter dem... och henne?” undrade han matt.

Ummar skakade på huvudet.

”Den senaste tidens rykten har stängt gränserna för främlingar och bevakningen är hård. Det blev du själv varse under er resa längs floden. Inte ens vi handelsmän kan färdas utan tillstånd godkända av Sol och Måne.”

”Och dessa tillstånd är dyra”, muttrade Salah men där här gången tog ingen notis om honom. I stället lade sig en tung tystnad över bordet, en tystnad som bröts från oväntat håll.

”Det finns ett sätt”, utbrast plötsligt Toreld, som dittills suttit tyst en lång stund. ”Midsommarspelen. Segraren vinner frihet för två. Ale är redan fri så om någon av oss segrar så kan vi be om Minns frihet. Den Högste Tjänaren kan sedan inte avböja vår hjälp att finna dessa trollkarlar och bland dem också Minn.”

”Oss?” undrade Ummar. ”Skulle Halim kämpa på arenan?”

”Han har av egen vilja tagit Nuba’hs plats. Vi kommer att kämpa för varandra.”

”Om han har tagit Nuba’hs plats måste hans prispengar tillfalla mig”, insköt Salah hoppfullt men inte heller nu fick han Ummars uppmärksamhet.

”Lika hög som vinsten är vid seger, lika hög kan förlusten bli”, sade han. ”Arenan är en farlig plats.”

”Jag såg hur han kämpade mot hydran och hur villigt han gick mot människojägarna”, insisterade Toreld. ”Jag kämpar gärna vid hans sida.”

Köpmannen försökte komma med invändningar men Ale förekom honom.

”Jag är inte rädd för arenan”, sade han med en bestämd ton som inte öppnade för några motargument. ”Jag vill kämpa, för Minn och för Cindarell!”

”Då är saken avgjord”, konstaterade Salah belåtet. ”Jag ska utverka så att ni får kliva in på arenan redan i morgon. Det fanns platser över senast jag hörde.”

”Så tidigt?” utbrast Toreld förvånat.

”Ja, på grund av ryktena så har de styrande sökt lugna folket på många sätt, så också genom att både tidigarelägga och utöka spelen. Djurkamperna avslutades redan när ni var borta och förkamperna till vapenkampen pågår just nu för fullt. Spelen fortsätter därefter med en flottkamp och finalen lär bli en iscensättning av Dareions fall vars like aldrig skådats i Saabahl. Hurdana är era sjökunskaper förresten?”

”Och jag som tränat för vapenkampen hela året”, sade Toreld och tog sig lättat för pannan. ”Om jag hade missat den hade jag fått vänta ett helt år till. Vilka är dessa rykten egentligen?”

”För det första så har mystiska händelser i Gamla Dareion väckt oro för motståndsrörelser”, började Ummar men avbröt sig kort för att ge sin kollega en förebrående blick som fick denne att krympa ihop.

”Jag nöjer mig med hälften av prispengarna”, fick Salah fram.

”Vidare nådde oss så sent som i morse rykten om att en gammal kungagrav skändats, rykten som sätts i samband med just denna förbjudna trolldom som Ale tror sig vara på spåren. Sol och Måne leder personligen undersökningarna och drakoniska lagar har stiftats. Minns mina ord, detta bådalar inte gott för Mokhatar um-Saals styre.”

”Då har vi hur som helst ingen tid att förlora”, sade Toreld och reste sig upp. ”Ale, se till att vila nu ty vi har ingen tid att förlora. Vi måste träna för arenan.”

17. Biblioteket

”Kunskap är makt. Makt är okunskap.”

Ur Bibliotekariens ed, en ed som Cindarells bibliotekarier svär

Minns respekt för bibliotekarierna minskade för varje steg som hon tog. De hade släpat sig fram genom öknen hela natten och trots att solen snart stod som högst på himlen så gjorde de ingen ansats att stanna och vila. Nog måste de väl ha lämnat alla förföljare bakom sig vid det här laget? Hennes skor var fulla av sand, hennes tunga var torr som fnöske och hennes kläder var genomblöta av svett. Om hon inte föll ihop av törst eller utmattning innan dess så skulle hon frysa ihjäl om hon tvingades uthärda ännu en kall natt utomhus.

Vad var det här för magiker egentligen? Kunde de inte använda sina krafter till att färdas bekvämare eller skydda dem mot öknen bistra klimat? Var något så enkelt som lite mat och dryck bortom deras förmåga? Nu såg de lika hjälplösa ut som vilka ökenvandrare som helst. Nej förresten, de såg ännu mer hjälplösa ut, lika bortkomna som fiskar på land. Symbolikern spanade förgäves efter landmärken bland de ändlösa sanddynerna, sensorikern försökte tvärtom avskärma sina sinnen genom att dra ned kåpan över ansiktet med resultatet att han gång på gång snubblade och mentalisten tycktes plågas av en bultande huvudvärk och ragglade fram som vore hon bakfull. Till slut kunde Minn inte längre hålla sig.

”Varför gör ni inget?” utbrast hon.

”Tig!” befallde mentalisten, men utan att orka sätta lika mycket kraft bakom ordet som tidigare.

”Nej, det tänker jag inte göra längre. Varför använder ni inte er magi till att ta oss ur den här knipan?”

”Du vet mycket väl att vår utrustning blev kvar i båten. Vi behöver få kontakt med vår kollega som har mer utrustning.”

”Vad behöver ni för utrustning? Trollstavar och flygande kvastar? Vad väntar ni på egentligen?”

”Tig!” upprepade mentalisten, lika orkeslöst som tidigare. Men Minn lydde inte nu heller.

”Ni kunde ju se att jag fanns hos de där människojägarna. Då kan ni väl se var er kollega finns någonstans.”

”Hur skulle det gå till?” flämtade sensorikern. ”Utan svavelstickor kan vi inte göra upp eld och utan eld kan vi inte göra några röksignaler.”

Röksignaler? Var det simpla röksignaler som utgjorde sensorikerns fjärrseende?

”Varför använder ni inte flinta och stål i stället? I öknen finns ju gott om flinta.”

”Flinta ja men inte stål.”

”Den här då?” sade Minn och drog fram den medaljong som de fäst runt hennes hals.

”Hon använder Höga Språket mot oss!” utbrast symbolikern och satte händerna för öronen. ”Låt henne inte övertala oss att ta av henne skyddssymbolen.”

”Vad är det för dumheter. Jag talar mitt eget språk och den här symbolen har lika lite kraft som era fåniga tecken.”

”Du ljuger”, fräste mentalisten. ”Jag har själv sett hur resande från ditt land lyder era prästers ord och följer deras tecken och symboler.”

”Men...”, stammade Minn, för ett ögonblick ställd av hennes ord, ”det är ju inte magi, det gör vi inte för att vi måste utan för att vi vill.”

”Fler lögner! Det finns ingen fri vilja. Alla människans handlingar är reaktioner och den behärskar människan som vet att stimulera dessa reaktioner.”

”Jag ljuger inte. Den här symbolen hindrar mig inte från att använda mina krafter om jag hade velat det.”

”Vilket skulle motbevisas. Du vill men du kan inte.”

”Jag.. jag kan inte därför att... det vet ni mycket väl. Varför skulle ni annars kalla mig...?” Minn var så rasande att hon inte kunde förmå sig att avsluta meningen

”Mor Vana?” fyllde mentalisten i med en lömsk glimt i ögat.

Mentalistens ord fick Minn att blekna och glömma all sin ilska. Vad i all världen menade hon? Det kunde väl inte vara...? Hennes reaktion gav mentalisten förnyad kraft och hon fortsatte obönhörligt sitt verbala angrepp.

”Mor Vana”, upprepade hon. ”Du kan inte längre förneka det Höga Språkets makt. Vi känner ditt namn, Mor Vana. Du kom från det yttersta Norden och då bländade du oss med dina trollkonster. Men inte nu, nu känner vi dig.”

Morvana. Namnet träffade henne som ett slag i ansiktet. Än en gång hade den hämndlystna trollkvinnan korsat hennes väg. Den första gången hade hon lärt känna sig själv när det visat sig att de båda behärskade den sinnesförvillande magins krafter. Den andra gången hade hon lärt känna sin fader alvkonungen när det visat sig att de båda varit halvblod. Nu hade de bådvas vägar korsat dessa bibliotekariers vägar. Vad hade ödet i beredskap den här gången? Hon vågade knappt fråga.

”Hur?” var allt hon fick fram.

”Ni trodde alla att ni lyckats hemlighålla era namn. Du, din havande syster, Demagogen, Lismaren, Svärdsdråparen. Men din tjänarinna avslöjade dig. Vi spårade henne till klostret i Saabahl och där lärde vi känna både hennes och ditt namn. Ja, det var din egen tjänarinna Chandra som, okunnig om namnets makt, gav bort det då och gav bort det åter nu. Det var slutligen våra Höga Runor i biblioteket som avslöjade dig och våra Höga Tecken i himlen som avslöjade att du infångats av människohandlarna.”

”Sluta!” utbrast Minn förtvivlat men mentalisten fortsatte obönhörligt.

”Våra allseende ögon såg dig i det gamla biblioteket, våra allhörande öron hörde hur du begav dig ut i öknen för att följa oss och våra allerstädes närvarande händer fångade in dig. Ditt förflutna har hunnit ifatt dig och tiden är kommen för dig att svara för dina brott. Erkänn att du har varit här förut och förbind dig att följa oss vidare! Underkasta dig Namnets makt!”

Men hennes ord var överflödiga på Minn och hon hade redan sjunkit ned på knä, inte på grund av ordens makt utan på grund av ordens innehåll. Morvana och Moder Vana var en och samma person. Hon hade varit hos bibliotekarierna och inte bara hon utan också hennes ‘havande syster’. Det kunde bara vara Minns mor och Minn själv som avsågs. Vilka de andra var visste hon inte men ett visste hon och det var att det inte fanns någon återvändo längre. Hon måste göra det. Minn vände upp sitt rödgråtna ansikte mot mentalisten.

”Ja”, sade hon. ”Jag har varit här förut och jag följer er.”

Mentalisten nickade nöjt och vände sig till de andra.

”Tag av henne Den Heliga Symbolen och kalla på vår kollega. Men glöm inte att återbörda den sedan. Än är vi inte tillbaka i Biblioteket.”

Minn stirrade tomt på dem medan de gjorde upp eld. Biblioteket. Det var alltså dit Moder Vana och hennes mor hade begett sig för ‘den andliga vägledningen’ och den nuvarande abbedissan Chandra hade följt med dem. Varför hade hon hållit tyst om detta för Minn? Vad hade de gjort i Biblioteket som väckt bibliotekariernas vrede? Var det rent av hon som avslöjat för bibliotekarierna att Minn återvänt till Saabahl och varför då i så fall? Om och när Minn kom tillbaka till Saabahl så hade hon mycket att fråga henne. Nu hade hon emellertid inget annat val än att följa med bibliotekarierna till Biblioteket, den plats dit hennes mor hade begett sig och där kanske hon själv hade fötts.

När röksignalerna sakta steg upp mot himlen och medaljongen åter fästs kring Minns hals vände sig mentalisten till henne med ett elakt leende.

”Beskåda nu er magi, demaskerad, analyserad och tillämpad av bibliotekarierna. Vi har inte bara bevarat er kunskap utan också lärt oss den och vidareutvecklat den. För lekmannen är sinnena begränsade men för bibliotekarierna är de gränslösa. Inget är så litet att det inte kan uppfattas med synförstärkande glas och inget är så avlägset att det inte kan uppfattas ovanför horisonten. Det var medelst röksignaler som människohandlarna meddelade oss att de funnit dig och det är medelst röksignaler som vi nu meddelar vår distraherade kollega vår position.”

”Men sinnena kan inte blott förstärkas utan också förvillas”, fyllde sensorikern i, tydligen mån om att också få ståta med sina kunskaper. ”Genom destillering av jästa drycker skapas substansen *spiritus* som förvränger verkligheten hos den som inmundigar den. Det var så vi bedrog människohandlarna så att vi kunde återta vårt guld.”

”Menar ni vanlig sprit?” undrade Minn förvånat. ”Det är ju inte magi utan bara berusning. Men varför gjorde ni det?”

”Jaså, den kunskapen har nått också ert primitiva land”, sade mentalisten och ryckte på axlarna. ”Hur som helst så har inte vår kollega *elementarikerns* alkemiska experiment utfallit så väl ännu så vi var tvungna att återta guldets innan det återgick till sin ursprungliga form.”

”Emellertid är inte illusionism ett tillräckligt medel för att nå detta mål”, lade symbolikern till. ”Man måste också förstå symbolernas makt. För de vidskepliga människohandlarna är himlakropparnas förmörkelser viktiga omen. Genom att berätta om månens inverkan på vattennivån kunde vi väcka flodfolkens välkända oro för översvämningar och det räckte sedan med en månförmörkelse för att skapa panik bland dem.”

”Var det ni som åstadkom månförmörkelsen?” frågade Minn motvilligt imponerad. Hennes fråga möttes dock bara av torra skratt.

”Naturligtvis inte”, svarade mentalisten överlägset. ”Himlakropparnas rörelser råder ingen över. Däremot kan vi bibliotekarier förutse dem. Vi förutsåg denna månförmörkelse och infogade den i vår plan precis som vi har förutsett midsommardagens solförmörkelse.”

Minn tystnade och begrundade svaret. De här människorna kände tydligen till magi i teorin, antagligen genom den kunskap som Parator fört med sig från Cinda och som bibliotekarierna sedan bevarat sedan det gamla biblioteket brunnit ned. Men som praktiker var de fullständigt okunniga om krafterna bakom magin utan sökte efter naturliga förklaringar i stället. Icke desto mindre besatt de färdigheter långt bortom dem som fanns i Cindarell och mot sin vilja blev hon mer och mer nyfiken på vilken kunskap som nu fanns i det nya bibliotek som de var på väg till.

Röksignalerna gav verkligen resultat ty kort efter mörkrets inbrott närmade sig ett ljussken österifrån. Av bibliotekariernas lättade miner att döma var det deras länge saknade kollega som nu äntligen anslöt sig till dem. Kanske var det något i ljusets färg eller rörelser som sade dem det, kanske var det helt enkelt så att ökenvandrare normalt inte färdades nattetid. Det enda Minn kunde vara säker på var att deras kännedom inte hade med magi att göra. Hur mentalisten kunnat veta att kollegan var distraherad fick hon emellertid snabbt svar på.

Det som nu närmade sig var inte en välordnad karavan utan fem lösspringande kameler, en med den lykta vars sken varskott om ankomsten. Först senare, när bibliotekarierna med möda och irritation samlat ihop djuren, trampade en märklig skepnad in i deras läger. Kåpan var likadan som de övriga bibliotekariernas med den skillnaden att färgen var klarröd och huvan tillbakadragen så att kvinnans ansikte syntes tydligt. Den släta huden vittnade om att hon inte gammal men trots det var håret alldeles vitt och det spretade åt alla håll. Kåpans smuts och revor skvallrade vidare om att hon fallit av sitt riddjur både en och två gånger. Hennes

yttre tycktes dock inte bekomma henne utan all hennes uppmärksamhet var riktad mot en blomkruka som hon bar i sin famn.

”Välkommen, vördade *animist*”, sade mentalisten kallt.

Animisten tittade upp och synade dem med uppspärrade ögon, som om hon först nu insåg att hon inte var ensam. Något i hennes ögon störde Minn men hon kunde inte sätta fingret på det.

”Jag har gjort en stor upptäckt”, utbrast hon. ”Kameldynga är den magiska hemligheten som får växter att gro till och med i öknen.”

Minn funderade på om hon skulle påpeka att enkla bönder känt till den hemligheten i årtusenden men insåg det lönlösa i det.

”Hade det inte varit bättre att hålla reda på kamelerna i stället för deras dynga? Vi har väntat länge på dig.”

”Låt kamelerna få göra som de vill. När de blir törstiga kommer de alltid tillbaka till mig.”

Mentalisten suckade och lämnade ämnet.

”Vi fann Mor Vana men blev förföljda vid pyramiden och måste återvända till Biblioteket snarast.”

Animisten vände blicken mot Minn och hennes ögon spärrades upp än mer.

”Är detta Mor Vana”, yttrade hon förundrat. ”Inte en dag ser hon ut att ha åldrats. Måhända är min teori om att det yttersta Nordens köld bevarar liv sann. Säg, fröken, skulle jag kunna få ta ett vätskeprov för att analysera balanserna...”

”Snarast!” upprepade mentalisten otåligt.

”För all del, för all del”, skyndade sig animisten att säga. ”Vi kan ge oss av genast. Om ni bara tar varsin svamp...”

”Inga fler svampar”, avbröt mentalisten bestämt. ”Vi behöver sova för att hålla kropp och själ sunda.”

”Dumheter”, svarade animisten och stoppade något i munnen. ”Jag har då aldrig tagit någon skada.”

Minn insåg med ens vad som hade stört henne. De stirriga ögonen hade ditills inte blinkat en enda gång. Hur som helst så tog animisten första vakten och var också den som hade den när Minn vaknade nästa morgon. Hur bra vakthållningen

hade varit var emellertid en annan sak, hennes uppmärksamhet tycktes riktas mot än det ena, än det andra, men aldrig omgivningarna.

Efter ett hastigt morgonmål bröt de upp och fortsatte österut. Ibland kunde Minn skymta andra ökenresande bortom sanddynerna på deras vänstra sida så hon antog att de red jäms med en karavanled men bibliotekarierna var noga med att inte komma för nära.

Efter några dagar reste sig berg vid horisonten och bibliotekarierna styrde stegen ditåt. Snart kom de fram till en väldig klippa med lodräta sidor och en vidsträckt plåtå högst upp. Den tycktes inte alls höra till landskapet utan kändes mer som en väldig flat sten som en jätte släppt ned bland de annars så ändlösa sanddynerna. Hennes sällskap följde klippan medsols tills de nådde skuggsidan, där en stor och lummig oas bredde ut sig. Den karavanled som Minn anat att de följt anslöt till oasen och längre bort kunde hon skymta såväl folksamlingar som tält.

Bibliotekarierna styrde emellertid inte stegen mot dem utan mot en liten fristående källa, alldeles intill den märkliga och mäktiga klippan. Minn noterade nu att klippväggen inte längre var slät utan genomborrad av hål, alldeles för jämna för att vara naturliga. Kunde det också vara bosättningar? Människojägarerna hade ju bott i liknande grottor. Men varför såg hon i så fall inga rörelser bland dem?

De satt av i källan och överlät kamelerna åt animisten, som i sin tur ledde dem bort mot oasen. Var det där biblioteket än låg så behövde de tydligen inte kameler för att nå det längre. Hon sneglade åt mentalisten för att se vart de skulle härnäst men denne gestikulerade bara otåligt tillbaka.

”Du minns vår väg, Mor Vana”, sa hon och pekade mot vattnet. ”Gå nu.”

Minn ville genmäla att hon varken mindes vägen eller hette Mor Vana men avstod uppgivet. Om de inte hade förstått det tidigare så skulle de inte göra det nu heller. Men vart menade mentalisten att hon skulle gå egentligen? Plötsligt drog hon sig till minnes den text hon läst i det gamla biblioteket i Saabahl. Hur hade den lytt? ‘Där vinden blåser bort spår i mark och vattnet skyddar från elden stark.’ Var det den här platsen som avsågs? Ökenvinden skulle snart ha avlägsnat deras spår och vattnet, det vatten som skulle skydda Biblioteket mot ännu en brand, var det det här vattnet?

Hon doppade prövande en fot i vattnet där mentalisten hade pekat. Den mötte inte lös sand utan fast sten. Det fanns en trappa dold under vattenytan! Mentalisten nickade nöjt för sig själv, som om hon än en gång fått sina ord bekräftade, men den

här gången iddes Minn inte ens bli arg. Hon var nu bara några få steg från det bibliotek där Cindas gamla magikunskaper ännu bevarades!

Trappan fortsatte ut i vattnet, hela tiden nedåt, och snart kunde Minn inte längre hålla huvudet ovanför ytan. Hennes kropp ville återvända upp men hennes händer fann räcken att hålla i sig och hennes fötter kunde fortsätta. Kort därpå vände trappan uppåt igen och när hon åter bröt ytan fann hon sig inte längre vara vid oasen. Ljuset som föll över henne var inte solens ljus utan lysande kristallers ljus och den bergvägg som hon haft framför sig hade nu ersatts av stenväggar på alla sidor om henne. Hon befann sig i själva klippan, i ett rum dolt för yttervärldens blickar.

Bibliotekarierna var ännu bakom henne men hon var ändå inte inte ensam i rummet ty plötsligt bröt en olycksbådande röst tystnaden.

”Jag är *nekromantikern*”, sade den genom skuggorna med betoning på varje stavelse. ”Välkommen, Mor Vana, välkommen åter till *Biblioteket*.”

18. Arenan

”Vinn publiken och du vinner striden.”

Gammalt arenaordspråk

När Ale trätt ut genom träporten och den slagits igen bakom honom hann eftertanken äntligen ikapp honom. Vad var det egentligen han hade gett sig in i? En väldig sandbeströdd yta bredde ut sig framför honom, så plan och så jämn att det påminde om ett stilla hav. Runt denna yta sträckte sig en lång stenmur av dubbel manshöjd vars bortre ände var så långt borta att Ale bara kunde ana den. Men det var vad som fanns ovanför denna mur som verkligen tog andan ur honom.

Rad efter rad med åskådare ringlade sig runt den öppna ytan, likt en orm som ringlat sig runt sitt byte. Bakom varje rad fanns ännu en rad, något högre än den föregående, och så många var raderna att de bakersta tycktes nå ända upp till himlen. Så många människor hade han aldrig förr sett på en och samma gång. Fanns det ens så många människor i Cindarell? Alla ansikten tycktes vara vända mot honom och han fick känslan av att befinna sig längst ned i en grop som höll på att fyllas med kvävande sand. Ale hade trätt ut på Saabahls arena.

En knuff i ryggen väckte honom ur tankarna.

”Gaska upp dig”, sade Toreld käckt. ”Du måste visa alla att du äger arenan, annars har du förlorat innan striden ens börjat.”

”Jag anade inte att den skulle vara så stor”, mumlade Ale.

”Desto större blir segern”, svarade hans landsman och började slå sitt svärd mot sin sköld samtidigt som han utstötte cindariska svordomar mot publiken. Hans ord och handlingar möttes med ett rungande bifall.

”De förstår inte orden men väl innebörden”, skrockade han. ”De vill ha blod och förstår att jag tänker ge dem det. Kom igen nu, stå inte bara där som en säck potatis.”

Ale försökte följa Torelds exempel men utan att lyckas uppbåda någon större entusiasm. Hemma i Cindarell hade han visserligen segrat i tornerspelen under

Konungens fred men det hade varit med sitt vapen och sina färdigheter, inte med sådana här apkonster. Vad skulle greve Gyls och de andra stormännen ha ansett om detta spektakel? Nu förmådde han varken lura sig själv eller åskådarna ty de svarade med burop så kraftiga att Toreld ofrivilligt tog ett steg åt sidan, som för att ta avstånd från Ale.

”Skärp dig!” väste han. ”Du kan inte slåss både mot motståndarna och publiken.”

”Jag föredrar att låta mitt svärd tala.”

”I så fall behöver du ett större svärd.”

Toreld skyndade vidare mot deras anvisade plats mitt på ena långsidan under det att arenakämpar fortsatte att välla in på arenan och motta publikens dom. Han hade förklarat för Ale att den första kampen var martyrernas kamp, den kamp då de värdiga skulle skiljas från de ovärdiga. Fyrtio kämpar skulle möta varandra för att symbolisera det fyrtio år långa uppvaknandet. De åtta som stod längst skulle befinnas värdiga att fortsätta kampen likt de åtta martyrer som kämpade och dog för den Förste Tjänaren Marekh um-Saal. Detta var den sista av flera liknande kamper innan det var dags för alla de värdiga kämparna att göra upp om slutsegern man mot man. Ale var viss om att han skulle kunna reda sig mot en ensam motståndare men skulle han klara fyrtio?

”Var lugn och förivra dig inte”, påminde Toreld honom om, som om han hade hört Ales tankar. ”Men var heller inte överdrivet försiktig, annars får vi både publiken och övriga motståndare mot oss. Minns hur vi slogs mot hydran.”

Ale nickade sammanbitet. Inte ta några onödiga risker. Täcka varandras ryggar. Låta snabba utfall följas av säkra tillbakadraganden. Till varje pris undvika egen blodspillan för att orka fortsätta kämpa. Han och Toreld hade tillsammans övat på detta under hela gårdagen. Så länge de höll ihop skulle ingen ensam kunna rå på dem. Men vad skulle hända om andra också höll ihop, om de ställdes mot tre, fyra eller fem motståndare på en gång? Toreld hade sagt att så stora allianser sällan överlevde sig själva då bara två kunde vinna frihet. Men han hade inte svarat på Ales fråga.

Innan Ale hunnit upprepa frågan lade sig plötsligt en tystnad över arenan. Alla de fyrtio arenakämparna hade intagit sina platser längs sidorna och åskådarnas blickar vändes mot en pampig del av läktaren, rakt mittemot Ale och Toreld. På den satt förnämt klädda män med långa skägg och allvarliga miner men också två

män som Ale sett tidigare. Den ene var en rundnätt, mustaschpydd man som låg snarare än satt på en hög av mjuka kuddar och den andre var en maskerad man i en kåpa som glittrade ikapp med solen. Saabahls Högste Tjänare och hans rådgivare hade anlämt till arenan.

”Var beredd”, väste Toreld samtidigt som Mokhatar um-Saal gjorde en avmått gest åt Sol och Måne till. Denne höjde i sin tur sin arm och sänkte den sedan hastigt.

Det var tecknet till att kampen skulle börja. Med ett vrål störtade kämparna ut mot arenans mitt och det dröjde inte länge förrän också åskådarna instämde i det. Ale gjorde en ansats att springa ut han med då hans medkämpe skrek ut en befallning åt honom.

”Sidan!” var det enda ordet Ale hörde men det räckte för att han instinktivt skulle höja sin sköld. Ögonblicket efter for en dolk in i den och blev sittande.

Ale vände sig åt det håll varifrån dolken kommit och såg hur en maskerad och helt svartklädd man drog två nya dolkar. I stället för att rusa ut mot de andra kämparna hade han valt att stanna kvar och i stället anfälla kämpan närmast sig, som råkade vara Ale!

Han hann emellertid inte fullfölja sina avsikter ty kämpan bakom honom, en väldig barbröstad barbarbrigad, hade kommit på samma idé och begravde nu sin yxa djupt i dolkbärandens rygg.

”Här gäller inget rent spel!” ropade Toreld bakom honom. ”Skynda dig nu, den som står stilla faller först.”

Flera kämpar hade verkligen redan fallit och från flera av dem stack dolkskaft och pilar ut ur de livlösa kropparna. Avståndsvapen i en kamp man mot man! Det bröt mot allt Ale lärt sig om ridderlighet hemma i Cindarell. Hans medkämpe hade sannerligen rätt, här gällde inget rent spel. Samtidigt kunde han inte låta bli att förundra sig över det skedda. Han såg inga pilbågar bland de andra kämparna och förvånansvärt många hade träffats i ryggen trots att ingen längre fanns bakom dem. Hur hade det gått till?

Men det fanns ingen tid att fundera över det. De befann sig nu i närstrid och ansattes omedelbart av fiender. Ale intog som överenskommet position bakom Torelds rygg så att de båda kunde fokusera på fienderna framför dem. Ales förste motståndare var inte mycket mer än en pojke, säkert flera år yngre än Ale, som

krampaktigt höll i en alldeles för stor träklubba försedd med rostiga och krokiga spikar. Vad hade han här att göra? Han bar ju inte ens någon rustning.

Ale tvekade men pojken rusade trots det mot honom med klubban höjd så högt över huvudet att det oskyddade bröstet blottades fullständigt. Anfallet var inte bättre än att Ale kunde använda sin sköld både till att avvärja det och sedan stöta omkull sin motståndare. Svärdet lät han dock ännu vila i sin hand.

Pojken kom emellertid snabbt upp på fötter igen och gick till förnyad attack. Den här gången gav Ale honom ett hugg med svärdets flata sida, inte för att skada honom utan för att visa honom hur oskyddad han var. I Cindarell hade detta räckt för att hans motståndare skulle erkänna sig besegrad men inte här. Pojken fortsatte envist att anfalla och från läktarna hördes spridda burop.

Till slut såg Ale sig tvungen att ge sin motståndare blodvite. Han tog ett snabbt steg åt sidan, lät klubban slå i marken bredvid honom och rispade upp pojkens ben. Det var bara ett ytligt sår men effektivt och vissa av buropen övergick nu i uppskattande applåder. Också på pojken fick såret en stor effekt. Han släppte vapnet, grep om benet med båda händerna och rullade skrikande runt i sanden.

Ale kunde inte låta bli att tycka synd om honom. Vilken förtvivlan kunde ha drivit honom till att söka vinna sin frihet på arenan? Han var uppenbarligen inte ämnad för strid men hade ändå valt lägga sitt liv i en vågskål som omöjlig kunde tippa över i hans favör. Ale sparkade undan träklubban och hötte med svärdet åt sidan till. Friheten skulle ha inte få men livet skulle han åtminstone få behålla.

”Gå hem igen”, sade han med trött röst.

Orden hade varit mest för egen del men de fick ändå pojken att tystna och titta upp mot honom. Vad var det i hans blick? Skräck, förvåning, tacksamhet eller något mer? Hans läppar rörde sig men han var för utmattad för att själv få fram några ord. Var det Ales tal eller åtbörder han hade förstått? Ville han nu svara och i så fall med vad då?

Det fick Ale emellertid aldrig veta det ty i detsamma hörde han ett skrik bakom sig som fick honom att glömma allt annat. Det var Toreld som skrikit och när Ale snurrade runt såg han hur hans stridskamrat gått ned på ett knä. Också från hans ben rann det blod, betydligt ymnigare än det som hade runnit från pojkens ben, och upphovet till såret stod framför honom. En högre barbarkrigare, samme som sänt dolkkampen i döden vid kampens början, stod böjd över Toreld med en ännu bloddrypande yxa i handen redo till hugg.

Ale reagerade blixtnabbt, tog ett hopp förbi sin stridskamrat och tog det hugg som skulle ha träffat honom mot sin egen sköld. Barbarkrigaren svor till, höjde sin yxa på nytt och svingade den mot Ale från sidan. Ale var dock beredd och hoppade undan, bort från både sin motståndare och från Toreld, samtidigt som han retfullt efterapade det missade hugget med sitt eget vapen.

Hans åtgärder fick önskad effekt, barbarkrigaren blev rasande och glömde helt bort Toreld för att i stället följa efter Ale. Ale i sin tur drog sig tillbaka mot långsidan under det att han parerade det ena besinningslösa hugget efter det andra. Hans motståndare var längre än han själv och nådde längre med sitt vapen. Han skulle inte kunna komma åt honom och samtidigt se upp för andra motståndare. Hans enda hopp låg därför i att inta en mer skyddad position och en sådan position fanns i portprånget under den Högste Tjänarens läktare. Det var arenans största port, kanske ämnad för hästspann och stridsvagnar, och den skulle ge Ales svärd tillräckligt med svängrum samtidigt som barbarkrigarens yxa skulle få svårare att träffa honom.

Ale hann emellertid aldrig fullfölja sin plan ty plötsligt träffades han av något hårt i huvudet. Det svartnade för hans ögon och han kände hur en varm, tjock vätska rann ned bakom örat på honom. Som genom en dimma skymtade han hur barbarkrigaren vände sig mot publiken, svängde sin yxa i luften som för att tacka dem för något, och sedan gjorde sig beredd att sänka den i den nu försvarslöse Ales bröst.

Men så hände ännu en oväntad sak. En lerklump av sand och torkat blod träffade barbarkrigarens ansikte från sidan och fick också honom ur balans. I ögonvrån kunde Ale skymta hur den pojke som han fällt satt ned på marken ganska nära dem, tydligen hade han lyckats kravla ända dit, och nu gjorde sig beredd att kasta ännu en lerklump. Barbarkrigaren uppgav ännu ett ilsket vrål samtidigt som han frenetiskt gnuggade sanden ur ögonen. Om det var riktat mot honom eller pojken tänkte Ale inte vänta för att få reda på. Han lät skölden falla till marken, satte båda händerna till svärdet och tryckte med all kraft in det i sin motståndares bröst.

Barbarkrigaren stirrade förvånat på honom men ögonen hade redan fråntagits allt liv och han hann aldrig besvara Ales överraskande hugg. Yxan föll ur hans hand och hans väldiga kropp stöp i backen utan att så mycket som en dödsrossling kom från hans läppar. Med publikens blodtörstiga vrål ringande i öronen betraktade Ale skuldmedvetet den stupade krigaren framför sig. Han hade försatts

ur balans och all ridderlighet fordrade att Ale hade sänkt sitt eget vapen tills striden kunnat återupptas på lika villkor. Men i stället så hade Ale inte bara utnyttjat sin oförtjänta fördel utan därtill dräpt sin motståndare. Han försökte intala sig att han bara hade reagerat instinktivt för att skydda både sig själv och pojken och att barbarkrigaren själv inte hade haft några skrupler i momentet innan då Ale hade befunnit sig i obalans. Likväl så var hans svärd fläckat och handen som höll i det darrade. Men det fanns inte längre någon återvändo, detta var inte en hövlig duell, det var en kamp på liv och död.

Ale tvingade bort blicken från den fallne barbarkrigaren och rusade tillbaka mot arenans mitt. Än var inte kampen över och han måste åter till Torelds sida. Lyckligtvis hade hans medkämpe lyckats resa sig upp igen och återupptagit striden, om än något haltande. Ale såg sig hastigt om för att bedöma läget. Förutom de båda var det ytterligare tolv kämpar som slogs om segern. Men dessa tolv utkämpade en ytterst ojämn strid vid ena kortsidan ty åtta av dem hade trängt in de andra fyra mot muren och avancerade nu mot dem sida vid sida som en man. Stora runda sköldar skyddade dem mot angrepp från alla håll och öppnades bara för att släppa fram dödliga spjutstötter. Ingenting tycktes kunna stoppa dem.

”Falangsoldater”, väste Toreld vid hans sida. ”Det var illa. Deras sköldborg blir svår att tränga igenom.”

Ale såg förfärat på hur en efter en av de fyra kämparna förgäves försökte hitta luckor mellan sköldarna för sina svärd bara för att spetsas på de långa spjuten. Skulle någonting kunna hindra dem från att lägga beslag på alla de åtta finalplatserna? När den siste krigaren låg genomborrad på marken började delar av publiken att visa sitt missnöje med deras effektiva men föga underhållande taktik. Falangsoldaterna lät sig emellertid inte bekommas utan vände nu spjuten mot Ale och Toreld.

”Vi måste anfälla dem från var sitt håll och locka dem att bryta sin formering”, sade Toreld. ”En och en är de alldeles för orörliga med de där klumpiga sköldarna.”

Ale undrade i sitt stilla sinne om inte hans medkämpe själv var orörlig med sitt skadade ben men hade inget bättre förslag. De skildes åt och avancerade försiktigt mot sina motståndare i en halvcirkelrörelse. Falangsoldaterna svarade dock med att formera sig i en cirkel och avvaktade utan att förhäva sig. Först när Ale och Toreld befann sig mittemot varandra, med sköldborgen mellan sig, gjorde de sitt drag. Till

Ales förskräckelse så vände de sig mot Toreld. De måste ha noterat att han var sårad och valde därför att gå mot den långsammare av dem först!

Vad kunde Ale göra? Utan Toreld skulle han aldrig orka hålla sig undan deras långa spjut. Det fanns bara en sak att göra, han måste själv dra på sig deras attack. Utan att bry sig om sin medkämpes motbefallning så rusade han fram mot den slutna formationen med draget svärd.

Hans plötsliga attack bröt för ett ögonblick de disciplinerade soldaternas samordning. En av dem höjde sitt spjut mot honom men då de andra fortsatte mot Toreld uppstod en liten lucka mellan dem. Ale utnyttjade den till att hugga, inte mot soldaten utan mot dennes spjut, utom räckhåll för de andras spjut. Skaftet knäcktes med lätthet och Ale kunde dra sig tillbaka med väl förrättat värv. Ett av spjuten var nu oskadliggjort. I dess ställe kom visserligen ett kortsvärd men det hade inte lika lång räckvidd och sköldborgen var därmed lite mer sårbar.

Emellertid skulle de inte gå på samma knep en gång till. Ale måste hitta på något nytt, men vad? Falangsoldaterna stod stilla och konfererade men det var bara en tidsfråga innan de skulle fortsätta mot den svagare av dem. Då fick Ale ett hugskott. Utan att bry sig om de nu täta sköldarna så fingerade han ett nytt anfall. Sköldborgen vände runt en aning så att två spjut kom att riktas mot honom och han avbröt tvärt sitt anfall. Samtidigt låtsades han trampa snett och haltade därför tillbaka. Falangsoldaterna tvekade inte länge utan vände all sin uppmärksamhet mot honom. Ale hade huggit likt en orm och nu följde den mänskliga igelkotten inte längre Toreld utan honom.

Ale retirerade, till synes planlöst, med sköldborgen efter sig. Eter den linkade Toreld, högljutt protesterande. Ale visste dock vad han gjorde. Steg för steg närmade han sig den plats där han dräpt barbarkrigaren. Då hade han fått ett slag i huvudet, utan att förstå av vad eller varför. Nu inte bara visste han det utan också hur han skulle utnyttja det till sin egen fördel. Publikens burop tilltog ju närmare falangsoldaterna kom, precis som Ale hoppats på. Med muren ett tiotal steg bakom sig stannade han och svingade svärdet över huvudet, så som han hade sett barbarkrigaren svinga sin yxa.

Från läktaren slungades nu två tegelstenar, inte mot honom den här gången utan mot sköldborgen. De åstadkom naturligtvis ingen skada mot falangsoldaternas hjälmar men det räckte för bringa dem ur fattningen och instinktivt höja sina spjut. Det var signalen som Ale väntat på. Han upphörde med sitt låtsade haltande, rusade fram mot sköldborgen och kastade sig in under de båda spjuten. Innan de

två närmaste soldaterna hunnit uppfatta vad som hänt svepte han lågt med svärdet, under sköldarna och mot de sandalklädda fötter som skymtade under dem. Metallen skar genom kött och senor och en av dem tappade sin sköld och föll tungt till marken. De övriga sju vände hastigt runt men då hade Ale redan rullat undan. Samtidigt hade Toreld insett vad Ales våghalsiga plan syftade till. Han kastade sig fram, utnyttjade villervallan som uppstått i sköldborgen och dräpte den av soldaterna som bara hade sitt kortsvärd kvar.

Från de övriga sex hördes nu ilskna svordomar på ett främmande språk men de överröstades snabbt av publikens hänförda vrål och flera av åskådarna började hoppa på läktarna så att det kändes som om hela arenan skakade. Falangsoldaterna samlade sig till en ny sköldborg och höjde åter spjuten. De fick emellertid aldrig chansen att hämnas sina fallna kamrater ty i detsamma reste sig rådgivaren Sol och Måne och slog ut med bägge armarna. Kampen var över. De åtta martyrerna hade bevisat sin värdighet. Och bland dem befann sig Ale och Toreld!

19. Tvinnade trådar

”Det som jag inte har läst är inte skrivet och det som inte är skrivet är inte sant.”

Yttrande tillskrivet den lärde magikern Moratius, omkring 200 eCF

”Jag är inte Morvana”, protesterade Minn med emfas medan hon försökte lokalisera varifrån den främmande rösten kommit.

När hennes ögon vant sig vid grottsalens dunkel kunde hon skönja tre stora valvgångar som gapade mot henne, en framför henne och två på vardera sidan. Alla tre glödde med ett rött fladdrande sken och i var och en av dem kunde man i överkanten skymta vassa spetsar. Kanske var det bara fällgaller men i Minns ögon såg de ut som tänder och fullbordade intrycket av att hon befann sig inför tre eldsprutande drakars vidöppna käftar. Långa skuggor kastade sig in i grottsalen och beblandade sig med uppvirvlat damm i en makaber dans. Ingenstans såg hon dock upphovet till den skrämmande röst som hälsat henne välkommen till Biblioteket och inte heller fick hon något svar på sitt påstående.

Men så uppenbarade sig plötsligt en skugga framför den främre valvgången. Hade den kommit därifrån eller hade den funnits i salen hela tiden? Det var skuggan av en människa som en gång varit högre men som nu var böjd och tungt stödde sig på sin stav. Ansiktet skuggades av en mörk kåpa, liknande den som de andra bibliotekarierna gick klädda i med den enda skillnaden att den här gick i en indigo färgton.

”Verkligen?” hördes rösten åter med ett tonläge som inte avslöjade något om huruvida nekromantikern trodde på Minn eller inte.

”Mitt namn är Minnea”, svarade Minn så tappert hon förmådde.

Nekromantikern svarade inte omedelbart. I stället drogs huvan långsamt tillbaka och avslöjade ett blekt mansansikte med insjunkna ögon och en hud så tunn att man kunnat tro sig skåda ett kranium. Minn tvingade sig själv att möta den obehagliga och genomträngande blicken utan att vare sig darra eller vända bort ansiktet.

”Mitt namn är Minnea”, upprepade hon utan att darra på stämman.

Nekromantikern svepte långsamt och ljudlöst mot Minn. Trots sin ålder rörde han sig varken stelt eller ryckigt utan tycktes snarare sväva fram över golvet. Han lutade sig över Minn och granskade henne närgånget.

”Så snar var du inte att avslöja ditt namn sist du var här”, väste han så nära inpå Minn att hon kunde känna den kalla och unkna andedräkten. Det var som om döden själv flåsade henne i ansiktet.

”Mitt namn är Minnea”, sade Minn än en gång men den här gången fick hon kämpa hårdare för att betvinga rädslan.

”Tre gånger har du förnekat ditt namn men inte en enda gång har du förnekat att du har varit här förut. Inte heller ter sig Mor Vanas namn främmande för dig. Förnekar du också kännedom om den bok du och dina sammansvurna förde bort från vårt bibliotek för jämnt tjugo år sedan? Förnekar du kännedom om boken ’Om Elementens uråldriga krafter och hur dessa kan harmoniseras med det mänskliga psyket och hur detta kan användas för magiska ändamål?’”

Den här gången kunde Minn inte bibehålla sin oberörda fasad. Vad var det med detta bibliotek och dess bibliotekarier som ständigt förmådde återkalla saker från hennes förflutna? Hon kände mycket väl till den boken. Det var ju den boken som Ale hade funnit åt henne för länge sedan när de följt magikern Elrind och krigaren Legim till Andarnas hemvist, det var den bok som sedermera lett henne vidare på magins vägar under deras studietid på Tre vägars kloster och det var slutligen den bok som blivit lågornas rov sedan Morvana och hennes vättearmé lagt klostret i aska. Hade också den boken kommit härifrån? Vilka vägar hade fört den till Cindarell och den mystiska platsen Andarnas hemvist? Hennes sinnesstämning gick inte nekromantikern förbi.

”Ah, jag ser att du inte kan förneka det”, sade han triumferande och pekade på henne med ett finger så tunt och blekt att det såg ut som om bara benet återstod av det. ”Vad betyder då namnet Minnea? Är det ännu ett av dina många hamnskiften? Svara mig, Mor Vana, svara nekromantikern!”

Under tiden hade de andra bibliotekarierna också trätt in i salen men de höll sig i bakgrunden och avvaktade tysta samtalet.

”Ja, jag har varit här och jag känner till både Morvana och boken”, sade Minn förtvivlat. ”Men ni måste tro mig, jag är inte Morvana och jag har inte fört bort

någon bok härifrån. Jag var ju knappt född när de händelserna ägde rum. Om ni inte tror på mitt ord så måste ni åtminstone tro på mitt yttre. Se på mig!”

Nekromantikern lutade sig ännu närmare och lät sin knotiga hand löpa genom hennes hår och längs hennes kind. En istapp hade inte kunnat kännas mer obehaglig.

”Förvisso har många år gått”, mumlade han. ”Men du har Morvanas skimrande hår och mjuka former. Måhända är det sant så som Moratius teoretiserade och Niner sökte praktisera att döden skulle kunna betvingas. Å andra sidan känns din hud lenare nu än då medan jag icke längre känner den mörka hämndlystnad som fordom tyngde dig.”

Minn undrade hur nära Morvana och den här motbjudande mannen egentligen kommit varandra men slog äcklat tanken ifrån sig.

”Vad har ni att säga om detta?” frågade nekromantikern och vände sig mot de andra bibliotekarierna.

De skruvade på sig och tittade på varandra för stöd. Det var uppenbart att nekromantikern hade stor auktoritet i detta sällskap.

”Jag har inte haft tillfälle att observera henne lika länge som mina vördade kolleger”, yttrade till slut animistien försiktigt. ”Förvisso påvisar mina observationer kraftiga variationer i livscykeln men inte ett enda exempel har jag funnit där den reverseras. Aldern må fördröjas men ungdomen kan aldrig fås åter. Min hypotes är därför att detta inte är Morvana.”

”Förvisso har någonting lockat henne till Biblioteket”, tillade symbolikern försiktigt. ”Men våra runor i det gamla Biblioteket tvingade henne inte på rätt väg och inte heller är hon så begränsad av vår symbol som vi trodde. Tvärtom observerade jag hur hon vände den mot en oklassificerad fara i Mörkrets pyramid, något som min kollega sensorikern kan bekräfta. Men ehuru hon ter sig opåverkad av våra yttre symboler så har något inom henne lockat henne till Biblioteket. Vad detta är kan jag ännu icke svara på så jag kan varken bekräfta eller vederlägga min kollega animistens hypotes.”

”De observationer som min kollega gjort rörande den yttre påverkan har jag upprepat med avseende på sinnessens tolkning därav”, fortsatte sensorikern. ”Hon har inte med något av de fem kända sinnena igenkännt vare sig oss eller biblioteket. Förvisso har i gengäld vi med våra sinnen observerat vissa yttre och inre likheter med Morvana men likheterna är inte perfekta. Hon bär alltså inte Morvanas hamn

utan sin egen men denna hennes egen hamn är mycket lik Morvanas, något som tarvar vidare studier. Inte heller jag kan därför bekräfta eller vederlägga hypotesen.”

”Må så vara att vi inte med våra observationer av yttre ting kan härleda sanningen”, förkunnade mentalisten, ”men låt oss då vända oss till insidan. Hon har reagerat kraftigt på alla omnämmanden som har med Biblioteket att göra och då inte bara på Mor Vana utan också på den gravida system och alla de andra missdådare som besudlat vår ärevördiga institution. Hennes och Bibliotekets öden är uppenbarligen sammantvinnade på något sätt. Det är således irrelevant huruvida hypotesen kan bekräftas eller vederläggas.”

Nekromantikern suckade och vände sig åter till Minn.

”Du har givit upphov till en fråga som inte fem lärde kan besvara”, sade han med släpande röst. ”Du liknar Mor Vana till det yttre men ändå inte. Du liknar Mor Vana till det inre men ändå inte. Du skulle kunna vara Mor Vana och du skulle kunna vara någon annan. Men eftersom vi inte kan besvara denna fråga så måste vi vända oss till frågan för svar. Vem är du? Svara och betänk att ditt öde ligger i ditt svar.”

Fem granskande ansikten vändes mot henne och en tung tystnad lade sig över salen. Minn lät blicken vandra från den ene till den andre. Hon visste ännu inte vilka de var så hur skulle hon våga utlämna sig själv? De kunde inte vara cindarier, så mycket var hon säker på. De talade visserligen alla hennes språk utan fel men också utan den melodi som skiljer den som fått språket med modersmjölken från dem som fått språket genom böcker. Faktum var att de talade som om de läste innantill ur en bok. Skulle hon våga berätta om Ale? Nej, hon visste inte vem den krigare var som de hyste agg mot och än mindre varför de gjorde det. Parator då? Nej, hon visste heller inte vad dessa bibliotekarier hade för inställning till Parators stam eller till någon annan av Cindars stammar heller för den delen.

”Nå?” frågade nekromantikern otåligt.

”Jag vet inte var jag ska börja”, sade Minn för att vinna tid.

”Börja som en bok”, löd svaret. ”Med första sidan.”

”Min första sida? Men den sidan är blank för mig. Det enda jag vet är att min mor följde med Morvana och jag tror att hon kom till det här biblioteket och födde mig här.”

Hennes svar gav upphov till ett förvånat sorl bland nekromantikerns kolleger men själv rörde han inte en min.

”Vad vet du då om din mor och denna Morvana?” frågade han.

”Min mor lärde jag aldrig känna. Morvana dräpte min vän, Legim Järnklinga, och tog mig med till dess att hon själv dräptes av sin egen far, Sartor svärdsmästaren. Min likhet med henne beror på att vi båda är av alvisk härstamning.”

Nu uppstod ett än högre sorl som fick nekromantikern att irriterat höja en hand för att tysta sina kolleger.

”Så döden hann ifatt Morvana till slut”, sade han för sig själv och utan att på något sätt visa vad trollkvinnans död betydde för honom. ”Det kommer att glädja *kosmologen*, ty hon förutsåg att Morvana icke tillhörde människornas värld och snart skulle lämna den. Här har vi henne visst, välkommen.”

Minn följde nekromantikern blick och såg att en sjätte bibliotekarie, en åldrad kvinna, anslutit sig till sällskapet från den vänstra valvgången. Det enda som skilde henne från sina kolleger var hennes mörkgröna kåpa. Också hon höll sig dock tyst och lät nekromantikern fortsätta med sin utfrågning.

”Men den här krigaren Legim”, fortsatte nekromantikern med särskild betoning på namnet, ”bar han ett ärggrönt svärd?” Hans röst fick nu för första gången något hotfullt i sig.

Minn nickade och inom sig kände hon en stor lättnad. Det var alltså Legim och inte Ale som var den av bibliotekarierna så hatade krigaren, men hon hade ändå gjort rätt som inte utlämnat Ale. Tänk om de hade misstagit honom för Legim, precis som de hade misstagit henne för Morvana. Tänk om de då hade dödat Ale på fläcken! Hon vågade knappt tänka tanken till slut. Däremot kunde hon inte förstå vad den gode Legim kunde ha gjort dessa bibliotekarier för att de skulle hysa ett sådan hat mot honom.

”Och boken då?” frågade nekromantikern. ”Var det Morvana som gav dig Moratius och Niners verk?”

Moratius och Niner. Än en gång nämndes dessa främmande namn. Vilka var de och vad hade de med boken och Biblioteket att göra? Deras namn var hittills de enda namn hon hört bland alla dessa anonyma boklärda. Men det var inte

Morvana som givit henne boken utan Ale. Än ville hon dock inte lämna ut hans namn.

”Morvana lärde mig mycket om magi”, svarade hon, ”men boken fann jag i ett annat bibliotek, ett bibliotek i Cindarell, och Morvana var inte med mig då utan Legim och magikerna Elrind och Sorogon.”

”Elrind och Sorogon”, upprepade nekromantikern. Det lät som om han smakade på namnen. ”Var de männe förfarna i elementens konster?”

”De nyttjade ljus och mörker för sina krafter, om det är det du menar, och det var genom deras försorg som jag tog mina första steg på magins väg. Men de kom aldrig åter från det där andra biblioteket utan uppslukades av jorden.”

”Också *elementarikern* kommer att fröjdas”, mumlade nekromantikern. ”Han är den som drabbades hårdast av deras besök i Biblioteket ty talrika var de böcker om elementen som de förde med sig. Passande är det att elementen tog dem åter. Välkommen, nu är vi alla samlade.”

Ännu en bibliotekarie omnämndes och ännu en bibliotekarie trädde in i salen, denna gång från den högra valvgången. Det här var en man i mörkblå kåpa men hans ansikte var brännskadat och delvis täckt av en skinmask så Minn kunde inte avgöra hans ålder.

Sju bibliotekarier således - en för och en av regnbågens färger och lika så en för var och en av de sju kända magiskolorna. Var det alltså härifrån som magikunskaperna förts till Cindarell, var detta den magiska källa som hon så länge sökt och som hon stundtals önskat och stundtals fruktat att dricka ur? För ett ögonblick glömde hon bort både Ale och Parator för den länge förborgade hemlighet vars dörr nu öppnats på glänt för henne. Om de bara ville tro på henne...

Minn sökte nekromantikerns blick för att utröna hans beslut. Han blickade emellertid ned i marken, djupt försjunken i tankar.

”Fem främlingar vanhelgade vårt bibliotek och plundrade det på dess skatter”, sade han fundersamt. ”Nu är de alla borta men frukten av deras dåd har kommit åter och inom sig bär hon minnen av såväl plundrarna som det plundrade.”

När nekromantikern åter tittade upp fanns i hans blick för första gången något levande, ja en tillstymmelse till känslor i de annars så kalla ögonen. Minn kunde

dock inte avgöra vad dessa känslor bestod i eller ens om de var vänliga eller fientliga. Inte heller hans tal röjde några känslor utan var lika kallt som alltid.

”Ja”, sade han långsamt, ”ditt namn är Minnea och du är ditt namn. Ditt tidigaste minne må du sakna men i gengäld bär du bibliotekets tidigaste minne.”

Med de gåtfulla orden böjde han lätt på nacken och tecknade åt den främre valvgången till, varifrån han hade kommit.

”Träd in, Minnea, träd in i Biblioteket”, sade han. ”Från dina visa förfäders kunskaper hämtades dess grundsten. Genom den vördnadsvärde Moratius försorg bevarades det till vår tid. Med hjälp av din givmilde landsman Niner översattes era runor till vårt skriftspråk. Plundrarna före dig må ha tillintetgjort deras arbete men med ditt minne kan du ställa det åter.”

Minn lyfte foten, tvekade och såg sig omkring. De andra sex bibliotekarierna betraktade henne fortfarande noga och uppmärksamt men mistänksamheten i deras blickar hade förbytts mot hoppfullhet. Nekromantikern nickade uppmuntrande åt henne.

”Ta steget, Minnea”, sade han. ”Din första sida må vara oskriven men i Biblioteket finner du alla böcker som skrivits. Om du ger Biblioteket dess första sida åter så kommer Biblioteket att ge dig din första sida.”

Minn tog steget.

20. Tjänare i Saabahl

”Vakna, du Saabahls trogne tjänare. Åt dig ska varda givet att se bortom drömmar. Åt dig ska varda givet att väcka de sovande. Åt dig ska varda givet att leda de vakna. Åt dig ska varda givet vishet och vörnad, styrka och storhet. Men Saabahl är större!”

Saabahls väckande ord till den Förste Tjänaren Marekh um-Saal

Den första gången som Ale klev in på Saabahls arena hade det varit med små steg och till publikens burop. Den här gången däremot var han stolt och rakryggad och hade flera av åskådarna på sin sida. Hans och Torelds insats under den första dagens kamp, då de två ensamma besegrat den lilla men tätt formerade hopen falangsoldater, hade inte undgått någon och det var många som nu var nyfikna på hur de båda främlingarna från det fjärran landet i norr skulle klara sig i strid man mot man.

Ty man mot man var den strid som nu väntade. I åtta förkamper hade åtta gånger åtta värdiga utsetts och av dem skulle blott en segrare utses. Den var den segern som Ale så hett åstundade, inte för sin egen skull utan för Minn och Toreld, vilkas frihet han i så fall skulle kunna begära i belöning. Men vägen dit var lång.

Arenan var den här gången uppdelad i åtta delar, var och en avskilda av provisoriska murar bestående av ekfat och sandsäckar. Ale trädde in på den åttodel han tilldelats och hälsade publiken så som han lärt sig genom att slå sitt svärd mot sin sköld tills åskådarna började stampa takten.

Tidigare hade han betraktat detta beteende som ovärdigt men nu kunde han inte låta bli att tjusas av de reaktioner han fick. Det vilda jublet som eggade honom till anfall, det hänförda suset som följde en lyckad stöt, de rungande applåderna som belönade en seger - ja, allt detta fick honom att växa på något sätt, att känna sig synligare och större, och han fann att han faktiskt uppskattade det. Trots den långa väg som återstod så kände han sig därför redan som en segrare.

Hans första kamp hade emellertid knappt varit värd namnet. Han hade mött en pråligt klädd yngling i sin egen ålder. Ynglingen hade haft ett långt smäckert svärd

som var lika elegant som det var odugligt och därtill en parerdolk som han inte vetat hur han skulle använda och som därför hämmat snarare än hjälpt honom. Därtill hade han med sin stora plym och sin överdådiga mantel varit mer klädd för fest än för strid. Kanske hade det varit en hoppfull ädling som likt Salahs tilltänkte måg Babur velat visa sin duglighet och imponera på en blivande maka eller svärfar.

Arenan hade dock varit lika fel för honom att göra det på som Salahs handelsresa hade varit för den stackars Babur. Inte heller publiken hade varit på hans sida. På läktarna hade det visserligen funnits några förnäma unga män och kvinnor som följt hans kamp med visst intresse men större delen av tiden hade de ägnat åt att visa upp sig själva i stället. De övriga åskådarna hade dock mest tyckts hysa förakt för såväl Ales motståndare som hans gelikar.

När striden väl hade börjat hade ynglingen struttat runt med sitt svärd riktat rakt mot Ale, som om han velat bjuda upp till dans snarare än till kamp, och Ale skulle inte ha haft några som helst problem att vräka undan svärdet med sin sköld och avsluta striden. Han hade dock inte haft hjärta att döda eller ens skada en så försvarslös motståndare så i stället hade han imiterat och förlöjligat ynglingens rörelser. Då och då hade han gjort små utfall och berövat sin motståndare olika klädesdetaljer. På så vis hade han tillfredsställt publiken, inte med blod utan med skratt, samtidigt som han drivit ynglingen till vansinne. Till slut hade denne i vredesmod gjort ett så dumdrigt anfall att Ale enkelt kunnat avsluta det genom att slå honom i huvudet med sitt svärdshjalt.

Det var med kluvna känslor som Ale tänkte tillbaka på denna strid. Å ena sidan hade han gjort det enda rätta för att vinna både kampen och publiken utan blodspillan. Å andra sidan hade han agerat respektlöst mot sin motståndare och kanske gett honom ett djupare sår än vad svärdseggen hade förmått. Mest skämdes han för att han faktiskt känt en viss tillfredsställelse över det han gjort, en tillfredsställelse som bara växt i takt med att också åskådarna stämt in i smäleken med sina hånfulla rop.

Nåja, gjort var gjort och det var ingenting han kunde göra nu för att ändra på det. Han måste glömma den förra kampen och fokusera på den kommande ty den lovade att bli betydligt svårare. Den motståndare som väntade nu var nämligen av en helt annan klass. Det var en barbakrigare av enorma proportioner. Han var flera huvuden högre än Ale och en svärslängd bred över axlarna och hans armar var lika kraftiga som Ales ben. Någon rustning bar han inte men däremot flera tjocka metallringar på armarna och benen som gav fullgott skydd mot svärdshugg

utan att hämma hans rörelser. I övrigt bar han bara ett höftskynke, som för att visa upp de svällande musklerna och färgstarka tatueringarna. I hans hand vilade ett kättingvapen, ett stridsgissel med ett klot dubbelt så stort som en människoskalle och försett med långa vassa spikar.

När han såg Ale utstötte han först ett kraftfullt stridsvrål med ord som Ale inte förstod men skiftade sedan till Ales tungomål.

”Du dräpte min frände”, väste han med kraftig brytning. ”I kväll ska jag dricka hans gravöl ur din skalle.”

Ale drog sig till minnes den barbarkrigare han fällt under förkampen. Det hade inte varit ett dåd han varit stolt över men då hade det gällt Torelds liv. Nu kom dådet tillbaka till honom, den här kampen skulle komma att gälla hans eget liv.

Under tiden fortsatte barbarkrigaren att arbeta upp sitt raseri. Fradga sprutade från hans mun, ögonen rullade och gång på gång bet han i sin väldiga rundsköld. Utan att invänta något klartecken rusade han så mot Ale med den tunga slagkulan vinande över huvudet till publikens förväntansfulla jubel.

Ale tänkte snabbt. Kättingen var för lång för att han skulle kunna hålla barbarkrigaren på avstånd med sitt svärd så han måste avvärja slaget med sin sköld. Först därefter skulle han kunna hoppas på att få in en egen träff. Men var skulle kulan träffa? Han höjde skölden över huvudet och försökte följa kulans svängande rörelser medan han höll sitt eget vapen i beredskap. Dock gav han då upp ögonkontakten med sin motståndare och denne var inte sen att utnyttja det. Innan Ale hunnit förstå det hade barbarkrigaren vinklat handen och låtit kättingen rotera i sidled i stället. Plötsligt kom slagkulan farande mot honom inte ovanifrån utan från sidan. Ale hann precis få ned skölden när kulan träffade honom med full kraft.

Kulans tyngd skakade Ale. Kanske var det hans smala lycka att slaget träffat från sidan. Om det hade träffat ovanifrån hade han behövt ta emot dess fulla styrka med sköldarmen och han var inte säker på att vare sig sköld eller arm hade klarat det. Nu vräktes han i stället åt sidan, likt ett ungräd som böjer sig för vinden i stället för att låta sig knäckas, och föll till marken så att sanden yrde.

Faran var emellertid långt ifrån över. Barbarkrigaren kände sitt vapen och dess effekt väl. Knappt hade stridsgisslet träffat skölden förrän han hade vänt runt i vapnets riktning så att han åter stod vänd mot Ale. Än en gång ven kulan i luften men den här gången var den inte riktad mot en stående motståndare utan mot en liggande.

Ale tvingades än en gång reagera blixtsnabbt. Han fick upp skölden över sig men släppte den i samma ögonblick och rullade undan. Om hans motståndare hunnit uppfatta hans manöver hade det varit ute med honom ty då hade han varit helt värnlös när kulan träffat honom. Nu träffade den i stället skölden på marken och det med sådan kraft att denna gick i två bitar. Greve Gyls stolta vapen med de tre guldgula rundlarna och den gyllene ramen, det vapen som symboliserade segern över svartfolken, hade nu krossats under barbarens raseri.

Det här var dock inte rätt tid att sörja. Ale kom snabbt upp på fötter igen och försökte tänka klart. Han hade förlorat sin sköld men i gengäld var han rörligare. Nu måste han hitta på en ny taktik. Han funderade intensivt medan han gång på gång hoppade undan barbarkrigarens tunga slag. Minnena av greve Gyls kom åter till honom. Vid hans sida hade han bekämpat svartfolk i slaget vid Tann och då lärt sig att vända deras bristande disciplin till sin fördel. Också då hade han fått lita till snabbhet snarare än styrka. Men då hade han suttit på en hästrygg och inte behövt förlita sig på sina fötter. Då hade han haft fördelen av ett längre vapen men nu var det han som var underlägsen. Hans enda hopp låg i att han kunde tänka klart.

Det första han måste göra var att utjämna olikheterna. Skillnaderna i storlek kunde han inte göra någonting åt men om han kunde oskadliggöra kättingvapnet så skulle han återta initiativet. När han ånyo befann sig vid sin trasiga sköld kom en idé till honom.

Han höjde svärdet över huvudet, både som skydd och som för angrepp, och blottade därmed åter sin sida. Det var ett enkelt knep att upprepa ett tidigare misstag och söka vända det till sin fördel men hans motståndare var alltför ansatt av sitt frustande bärsärkraseri för att genomskåda det. Än en gång vinklade barbarkrigaren handleden och riktade ett slag från sidan men den här gången var Ale beredd och hoppade bakåt. Den väldiga kulan svingade förbi en tvärhand från hans ansikte och utan att träffa något mål. Kulans fortsatta flykt överraskade barbarkrigaren. Hans grepp var tillräckligt starkt för att hålla fast vid vapnet men han kunde inte undgå att dras med i rörelsen och vända sin oskyddade sida mot Ale. Ale i sin tur utnyttjade omedelbart öppningen och stötte in svärdsspetsen i sin motståndares underarm, mellan två av de skyddande ringarna. Denne skrek till och drog sig undan med blodet sprutande från armen.

”Ge dig!” manade Ale honom och riktade det av barbarens eget blod rödfärgade svärdet mot honom.

Men barbaren svarade med att kasta sin rundsköld mot honom så att Ale tvingades ducka. Därefter tog han stridsgisslet i sin vänstra oskadade hand och rusade ånyo mot Ale likt ett vildsint djur, sårat och galet av smärta och med sin angripares död som enda mål. Hans slag var dock mindre precisa och betydligt lättare att undvika men de hindrade likväl Ale från att själv få in ett hugg. Skulle Ale kunna lyckas med samma knep en gång till? Han trodde inte det men det fanns fler sätt att oskadliggöra vapnet på.

Han manövrerade sig mot sin motståndares bortkastade sköld. Denne trodde att Ale sökte ta upp den för egen räkning och intensifierade sina slag för att hindra honom. Detta var emellertid precis vad Ale sökt åstadkomma. Snart stod de på varsin sida om skölden och när barbarkrigarens slag föll träffade det skölden på marken. Ale högg då omedelbart till, inte mot sin motståndare utan mot dennes vapen. Svärdet träffade kättingen och den massiva järnskölden under fungerade som ett städ. Länkarna splittrades och när barbarkrigaren åter höjde sitt vapen återstod bara ett skaft och en trasig kedja. Slagklotet låg kvar i sanden.

Ale var inte sen att utnyttja sin motståndares förvirring. Han riktade ännu ett hugg mot underarmen, denna gång den vänstra, och den här gången höll han inte tillbaka svärdet. Barbarkrigaren vrålade av smärta och sökte förgäves hålla tillbaka det blod som sprutade ut ur armen. Bredvid slagklotet låg nu också hans avhuggna underarm.

”Ge dig!” upprepade Ale.

Barbarkrigaren stod flåsande och flämtande och stirrade på honom. Han hade förlorat såväl sitt vapen som sin ena arm. Ögonen var ännu vilda men de hade förlorat lite av sin eld och bärsärkraseriet hade äntligen börjat rinna av honom. Till slut tog tröttheten och smärtan ut sin rätt och den väldige kämpen stöp i marken.

Kanske hade det räckt att skada honom? Kanske hade det räckt med att vapnet blivit obrukbart? Bärsärkraseriet var ju på upphällningen redan innan han lemlästade honom. Alla tvivel sköljdes dock bort av publikens öronbedövande jubel och han svarade med att i triumf höja Tölding mot läktarna. Blodet rusade genom hans ådror och stoltheten svällde i hans bröst. Och varför inte? Han förtjänade hyllningarna. Han hade han bevisat sin storhet också man mot man. Han hade segrat i kampen. Och det varit hans egen förtjänst helt och hållet!

Den kvällen firades det i köpmannen Salahs överdådiga hem. Såväl Ale som Toreld hade segrat i sina kamper och därmed meriterat sig för den avslutande dagen. Toreld hade utkämpat tre hårda duster och därtill plågades han fortfarande av sitt skadade ben så han drog sig tillbaka tidigt. För Ale däremot hade kampen mot barbarkrigaren blivit dagens sista då hans följande motståndare gett upp utan strid på grund av de skador han ådragit sig i sin föregående kamp. Han var därför utvilad och dröjde kvar ett tag till för att till fullo njuta av segrans sötma.

”Du har ett gott öga för arenakämpar, min oskattbare Ummar”, skrattade Salah och skålade med sin kollega. ”Dina principer till trots. Din unge Ale har gjort minst lika bra ifrån sig som min ärrade Toreld.”

”Om mina principer fått råda hade arenan inte fått stå kvar”, muttrade Ummar. ”Det som roade de hedniska dareierna borde vi saabahliter hålla oss för goda för.”

”Alltför ofta låter du traditionen stå över förnuftet”, suckade Salah och förde drömmande handen genom en hög med guldmynt framför sig. ”Hitills har spelen varit mer lönsamma än en handelskaravan, och då återstår ännu en dag av vapenkampen.”

”Handel ger åtminstone nya och rena pengar. Det där är bara gamla omfördelade pengar, därtill bestänkta av blod.”

”Men de smakar lika gott”, replikerade Salah och bet provande i ett av mynten. ”Och förresten så skadas ju ingen, åtminstone ingen trogen. Inte illa ment”, tillade han vänd till Ale.

”De där kämparna borde vända sina vapen mot de rövare som plundrar oss handelsmän i stället. Och åskådarna borde använda sina händer till skapande verk i stället för att slå dem mot varandra sådär.”

”Nu låter du som vår kostbare byggherre Kharem. Varför skulle de smutsa ned sina händer när det finns slavhänder som är både billigare och bättre?”

”Ja, varför skulle de det”, suckade Ummar och hällde upp mer rosenvatten till sig själv. ”Varför skulle de göra något av sina liv när de får både bröd och skådespel utan att anstränga sig?”

Salah lade en tröstande hand på sin väns axel.

”Du vet mycket väl att spelen är nödvändiga för att lugna folket. Oroligheter är inte heller bra för handeln, eller hur? Dessutom är det här Ales och Torelds enda väg till framgång och deras deltagande är deras eget beslut.”

”Det är ingen väg till framgång, det är en trappa byggd på andras olycka. Se bara på dem som Ale mötte. Den där prinsen som han förödmjukade var av huset Saal – Saabahl allena vet vad han hoppades på att bevisa på arenan – och de där barbarkrigarna ingår i Sol och Månes personliga livvakt. Det enda vi har vunnit hittills är högt uppsatta personers fiendskap.”

”Det spelar ingen roll så länge någon av de våra vinner ty då vinner vi den Högste Tjänarens gunst och högre gunst än så kan vi inte få.”

”Men Saabahl är större”, tillrättavisade Ummar allvarligt sin vän.

”Vilka motståndare återstår?” frågade Ale för att byta ämne.

”Först ut blir en av de falangsoldater du mötte under förkampen”, svarade Salah. ”Utan sina kamrater borde han bli en lätt uppgift för dig. Därefter väntar endera av de två utländska krigare som du kunde studera då din egen kamp uteblev. Båda har ditt stridssätt men ingen har dina stridsfärdigheter så jag är inte orolig. Toreld och du möts tidigast i slutkampen och det är då upp till er att göra upp om vem som ska få segern.”

”Om de möts”, mumlade Ummar.

Ale dröjde sig kvar ett tag till för att få fler detaljer innan han också drog sig tillbaka. Han behövde vara väl förberedd inför morgondagen och när han kommit till ro begrundade han det han hört om sina kommande motståndares styrkor och svagheter. Ummars olycksbådande ord blev dock de sista som ringde i öronen innan han somnade.

Stridskampens sista dag började lovande. Ale ställdes som väntat mot en av de tungt rustade falangsoldater som han och Toreld besegrat under den första dagens kamp. Svettdroppar rann redan ymnigt under den sol som nu stod som högst på himlen och de trötta stegen vittnade om en tyngre väg hit än den Ale haft. Soldaten røjde dock inte med en min att omständigheterna var till hans nackdel eller ens att han och Ale mötts tidigare. I stället gick han in i kampen lika bistert och beslutsamt som den soldat han var. Ale aktade sig också för att ta ut någonting i förskott utan gick honom försiktigt till mötes.

Hans motståndare bar samma långspjut och sköld som tidigare men med lite annat grepp nu än när han haft sina kamrater vid sin sida. Skölden höll han en bit

ifrån kroppen medan spjutet stack fram ovanför sköldkanten, ständigt sökandes efter en lucka. Hur länge skulle han orka hålla den ställningen?

Ale i sin tur hade fått en ny sköld av Salah, en rundsköld av saabahlitiskt snitt som han inte var helt van vid. Den var kraftigare än hans gamla men inte lika stor och täckte därmed mindre av hans kropp och krävde att han arbetade mer med sköldarmen. Å andra sidan gav den honom mer sikt och han hade inga problem att förutse och avvärja spjutstötarna. Lite mer överraskad blev han av hur soldaten använde också skölden till att stöta med men han visste bättre än att försöka stöta tillbaka med sin egen, mindre sköld utan såg till att hålla avståndet.

Det blev inte någon av Ales vackraste kamper men åskådarna var på hans sida sedan hans tidigare kamp mot falangsoldaten och dennes kamrater och de hade därför tålamod med den avvaktande taktiken. Till slut tog hettan och tröttheten ut sin rätt. Spjutet darrade i falangsoldatens hand och skölden släpade nästan mot marken. Efter att ha förvissat sig om att det inte bara var en stridslist så slog Ale till.

Med en plötslig och välriktad spark bringade han sin motståndare ur balans, avvärjde med lätthet den trötta spjutstöten och kastade sig fram mot skölden. Därmed blottade han sig för falangsoldatens kortsvärd men han tänkte inte låta honom hugga först. Med full kraft stötte in sitt eget vapen ovanför sköldkanten och lät det inte stanna förrän det trängt genom den smala, oskyddade remsan mellan hjälmen och bröstharnesket och vidare djupt in i halsen. När den livlösa kroppen sjönk ihop såg Ale att kortsvärdet inte ens var draget. Kanske hade falangsoldaten aldrig hunnit dra det, kanske hade han tänkt ge upp. Det spelade ingen roll! Ale hade segrat och han tog emot publikens jubel utan ånger.

Dagens andra kamp blev betydligt hårdare. Det blev, som Salah förutspått, en kamp mellan två likvärdiga kämpar. Både Ale och hans kontrahent var beväpnade med svärd och sköld och båda bar ringbrynjor som gav dem skydd utan att begränsa deras rörlighet alltför mycket. Den andre krigaren var möjligen något tröttare efter dagens första kamp men himlen hade blivit disigare och de hade båda ork nog att gå in för fullt i denna kamp.

Till en början cirklade de runt varandra och turades om att utdela hugg och stötar för att pröva varandra. Hans motståndare förivrade sig inte och lade heller inte hela sin tyngd bakom sina attacker. Det var med finess och elegans snarare än ihållighet och råstyrka han sökte tränga igenom Ales försvar. I mångt och mycket

påminde kampen om de tränings-sessioner som Ale var van vid från Cindarell, där hövlighet och respekt dikterade villkoren för de kämpande. Den enda skillnaden var att de här kämpade med skarpa vapen, något som Ale vinnlade sig om att inte glömma.

Efter hand så ökade kampens intensitet. Den andre krigaren återvände till attacker han provat tidigare och sökte finta sig förbi Ales parader. Ale hade emellertid sett dem alla då han haft tillfälle att studera sin motståndares tidigare kamp. Vissa av dem hade han känt igen, andra hade varit nya för honom, men han var klok nog att inte försöka använda dem själv. I stället så avvaktade han tills han var förvissad om att hans opponent visat hela sitt galleri och sökte sedan ta över initiativet.

Han började med att par hugg ovanifrån för att locka den andre krigaren att försvara sig högt. Därefter mötte han ett motståndarhugg med vinklad sköld för att få fiendevapnet bortom omedelbar fara. Slutligen så sänkte han raskt svärdshanden och måttade ett lågt hugg. Det var kanske en väl enkel fint för en så skicklig motståndare men Ale hoppades att den därför skulle vara överraskande. Överraskningen drabbade dock honom själv.

I stället för att ta ett steg tillbaka efter sin avvärjda attack så gick krigaren i stället till förnyat anfall och använde sin skölds nederkant till att stöta mot Ales svärdshand. En förlamande smärta spred sig från handleden upp genom Ales arm och det var bara med en kraftansträngning som han lyckades bibehålla greppet om sitt vapen. Hans motståndare gav honom dock inte tid att återhämta sig. Han svängde runt och innan Ale visste ordet av befann sig det svärd som Ale nyss avvärjt på hans andra, oskyddade sida. Klirret av spräckta ringar följdes av mötet mellan hårt järn och mjukt kött då svärdet trängde in Ales blottade axel.

Ale skrek till och backade undan. Varm vätska rann ned längs bröstkorgen och det svartnade för ögonen. Den andre krigaren höjde i triumf sitt svärd och tog emot publikens hyllningar, säker på segern som han var. Ale däremot plågades lika mycket av den köttsliga smärtan som av den själsliga. Varför hade Cindar övergivit honom i denna nödens stund? Varför hade Cindar övergivit Minn?

Det fanns ingen tid att förlora, Ale hade bara ett ögonblick på sig att fatta sitt beslut och för Minns skull fanns det bara ett beslut att fatta. Spelen var visserligen slut för hans del, sårad som han var, men för Minns skull måste han ge sitt yttersta för att han och ingen annan skulle möta Toreld i slutkampen. Endast så kunde han vara säker på att Minn skulle få sin frihet. Han släppte därför sin sköld, flyttade

över svärdet till sin vänstra och enda brukbara arm, och gick till förnyad attack medan han ännu orkade stå upp.

Hans motståndare var beredd på attacken men inte att den skulle komma mot hans svärdssida. Det första hugget tvingades han möta med sitt eget svärd och han sökte därför använda sin sköld till att vräka undan Ale. Ale i sin tur mötte skölden med sin sårade axel och lade hela sin tyngd mot den trots den smärta som måste följa. De båda kombattanterna befann sig nu öga mot öga med varandra med svärderna fastlåsta i en styrkekamp, en kamp som skulle avgöra hela kampen.

Ale kände hur greppet om hans svärd långsamt försvagades i takt med att smärtan hann ikapp honom och han tvingades lägga all ridderlighet åt sidan. Med den sista kraft han kunde uppbåda stålsatte han sig, sände ännu en tanke till Minn och gjorde det som hon så ofta rådde honom att göra, han använde sitt huvud.

Den andre krigaren överrumplades helt när Ales skalle träffade honom och han stapplade bakåt med krossad näsa. Ale utnyttjade snabbt det lilla svängrum som uppstått och måttade ett nytt hugg. Den här gången kom hans motståndare inte åt att skydda sin svärdssida och ett krasande ljud hördes när armbågen krossades av Töldings breddsida. De båda slogs nu åter på lika villkor. Ale tänkte emellertid inte ge sin motståndare tillfälle att byta svärdshand utan riktade ett nytt hugg mot den slappa armen, slog svärdet ur den kraftlösa handen och sparkade undan det. Blod rann nu också från Ales panna ned i ögonen och han kunde knappt se den andre krigaren längre. Han såg dock tillräckligt mycket för att rikta sitt svärd mot denne och kräva segern.

Om hans motståndare vetat hur illa däran Ale var hade han kanske kämpat vidare tills Ales utmattning tagit ut sin rätt. Nu, berövad såväl svärd som svärdshand, valde han dock att ge upp kampen och erkänna Ales seger. Det hade emellertid varit en kamp utan segrare, bara förlorare. Ale må ha erkänts som segrare men de var lika stridsodugliga båda två och Ales enda hopp låg i att också Toreld vunnit sin kamp. Han höjde med möda sitt svärd mot publiken men stannade inte länge för att ta emot hyllningarna utan skyndade sig ut ur arenan för att få vård. Där väntade honom emellertid inte bara Salahs helare utan också dåliga nyheter.

”Toreld föll”, konstaterade Salah lakoniskt redan innan blodet hunnit torkas bort ur Ales ansikte. Orden träffade Ale hårdare än hans motståndares vapen förmått.

”Hur...?” var allt han fick fram.

”Politiskt schakalspel”, svarade Ummar i sin kollegas ställe. ”En än så länge okänd tronpretendent har lyckats få in sin egen förkämpe, sannolikt i syfte att underminera den Högste Tjänaren Mokhatar um-Saals ställning. Om denne förkämpe visar sig vara folkets starkaste tjänare så kommer folket att fråga sig om inte tronpretendenten är Saabahls starkaste tjänare. Jag anar en kommande palatsrevolution.”

”Det får inte ske”, kved Ale mellan sammanbitna tänder medan helarna rengjorde hans sår.

”Oroa dig inte, min högt skattade Halim. Vi kommer att få ut dig ur spelen. Åskådarna blir naturligtvis inte glada, så icke heller Mokhatar um-Saal, men jag ämnar inte ha din död på mitt samvete. Högsta Tjänare må komma och gå men goda män som du må bestå.”

”Det är inte det jag menar”, avbröt Ale. ”Jag måste kämpa, jag måste segra.”

”Det är tåga i pojken”, menade Salah. ”Vi skulle kanske låta honom slåss. Tänk på priset.”

”Om du inte kan låta annat än penningpungen tala så må du hellre tiga”, utbrast Ummar irriterat.

”Nej, han har rätt” sade Ale och grep tag i köpmannens hand. ”Jag måste slåss, inte för min skull utan för Minns skull.”

Ummar tystnade och betraktade stillsamt Ale där han låg på sin sjukbädd.

”Du har inte sett honom”, mumlade han. ”Det är inte en man utan ett monster. Han kapade Torelds ben med ett enda hugg och slängde upp det på läktaren. Fem man fick slita bort honom från din arme landsman.”

”Jag har mött värre än så”, envisades Ale.

”Men se på dig. Du kan ju knappt stå. Hur ska du då kunna slåss? Inget pris är värt det.”

Ale försökte ge svar på tal men så trädde ytterligare en person in i rummet och förekom honom.

”Allt har ett pris”, sade en sammetslen röst, en röst som kändes märkligt bekant.

Ale uppfattade hur både Ummar och Salah bleknade men ingen sade något. Den nyinträddes närvaro hade avbrutit alla samtal lika plötsligt som en stark vindpust hade blåst ut en svag låga.

”Allt har ett pris”, upprepade rösten. ”För den som är beredd att betala.”

Ingen besvarade hans fråga och i stället hörde Ale vinddraget från främlingens klädnad då han svepte fram till sjukbädden. Som genom en dimma kunde han skymta ett vagt bekant ansikte.

”Varför slåss du?” frågade rösten.

”För Minn”, fick Ale fram.

”För Minn?” upprepade rösten, som om namnet var honom bekant.

Ale nickade så mycket som smärtorna tillät honom.

”Är en kvinna värd mer än ditt liv?”

Ale nickade åter, denna gång utan att bry sig om smärtorna.

”Är du villig att ge upp allt annat för att vinna henne åter?”

Vem var han och vad menade han? Det spelade ingen roll! Han antydde att han kunde rädda Minn och det räckte för att Ale skulle nicka en tredje gång.

Mannen vände sig bort från honom och lämnade sjukbädden. Det sista Ale uppfattade innan mörkret slöt sig över honom var en ljus natthimmel, en natthimmel beströdd av gyllene stjärnor. I hans öron ringde dock röstens sista ord ännu en stund.

”Förbered ritualen”, hade den sagt. ”Ale tjänar Saabahl nu.”

Epilog

”Den värld jag har skapat, den har jag skapat åt er. Men den värld som ni får, den är inte er att ta. Ni ärver den från era fäder och ni lämnar den till era söner. Besudla den därför icke utan bevara den väl ty det ni gör mot världen, det gör ni ock mot mig.”

Cindars ord, kap 1, tal 8

Piskan fläkte upp ännu ett stycke kött från den nakna ryggen. Smärtan strålade genom den späda kroppen och fick den att rycka krampaktigt. Bloddroppar och tårar blandades på det dammiga stengolvet. Men från munnen kom det ingen klagan.

Till slut upphörde pisksnärtarna och tystnaden lade sig åter i kryptan, avbruten blott av prästinnans tunga andetag. Med möda höjde hon huvudet men lämnade inte sin knäfallande ställning. Ur hennes hand föll den blodiga piskan.

”Hjälp mig, o Cindar”, bönföll hon. ”Giv mig styrka att bära den fruktansvärda hemlighet som du har lagt på mina axlar. Giv mig kunskap att förstå hur jag ska förfara med den. Giv mig ett tecken på din vilja.”

Hon tittade vädjande upp mot gudabilden men den förblev tyst. Då vände hon sig i stället till stenstatyn bakom sig.

”Cindar har lämnat ditt land”, fortsatte hon. ”Dina söners blodslinje är bruten och ditt land står utan konung. Vi behöver en god och ren konung som kan hjälpa oss, som kan ge oss tron, modet och offret åter. Men vilket hopp finns det nu när också den störste av konungar är besudlad?”

Men inte heller stenstatyn gav henne något svar och hon böjde uppgivet sitt huvud.

”Jag är inte värdig din nåd”, snyftade hon. ”Också jag har besudlat din värld. Den synd jag förlöste då, den hemsöker mig nu. Jag är inte värdig.”

Med möda reste hon sig upp och lämnade kryptan utan att vända sig om.

Väl uppe i det tomma kyrkorummet igen unnade hon sig att ta ett djupt andetag av den friska luften och njuta av den rofyllda stillheten. Landet utanför må vara hedniskt men än så länge var Cindars hus en fristad. Snart väntade en ny dag och förhoppningsvis också ett nytt hopp.

Hennes blick gick till den lilla krukans träd som det unga paret fört med sig. Cindrasil hade de kallat det, Cindars heliga träd från deras gemensamma urhem Cinda, och ju mer hon betraktade det, desto mer benägen blev hon att tro på det. Sju grenar för de sju folken, med en gemensam stam, djupt rotad i en skyddande famn. Cindrasil var själva sinnebilderna av Cindar och hans barn.

Den första knoppen började redan få blad och nu kunde också en tredje knopp skymta. De sju folken var på väg att återförenas, det kände hon i sitt hjärta och hon gladdes däråt. Men utan en frisk stam var de alla dömda att dö och ännu visste hon inte hur det skulle kunna förhindras. Om hon ändå finge ett tecken.

”Är trädet sjukt, syster?” frågade en mjuk röst bakom henne.

Den rösten hade hon hört förut. Rösten återkallade precis de minnen som hon sökt förtränga nere i kryptan, minnena av hennes förbrytelse mot Cindars vilja.

Hon vände sig om och där stod han åter på klostertröskeln, iförd samma ljusblå stjärnprydda kåpa som då. Hans blonda hår och skägg var lika tjockt som alltid, utan tillstymmelse till några gråa strån, och endast några små rynkor på halsen vittnade om de tjugo år som hunnit förflyta sedan sist.

”Vad gör du här?” utbrast hon. ”Vad vet du om det sjuka trädet?”

Hennes utbrott möttes bara av ett milt leende.

”Så tvär var du inte sist, syster”, sade han. ”Men så lämnade du oss också så plötsligt. Var det något som hände där borta? Något som än idag tynger dig?”

Orden träffade henne som ett slag i ansiktet och hon kom sig inte för att svara. Hennes reaktion var emellertid svar nog.

”Ja”, fortsatte mannen, ”något som ligger er präster varmt om hjärtat, något som besudlat skapelsen måhända. Ditt ansikte talar mer än dina läppar.”

”Jag borde hugga av mig huvudet”, flämtade prästinnan och tog sig för ansiktet.

”Ja, sjuka grenar bör huggas av”, instämde mannen. ”Men det är bestämt inte ditt huvud som bör falla utan någon annans?”

Prästinnan nickade motvilligt. Intet gick att dölja för den mannen.

”Den orena flickan”, erkände hon. ”Jag förlöste henne men förmådde inte döda henne, jag var inte stark nog. Nu har hon vuxit upp och hon sprider sjukdom vidare. Nu är det för sent.”

Men mannen skakade på huvudet.

”Misströsta inte, syster. Det är aldrig för sent att hugga av en sjuk gren. Om det behövs för att rädda trädet åtar jag mig gärna att göra det. Du har alltså sett henne igen?”

”Hon har varit här. I mitt eget kloster. Jag igenkände henne inte först men när jag sedan såg henne söka sig till Biblioteket så försvann mina sista tvivel. Hon sökte Bibliotekets hemligheter, precis som sin besudlade mor.”

”Samma starka vilja som när vi sist sågs”, mumlade mannen för sig själv. ”Och vet du var hon finns nu?”

”Bibliotekarierna har henne. Jag varskodde dem. De önskar veta... närhelst någon besöker... det gamla Biblioteket. Jag hoppades att de skulle göra... vad jag själv inte förmådde göra.”

Meningarna kom stötvis och ansträngt. Mannen hyssjade prästinnan och lade faderligt en hand på hennes axel.

”Syster behöver inte oroa sig, jag kommer att göra vad som behövs. Farväl då, jag försvinner nu åter ur ditt liv.”

Med de orden lämnade han henne och gick raskt mot utgången. Men prästinnan hade en fråga kvar.

”Säg mig, vad gör man om stammen är sjuk?”

Mannen stannade upp och tycktes fundera ett ögonblick innan han vände sig om.

”Det finns bara två sätt”, svarade han. ”Man isolerar det sjuka eller låter trädet dö och ett nytt växa upp i dess ställe.”

Med de orden lämnade han klostret och prästinnan var åter ensam med sina tankar. Isolera det sjuka. Ja, så måste det bli. Den fruktansvärda hemligheten måste bevaras. Folket måste undanhållas sanningen och förbli lyckligt ovetande. Hon måste ensam bära hemligheten och låta den dö med henne. Så måste det bli.

Med raska steg återvände hon till kryptan.